

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

(இதற்கு ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யான மூலம்,
எளிய தமிழ்நடை)

ஆறாம் ப்ரகரணம்

(சரமபர்வ நிஷ்டை நிருபணம்)

(சூர்ணைகள் 407 – 463)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ப்ரகரண அவதாரிகை - இப்ரபந்தத்தில் உபக்ரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாய பூதனான ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷஸித்திக்கு நிரபேக்ஷ ஸாதந மென்றருளிச்செய்து, உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் கர்மநிபந்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்ய நிபந்தநமாக முக்தனாககவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை உபாயமாகப் பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கு, ஸ்வகர்மா நுஸந்தானத்தாலும் தத் காருண்யா நுஸந்தானத்தாலும் வரும் பயாபயங்கள் யாவத்ப்ராப்தி மாறி மாறி நடக்கும்படியையும் தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், “ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்” என்றும், “திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி” என்றுஞ் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாய பஹிர்ப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தந்நிஷ்டர்க்கு பயப்ரஸங்க மின்றியே எப்போது மொக்க நிர்ப்பயராய்க் கொண்டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார் யாபிமாநமே யென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக வநுஸந்தித்து உபதேசித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந் துஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த ப்ரந்தத்தின் தொடக்கம் முதல், இதுவரை உள்ள பகுதிகளில், எப்போதும் உதவுவதற்குச் சித்தமாக உள்ள உபாயமான ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ஜீவாத்மாக்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோஷம் கிட்டுவதற்கான தனிக்காரணமாக உள்ளான் என்று அருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன், கர்மத்தின் காரணமாக இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருக்கும் விதத்தில், மீண்டும் பிறவி அளித்தல் அல்லது தனது அளவற்ற கருணை காரணமாக இதிலிருந்து விடுவித்து மோக்ஷம் அளித்தல் என்பதைச் செய்யவல்ல தடையற்ற சுதந்திரம் உள்ளவன் ஆவான். ஆகவே அவனை எப்போதும் சிந்தித்திருப்பவர்களுக்கும் கூட தங்களுடைய கர்மங்கள் குறித்து எண்ணுவதாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை எண்ணுவதாலும் முறையே பயமும், பயம் அற்ற நிலையும், மாறி மாறி ஏற்பட்டபடி உள்ளது என்று அருளிச்செய்தார். இனி ஜயாக்ய

ஸம்ஹிதை - ஸாஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் - ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே மனித ரூபம் எடுத்து ஆசார்யனாகி - என்றும், ஞானசாரம் (38) - திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி - என்றும் கூறுவதால், ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குப் புறம்பாகச் செல்லாமல், அவனுக்கே எல்லை நிலமாய் ஈடுபட்டும், பந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாக இல்லாமல் அந்த ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் மோக்ஷத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளதால், அதில் மட்டுமே ஊன்றியிருப்பவர்களுக்கு அச்சம் ஏற்படச் சிறிதும் இடம் இல்லை என்பதால், எப்போதும் அச்சமற்ற நிலையில் இருக்கும்படியும் உள்ளதற்குக் காரணம், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் அவன் அடையும் பேறு ஆகியவற்றின் எல்லை உபாயமாக உள்ள நல்ல ஆசார்யனுடைய அபிமானமே ஆகும் என்கிறார். அதாவது அனைத்து வேதாந்தங்களின் சாரப்பொருளை நன்றாக உணர்ந்தவர்களான பூர்வாசார்யர்கள், தங்களுக்குத் தஞ்சமாக எண்ணியிருந்ததும், உபதேசித்து வந்ததுமாகிய இரகசியப்பொருளை, அனைவரும் அறிந்துகொண்டு கரையேறும்விதமாக, இந்த ப்ரபந்தத்தின் இந்தப் பாகத்தில் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே இப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

அவதாரிகை - அதில் இப்படி பயாபயங்களிரண்டும் மாறி மாறி யநுவர்த்தியாமல் எப்போது மொக்க நிர்ப்பயனா யிருக்கலாவதொரு வழியில்லையோ வென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார். (ஸ்வதந்த்ரனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பயம் மற்றும் பயம் அல்லாத நிலை ஆகிய இரண்டும் மாறி மாறி வராமல், எப்போதும் பயம் அற்ற நிலையுடன் இருப்பதற்கான வழி ஏதும் இல்லையோ என்ற கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான வீச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்னுமிப் ப்ரஸங்கந்தா னுள்ளதென்கை. பரதந்த்ர ஸ்வரூபனாய் மோக்ஷக ஹேதுவான

ஸ்வாசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினாலிப் ப்ரஸங்கமில்லை, ஸதத நிர்ப்பயனா யிருக்கலாமென்று கருத்து. (உபாயமாகத்தான்) என்று ஒரு முழுச்சொல்லித்தனை.

விளக்கம் - நம்முடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி ஸம்ஸாரத்தில் உழலும்படிச் செய்தல், தனது கருணைக்கு ஏற்றபடி நம்மை இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற்றி தனது திருவடிகளில் சேர்ந்துக் கொள்ளுதல் என்ற இரண்டிலும் வல்லவனாகவும், தடையற்ற சுதந்திரமானவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை, நமது விருப்பங்கள் நிறைவேறவும், நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அகலவும் ஏற்ற உபாயமாகப் பற்றும்போதுதான், அவனை அடையும்வரை பயம் மற்றும் பயம் இன்மை ஆகிய இரண்டும் மாறி மாறி நடக்கும் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் என்றுள்ள ஸ்வரூபம் கொண்டவரும், மோஷும் ஒன்றுக்கே காரணமானவரும் ஆகிய தனது ஆசார்யனை ஒருவன் கைக்கொண்டால் இவ்விதம் பயம், பயனின்மை ஆகிய இரண்டும் மாறி மாறி வருவதில்லை; எப்போதும் பயமற்று இருக்கலாம் என்று கருத்து. “உபாயமாகத்தான்” என்பது ஒரு முழுச்சொல்லாகும்; அதனை “உபாயமாக + தான்” என்று பிரித்தல் கூடாது.

408. உண்டபோதொரு வார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே, அவர்கள் பாசுரங்கொண்ட ன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

அவதாரிகை - ப்ரமாணாத் ப்ரமேய நிச்சயம் பண்ணவேணுமிறே; இவ்வர்த்தமென் கொண்டு நிர்ணயிக்கக் கடவோமென்னு மாகாங்கசையிலே யருளிச்செய்கிறார் (உண்டபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ப்ரமாணம் மூலம் மட்டுமே ஒரு ஸித்தாந்தத்தை நிலைநாட்ட இயலும் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. மேலும், கூறப்பட்ட பொருளை எந்த ப்ரமாணம் கொண்டு நிர்ணயம் செய்தோம் என்ற கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைக தாரகரா யிருக்கும் ஆழ்வார்களுக்கு உண்டபோது முண்ணாதபோதுமாவன, பகவதநுபவ ததலாப காலங்கள்; அதில், பகவதநுபவம் பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்ய விவ்ருத்தி காமதயா ததீய

தாஸ்யத்திலே யூன்றி, “பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர்”, “நாளும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளுடை நாதர்”, “வருமையு மிம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்”, “சலிப்பின்றி யாண்டெம்மைச் சன்ம சன்மாந்தரங் காப்பர்”, “நன்மை பெறுத்தெம்மை நாளாய்க் கொள்கின்ற நம்பர்”, “எம் பல்பிறப்பிடைதோறு எந்தொழு குலந்தாங்கள்”, “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு” என்றும், “ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவ ரெம்மை யாள்வாரே”, “ஞானத்தினொளி யுருவை நினைவாரென் நாயகரே”, “நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே”, “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே”, “கண்ணாரக் கண்டுருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்கால் உண்ணாது வெங்கூற்ற மோவாது பாவங்கள் சேரா” என்றும், “ஈட்டங் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவதே”, “தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே”, “இன்புறுந்தொண்டர் சேவடி யேத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே” என்றும், இத்யாதிகளிலே தத்விஷயத்திலுங் காட்டில் ததீயரே நமக்கு சேஷிகளு முபாயோ பேய பூதருமென்று அத்யாதரம் பண்ணிப் பேசுவது; பகவதநுபவாலாப க்லிஷ்டரான போது, அப்படி பரமசேஷிகளும் பரம ப்ராப்ய ப்ராபக பூதருமான ததீயர் ஸந்நிஹிதரா யிருந்தாலும் அவர்கள் பக்கல் நெஞ்சு செல்லாமல், பகவத் விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்து, “காணவாராய்”, “காணுமாறருளாய்”, “வரிகொள் வெஞ்சிலை வளைவித்த மைந்தனும் வந்தில னென் செய்கேன்”, “வெஞ்சமத்தடு சரந்துரந்த வெம்மடிகளும் வாரானால்”, “வாசுதேவா வுன் வரவு பார்த்து வார்மணற் குன்றில் புலர நின்றேன்” என்று இத்யாதிகளாலே ஆர்த்தி பரவசரா யலற்றுவது ஊடுவது, “வெஞ்சிறைப்புள்”, “உங்களோடெங்களிடையிலை” என்று இத்யாதிகளாலே, வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்) என்கிறார். ஆழ்வார்களெல்லாருமேக ப்ரக்ருதிகளாய் ஏக கண்டரா யிருக்கையாலே, (பத்துபேருண்டிறே) என்கிறார். (அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதி யிடுவது) என்றது, மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்திற் காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்றமடையத் தெளியக் கண்டு பேசினார்களே யாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்டரானபோ தொன்றைச் சொல்லுவது, ததலாப க்லிஷ்டரானபோ தொன்றைச் சொல்லுவதாய், ஒரு

படிப்பாடரல்லாதவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென் றிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணவதென்கை.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவங்களையே தங்களுடைய வாழ்வின் தாரகமாகக் கொண்டுள்ள காலம் என்பது அவர்களுக்கு உணவுள்ள காலமாகும்; அந்த அனுபவம் இல்லாத காலம் என்பது உண்ணாமை ஆகும். இவ்விதம் உள்ளபோது, ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்த ஆனந்தத்துடன் உள்ள காலத்தில், அவனிடம் மேலும் அடிமைத்தனம் வளரும் விதமாக அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் ஆழ்ந்து நின்று, கீழே உள்ளது போன்று உரைப்பார்கள்:

- திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும் பரமர்
- திருவாய்மொழி (3-7-2) - நாளும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடை நாதர்
- திருவாய்மொழி (3-7-5) – வருமையும் இம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்
- திருவாய்மொழி (3-7-6) – சலிப்பின்றியாண்டு எம்மைச் சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பர்
- திருவாய்மொழி (3-7-7) - நன்மை பெறுத்து எம்மை நாளாய்க் கொள்கின்ற நம்பர்
- திருவாய்மொழி (3-7-8) - எம் பல்பிறப்பிடை தோறு எம் தொழு குலம் தாங்கள்
- திருவாய்மொழி (8-10-3) - அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னை ஆண்டார் இங்கே திரியவே, என் செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமா விரை நாள் மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு
- பெரியதிருமொழி (2-6-2) - ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையார் அவர் எம்மை ஆள்வாரே
- பெரியதிருமொழி (2-6-3) - ஞானத்தினொளி உருவை நினைவார் என் நாயகரே
- பெரியதிருமொழி (2-6-5) – நச்சித் தொழுவாரை நச்சு என் தன் நன்னெஞ்சே
- பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே
- பெரியதிருமொழி (7-4-8) - கண்ணாரக் கண்டு உருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்கால் உண்ணாது வெங்கூற்றம் ஓவாது பாவங்கள் சேரா
- பெருமாள் திருமொழி (2-1) - ஈட்டங் கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும் கண்பயனாவதே

- பெருமாள் திருமொழி (2-2) - தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னாவதே
- பெருமாள் திருமொழி (2-4) - இன்புறுந்தொண்டர் சேவடி ஏத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே

ஆக மேலே உள்ள வரிகளில் ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் அவனுடைய அடியார்களே நமக்கு எஜமானர்களாகவும், நமக்கு உபாயம் மற்றும் உபேயமாக உள்ளவர்களாகவும் மிகுந்த விருப்பத்துடன் உரைத்தபடி இருப்பர். அதே நேரத்தில் ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்தல் என்பது கிட்டாமையால், மேலே கூறிய உபாயம் மற்றும் உபேயமாக உள்ள அடியார்கள் அருகில் உள்ளபோதிலும், அவர்களிடம் ஈடுபடாமல், ஸர்வேச்வரனையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் எண்ணி கீழே உள்ளபடி உரைப்பர்:

- திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராய்
- திருவாய்மொழி (8-1-2) - காணுமாறருளாய்
- பெரியதிருமொழி (8-5-6) - வரிகொள் வெஞ்சிலை வளைவித்த மைந்தனும் வந்திலன் என் செய்கேன்
- பெரியதிருமொழி (8-5-7) - வெஞ்சமத்து அடுசரம் துரந்த எம்மடிகளும் வாரானால்
- பெருமாள் திருமொழி (6-1) - வாசுதேவா உன் வரவு பார்த்து வார்மணற் குன்றில் புலர நின்றேன்”

போன்ற வரிகளின் மூலம் ஸர்வேச்வரனுடன் கூடி இருக்கவல்ல நிலை ஏற்படாத காரணத்தால் அடியார்களுடன் ஊடல் கொள்ளுதல்; திருவாய்மொழி (1-4-1) – வெஞ்சிறைப்புள், திருவாய்மொழி (2-8-7) – உங்களோடு எங்கள் இடையில்லை - போன்ற வரிகள் மூலம் அடியார்களை வெறுப்பதும் தள்ளுவதும் என்றுள்ளதால், “உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்”, என்று சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார் என்கிறார். ஆழ்வார்கள் அனைவரும் ஒரே தன்மை கொண்டவர்கள் என்பதால் “பத்துபேர் உண்டிறே” - என்கிறார். (அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதி யிடுவது) – மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்கள் என்பதால், ஸர்வேச்வரனை வணங்குவதைக் காட்டிலும் அவனுடைய அடியார்களை வணங்குதல் என்பது சிறந்தது என்று தெளிந்து அருளிச்செய்தனர்; ஆனாலும்

அடியார்களை மட்டும் பற்றி நிற்காமல், முதல் நிலையான ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழமாக ஈடுபட்டு, அவனுடைய அனுபவம் கிட்டும்போது ஒருவிதமாகப் பேசுவது, அந்த அனுபவம் கிட்டாதபோது வருத்தம் அடைந்து, வேறுவிதமாகப் பேசுவது என்றுள்ள ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள் மூலம் “ஆசார்யனே உபாயம்” என்ற அர்த்தத்தை நிர்ணயம் செய்வதில்லை (அதாவது பத்துபேர் என்பது ஆண்டாள், மதுரகவியாழ்வார் நீங்கலாக உள்ள மற்றவர்கள்; ஆக இவர்கள் பத்துப்பேரின் பாசுரங்களால் நிர்ணயிக்க இயலாது என்று கருத்து).

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம்.

அவதாரிகை - பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களால் நிர்ணயிக்க இயலாது என்றார்; அப்படியென்றால் யாருடைய வாக்குகள் கொண்டு நிர்ணயிக்க இயலும் என்ற கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “மேவினேனவன் பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன்” என்று, ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப்பற்றி அவிதிதாந்யதைவதராய் “நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்” என்று, தத் ஸங்கீர்த்த நாநந்த நிர்ப்பரராய், “அடியேன் சதிர்த்தேன்” என்று, உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே சரமபர்வத்தி லேற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே ததேகநிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி தத்வைலக்ஷண்ய பரவசராய், உண்டபோதொரு வார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் அடியிலே ஓராசார்யன் திருவடிகளைப் பற்றி அநவரத ஸுகிகளாயிருக்கப் பெறாதே ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் பகவத் விஷயத்திலே முந்துற முன்னமிழிந்து ததநுபவதசையி லொன்றைச் சொல்லுவது ததலாபதசையில் ஒன்றைச் சொல்லுவதாய், இவர்கள் படுகிறபாடென் என்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவ ருண்டிறே; சரமபர்வ நிஷ்டராய் ஸநைகரூப வசநரான இவருடைய பாசுரமான

கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யய கந்தமற நிச்சயிக்கக் கடவோமென்கை.

விளக்கம் - கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு (2) – மேவினேனவன் பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய ஆசார்யரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளை மட்டுமே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் கொண்டு, வேறு எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் அறியாதவராகவும்; (2) - நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடைய திருநாமத்தை உரைப்பதில் மிகுந்த ஈடுபாடு உள்ளவராகவும்; அடியேன் சதிர்த்தேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்கது எது என்று அறிந்து, அதனைப் பற்றி நின்ற சாமர்த்தியம் உள்ளவர் என்பதால், அப்படிப்பட்ட பாகவதர் விஷயத்தின் மேன்மை அறிந்து உரைத்தபோதிலும், அந்தப் பாகவதர்கள் விஷயத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நின்றுவிடாமல், முதல் நிலையான பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு நின்றவராகவும்; ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் கிட்டினால் ஒருவிதமாகவும், அது கிட்டாமல் போனால் மற்றொரு விதமாகவும் உரைக்கின்ற பத்து ஆழ்வார்களைக் குறித்து, “தொடக்கத்தில் ஒரு ஆசார்யனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி நின்று எப்போதும் அதன் காரணமாகவே இன்பம் அனுபவித்தபடி இருக்காமல், தனது அழகு மற்றும் குணங்கள் முதலான விஷயங்கள் மூலம் தடுமாற வைக்கும் பகவத்விஷயத்தில் முதலில் ஈடுபட்டு அனுபவிக்கத் தொடங்கி, அந்த அனுபவம் கிட்டும்போது ஒருவிதம் உரைப்பது, அனுபவம் இழந்தால் மற்றொரு விதம் உரைப்பது என்று இவர்கள் படும்பாடு என்னே!”, என்று பரிகசிப்பவராகவும் உள்ள ஸ்வாமி மதுரகவியாழ்வார் ஒருவர் உள்ளாரே என்று கருத்து. இறுதி நிலையான பாகவதர்களிடம் மட்டுமே ஈடுபாடு உள்ளவராக, அவர்களைக் குறித்து மட்டுமே உரைப்பவரான இவருடைய பாசுரமான “கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு” மூலம் இந்த அர்த்தத்தை எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாமல் நிச்சயம் செய்வோம் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அதாவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவதநுபவம் பண்ணினபோது “உண்டு களித்தேற் கும்பரென்குறை”, “யாவர் நிகரகல் வானத்தே”, “மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசை” என்று இப்படி அநுபவ ஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், ததநுபவம் பெறாதபோது “மடியெல்லாம் முள்கலங்கி மயங்குமால்”, “சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்”, “காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து”, “தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ” என்று இப்படி சோகவேக

ஐநிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவாரொருவருமன்றிக்கே பத்துப் பேருண்டிறே; ததீயரே சேஷிகளும் உபாயோபேய பூதருமென் றறிந்திருக்கச் செய்தே, ததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத் விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுத்திகொண்டன்று ஸ்வாசார்ய சரண யுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற இப்பரமார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றி “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலே மண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்ய ஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். “உண்டபோது” என்றால் “பகவத் அனுபவம் கிட்டும்போது” அல்லது “பகவானை அனுபவிக்கும்போது” என்று பொருள். திருவாய்மொழி (10-8-7) - உண்டு களித்தேற் கும்பரென்குறை, திருவாய்மொழி (4-5-8) – யாவர் நிகரகல் வானத்தே, திருவாய்மொழி (6-4-9) – மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசை - என்பது போன்ற பாசுரங்களில் கூறப்பட்டபடி, ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும்போது ஏற்படும் அளவு கடந்த இன்பம் காரணமாக கர்வத்துடன் ஒருவிதமாக உரைப்பது; அவனை அனுபவிக்க இயலாதபோது திருவாய்மொழி (1-4-3) – மடியெல்லாம் முள்கலங்கி மயங்குமால், திருவாய்மொழி (1-4-8) – சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான், திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, திருவாய்மொழி (6-9-6) – தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ - என்பதற்கு ஏற்ப, துன்பத்தின் வேகத்தால் பிறக்கின்ற வேறுவிதமான சொற்களையும் உரைப்பவர்கள், ஒருவர் அல்லாமல் பத்து ஆழ்வார்கள் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களே தனக்கு எஜமானர்களாக, உபாய உபேயங்களாக உள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் என்று ஆழ்வார்கள் அறிவர்; அப்படி அறிந்தபோதிலும், அதன்படி நடக்க இயலாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் போன்ற சிறப்புகளில் ஈடுபட்டவர்களாக, அந்த அனுபவம் கிட்டும்போது ஒருவிதமாக உரைப்பவர்களாக உள்ளவர்களுடைய பாசுரங்கள் மூலமாக, தனது ஆசார்யனின் திருவடித்தாமரைகளே உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்ற கருத்தை நிச்சயம் செய்வதில்லை. மாறாக, நம்மாழ்வார் திருவடிகளை மட்டுமே தனக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றி, கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (2) – தேவுமற்றறியேன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்த அனுபவம் காரணமாக எப்போதும் இன்பத்துடன்

உள்ளதால், தொடக்கத்தில் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறி அடைந்த காரணத்தால் உரைக்கும் ஆழ்வார்களைப் பரிகசித்து உரைப்பவர் ஒருவர் உண்டு அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட ஸ்வாமி மதுரகவியாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் மூலமாக இந்த அர்த்தத்தை நாம் நிச்சயம் செய்வோம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்த்திருக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ப்ரமாணத்தில் அறியப்பட்ட அர்த்தத்தை யுக்திகள் கொண்டு நிலை நிறுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை ததநூரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து ப்ராபகத்தை ததுபயாநூரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்க வேணுமிறே; வ்யுத்பத்தி தசையில் உபேயம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டாந தசையில் மாறாடியிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது; ஆகையால் (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்கிறார். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் புறவிதழென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாத்மயம் தச்சேஷத்வமும் புறவிதழென்னும்படி ததீயசேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது; ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநூரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத் கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷமிதுவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேண்டியிறே யிருப்பது; இனி அந்த ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப் பண்ணின மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமுமா யிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக் கநூரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமா யிருக்கும். இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாய்

அத்தால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருசமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையாலே, ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யபீத்யா நிர்ப்பரத்வத்தைப் பற்ற இதில் போந்தவளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

விளக்கம் - ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் போன்றவற்றை நிச்சயிக்கும்போது முதலில் ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி நிச்சயிக்கவேண்டும்; தொடர்ந்து அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி பலத்தை நிச்சயிக்கவேண்டும்; தொடர்ந்து அவற்றுக்கு ஏற்றபடி அடையும் வழியை நிச்சயிக்கவேண்டும் அல்லவோ? (இங்கு ஸ்வரூபம் என்பது ஆத்மாவின் தன்மை, அதாவது அது ஸர்வேச்வரன் மற்றும் ஆசார்யன் வசப்பட்டது என்று தெளிதல், ப்ராப்யம் அல்லது புருஷார்த்தம் என்பது ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் தொண்டு, ப்ராபகம் அல்லது உபாயம் என்பது ஆசார்யனின் திருவடிகள்). ஸ்வரூபத்தை அறியும் நிலையில், பலனானது முற்பட்டு, அதனைப் பெறும் வழி என்பது பிற்பட்டிருக்கும்; ஆனால் அந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட பின்னர், உபாயம் முற்பட்டு புருஷார்த்தம் பிற்பட்டிருக்கும். ஸ்வரூபம் மற்றும் பலன் ஆகிய இரண்டுக்கும் பொருந்தாமல் உள்ளதால்தான், கர்மயோகம் போன்ற மற்ற உபாயங்கள் தள்ளப்பட்டன. எனவேதான் “ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே” என்றார்.

அடுத்து ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாக ஆராய்ந்தால், அது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் வெளிப்பட்டபடி பகவானுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்மையே வடிவமாக; ஜீவனுடைய உண்மையான நிலை என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பது வெளிப்பட்டபடி அவன் அடியார்களுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்மையே வடிவமான நிலையாகும். இத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் எது என்று ஆராய்ந்தால் ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பது முதல் நிலையாகவும், அவனுடைய அடியார்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் இறுதிக்கட்ட நிலையாகவும் இருக்கும். ஆத்மாவின் தன்மை மற்றும் புருஷார்த்தத்தின் தன்மை ஆகிய இரண்டும் இவ்விதமாக உள்ளபோது, அந்த இரண்டுக்கும் ஏற்றபடியாக உள்ள உபாயம் என்பதும் அவன் அடியார்களாகவே அல்லவோ இருப்பது!

இனி, அந்த அடியார்களுக்குள் முதல்நிலையில் தன்னை ஏற்றுக்கொண்டு, தத்வ ஞானத்தை அளித்து மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்த தனது ஆசார்யனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது அனைத்து அடியார்களுடைய மகிழ்வாகவும், தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் எல்லையாகவும் இருக்கும். இத்தகைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் என்பது தனது ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமாகவே இருக்கும். இவ்விதம் ஆத்மஸ்வரூபமும் புருஷார்த்தமும் அமைந்துள்ளதால், இவை இரண்டிற்கும் ஏற்றதான உபாயம் என்பது தனது ஆசார்யனுடைய இரண்டு திருவடிகளே ஆகும் என்று கருத்து. இதுவே ஆத்மாவின் தன்மை மற்றும் புருஷார்த்தம் ஆகிய இரண்டுக்கும் தகுதியான உபாயம் என்பதால், ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரத்தைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு, அதனை விட்டு, அச்சம் இன்மையை எதிர்நோக்கி, இதில் ஈடுபடவில்லை; முக்கியமான உபாயம் ஆசார்யனுடைய திருவடிகள் என்பதாலேயே ஆகும்.

411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்த விஷயமாக ஓரைதிஹயத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (வடுகநம்பி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்தக் கருத்தினை அடியொட்டியுள்ள ஒரு சம்பவத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கும் வடுகநம்பி; எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிதாறும் போலே அவிநாபூதராய் “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே”, “ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய” என்று உபயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென் றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாத்ருசரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பி லடிக்கொதிப்பாலேவந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப் பெருமாள் பக்கலிலும் சென்று பல்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷணங் கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப் போருவதா மிவ்வளவைக்கொண்டு எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்க

வேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிற விவர்க ளிருகரைய ரென்றருளிச்செய்வ ரென்றபடி.

விளக்கம் - ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே கதி என்று ஸ்வாமி மதுரகவிகயாழ்வார் இருந்தது போன்று, ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவடிகளே பேறாகவும், அந்தப் பேற்றினை அடைய உதவும் வழியாகவும் உள்ளது என்று “தேவுமற்றறியேன்” என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வாமி வடுக நம்பி இருந்தார். அவர் அருளிச்செய்தது என்னவென்றால்: எம்பெருமானாருடைய நிழல் போன்றும், அவருடைய பாதுகைகள் போன்று பிரியாமல் உள்ளவர்களும்; ராமாநுஜஸ்ய சரணை சரணம் ப்ரபத்யே - ராமானுஜரின் திருவடிகளை சரணம் என்று பற்றுகிறேன் - என்றும், ஸுந்தர பாஹுஸ்தவம் (129) - ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய - எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் எப்போதும் இருந்தபடி கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் - என்றும் கூறியபடி, “உபாயம் என்பது இராமாநுசரின் திருவடிகள், உபேயம் அந்தத் திருவடிகளில் செய்யும் கைங்கர்யம்” என்று உள்ளபடி வாழ்கின்றவரும் ஆகிய கூரத்தாழ்வான்; அவரைப் போன்றே வாழ்ந்து வரும் முதலியாண்டான் ஆகிய இருவரையும் குறித்து வடுகநம்பி உரைத்தது என்னவென்றால் - இந்த உலகவாழ்வில் உள்ளதன் துன்பம் காரணமாக அதனை விலக்கிக்கொள்ளும் விதமாக ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று வேண்டி நிற்பது, அவனுடைய ஸௌந்தர்யமான திருமேனியைக் கண்டவுடன் ஆழ்ந்த அன்பு கொண்டு மயங்கி நிற்பது என்ற அவர்கள் இருவருடைய நிலையைக் கண்டு வடுகநம்பி உரைப்பதாவது, “எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமும் என்று அறிந்த பின்னர் - தேவுமற்று அறியேன் - என்று இருக்கவேண்டாமோ? அப்படி இருக்காமல் அடியார்களைப் பின்பற்றுதல், ஸர்வேச்வரனைப் பின்பற்றுதல் என்றுள்ள இவர்கள் இருவரும், ஆற்றின் இரண்டு கரைகளையும் பற்றி நிற்பவர்கள் ஆவர்”, என்பதாகும்.

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம் ஆசார்யகைங்கர்யம்; மத்த்யமபர்வம் பகவத்கைங்கர்யம்; சரமபர்வம் பாகவதகைங்கர்யம்.

அவதாரிகை - (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்ற விடத்தில், ஸ்வரூபத்தை யொருவழியாலிசைந்து, பகவத் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமென்றபடி யெங்ஙனே? என்பாருடைய சங்கையைப்

பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரதமம் ப்ராப்யவேஷத்தை ஓடவைத்துக் காட்டுகிறார் (ப்ராப்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சூர்ணை 410ல் – ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே – என்று அருளிச்செய்தார். ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை மட்டுமே நன்றாக உணர்ந்தபடி, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது என்பது அல்லவோ பெரும் பேறாகும்? ஆனால் அந்தப் பேற்றுக்குச் சமமாக இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறுவது எப்படி என்று சிலர் கேட்கலாம். இதற்கு விடையாக, பேறு என்பது இன்னது என்று முதலில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – (ப்ராப்யமாவது) - சேஷத்வைக நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமான கைங்கர்யம். பர்வசப்தம், அம்சவாசி. இங்கு, ப்ரதம பர்வமாகச் சொல்லுகிற ஆசார்ய கைங்கர்யமாவது, “திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக் காக்கியபின்” என்கிறபடியே முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து பகவத் விஷயத்துக் காளாம்படி திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யம்; மத்யம பர்வமாகச் சொல்லுகிற பகவத் கைங்கர்யமாவது “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்கிறபடியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கடிமைப் படுத்தும் பகவானுக் குகப்பாகப் பண்ணும் பாகவத கைங்கர்யம், சரமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பாகவத கைங்கர்யமாவது, ஆசார்யவானென் றுகக்குமவர்களாய், ஆசார்யவைபவ ஜ்ஞாபகராய், ஆசார்ய கைங்கர்யத்தி னேற்ற மறியுமவர்களான பாகவதர்களுல்லார்க்கு முகப்பாகப் பண்ணு மாசார்ய கைங்கர்யம். ஆக ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத் கைங்கர்யத்தை ஆசார்ய கைங்கர்யமென்றும், பகவத் ப்ரீதி விஷயமான பாகவத் கைங்கர்யத்தை பகவத் கைங்கர்ய மென்றும், பாகவத ப்ரீதி விஷயமான வாசார்ய கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்ய மென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆகையால், ஆசார்ய கைங்கர்யம் ப்ராப்யமென்று சொன்ன விதில் குறையில்லையென்று கருத்து.

விளக்கம் – ப்ராப்யம் என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நிலை என்பதைத் தனது தன்மையாகக் கொண்டுள்ள ஜீவாத்மாவுக்கு பயனாக உள்ள கைங்கர்யம் ஆகும். பர்வம் என்று சூர்ணையில் உள்ள பதம் “ஒரு பகுதியாகும்” என்ற பொருளை அளிப்பதாகும். இங்கு முதல் பர்வம் என்று கூறப்படும் ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்றால் இராமானுச நூற்றந்தாதி (78) – திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக் காக்கியபின் -

என்பதற்கு ஏற்ப, தொடக்கத்திலேயே தன்னை அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொண்டும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருத்தல் வேண்டும் என்று திருத்திய ஆசார்யனுடைய மனம் மகிழும்படியாகச் செய்யும் பகவத்கைங்கர்யம் ஆகும். மத்யம பர்வம் என்று கூறப்படும் பகவத்கைங்கர்யம் என்றால், அமலனாதிபிரான் (1) – அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் யாரை அதிகமாக விரும்புகிறானோ அவர்களைத் தனது அடியார்களுக்கு அடிமைப்படுத்துகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளம் மகிழும்படியாகப் பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் ஆகும். இறுதிபர்வமாகக் கூறப்படும் பாகவத்கைங்கர்யம் என்றால், “சிறந்த ஆசார்யனைக் கொண்டவன்” என்று மகிழ்பவர்களாகவும், ஆசார்யனுடைய மேன்மைகளை எப்போதும் நினைவுபடுத்துபவர்களாகவும், ஆசார்யனின் மேன்மைகளை உணர்ந்தவர்களாகவும் உள்ள பாகவதர்கள் அனைவரும் மகிழ்ந்து நிற்கும்விதமாக ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே ஆகும். ஆகவே ஆசார்யன் மகிழும்படியாகச் செய்யப்படும் பகவத்கைங்கர்யம் என்பது ஆசார்யகைங்கர்யம் என்றும், பகவான் மனம் குளிரும்படிச் செய்யப்படும் பாகவத்கைங்கர்யம் என்பது பகவத்கைங்கர்யம் என்றும், பாகவதர்கள் மகிழும்படியாகச் செய்யப்படும் ஆசார்யகைங்கர்யம் என்பது பாகவத கைங்கர்யம் என்றும் கூறப்பட்டது. எனவே “ஆசார்ய கைங்கர்யமே எப்போதும் அடையத் தக்கது” என்று கூறியதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்று கருத்து.

413. ஸ்வரூப ப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்தி பலமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே ஸாத்ய விவ்ருத்தியாய்க் கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

அவதாரிகை - இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லாதிருக்கச் செய்தே, இது வருகிறவழிதா நென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூப ப்ராப்தியை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யகைங்கர்யம் என்பது இறுதிபர்வம் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறவில்லை என்றாலும், இதனை எவ்விதம் உறுதியாக உரைக்க இயலும் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “பரஞ்ஜயோதி ருபஸம்பத்ய ஸ்வேந்ருபேண அபிநிஷ்பத்யதே” என்று, ப்ராப்தி பூர்விகையாய் அநாதிகர்மநிபந்த நாசித் ஸம்பந்தத்தாலே மலாவகுண்டித மணிப்ரபைபோலே திரோஹிதமாக ஸ்வாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ ரூபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லா நிற்க, இப்படி ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய வாத்மா, சேஷகத்வைக நிருபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் இருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூப ப்ராப்தி பலமாய்க் கொண்டு பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறாப்போல, சேஷியான பகவானுக்கு ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீயவிஷய கிஞ்சித்கார முகப்பாகையாலே, அந்த பகவத் கைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் வ்ருத்தி ரூபமாய்க் கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவத கைங்கர்யம் வரகடவதாய், அந்த பாகவதர்க ளெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்குபகாரகனான வாசார்ய விஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்யத்தினுடைய விசேஷ வ்ருத்தியாய்க் கொண்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யம் வரக் கடவதென்கை.

விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-2) – பரஞ்ஜயோதி ருபஸம்பத்ய ஸ்வேந்ருபேண அபிநிஷ்பத்யதே - சரீரத்தில் இருந்து புறப்படும் ஜீவன் பரஞ்ஜோதியான ஸர்வேச்வரனை அடைந்து, தனது ஸ்வரூப மலர்ச்சியைப் பெறுகிறான் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவுடன், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மங்களால் ஏற்பட்ட சரீரத் தொடர்பினால், அழுக்கு கொண்டு மறைக்கப்பட்ட இரத்தினத்தின் பிரகாசம் போன்று, மறைக்கப்பட்ட தன்னுடைய ஸ்வரூபம் வெளிப்படுதல் என்பதான “பகவானை அடைதல்” என்பதை, வேதாந்த சாஸ்த்ரங்கள் ஜீவாத்மாவின் புருஷார்த்தமாக உரைக்கின்றன. இவ்விதம் தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப்பெற்ற ஆத்மா, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்ற தன்மையால் மட்டுமே அறியப்படுவதாக உள்ளதால், அந்த ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் அல்லாமல் மற்ற எதனாலும் விளங்காதபடி உள்ளது; இவ்விதம் வெளிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தினைத் தனது பலமாகக்கொண்டு, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் காரணமாக ஏற்படுகின்ற ப்ரீதியின் விளைவான கைங்கர்யம் வருவது போன்று, தனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதைக் காட்டிலும் தனது அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதால் ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வதால், பகவத் கைங்கர்யம் என்பதான பலத்தின் அடிப்படையில் நடுவில் உள்ள நிலையான பாகவத கைங்கர்யம் ஏற்படுகிறது; அந்தப் பாகவதர்கள் அனைவருக்கும்,

தங்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும், தங்களுக்குப் பேருதவி செய்யும் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே மகிழ்வை ஏற்படுத்துவதால், இந்தப் பலத்தின் மேன்மையான வளர்ச்சியான இறுதி நிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யம் வருகிறது என்று கருத்து.

414. இதுதான் துர்லபம்.

அவதாரிகை - இந்த சரமபர்வம் லாபத்தி னருமையை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இதுதான் துர்லபம்) என்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்ற இறுதி நிலையை எட்டுவது கடினம் அல்லது அரிது என்று உரைக்கிறார்.

415. விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை போலன்று, ப்ரதம பர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை.

அவதாரிகை - இதுதன்னை விவரிக்கிறார் மேல் விஷய ப்ரவணனுக்கு என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உரைத்ததை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சஷுத்ர விஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி அவற்றிலே ப்ரவணனாய் நின்றவனுக்கு அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்த விஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான பகவத் விஷய ப்ரவணனாய் தத்கைங்கர்ய நிரதனானவனுக்கு ப்ரதம பர்வமானவத்தைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை என்றபடி.

விளக்கம் - தாழ்ந்த விஷயங்களில் மேற்புறமாக மேன்மைகள் உள்ளது போன்று காணப்படுகின்றன. அவற்றில் ஈடுபட்டு, மீண்டு வர இயலாதபடி அவற்றில் சிலர் மண்டி நிற்கக்கூடும். ஆனால் அவற்றை முற்றிலுமாகக் கைவிட்டுத் தனது இயல்பான

எஜமானனாக உள்ள பகவத் விஷயத்தில் சிலர் ஈடுபடக்கூடும். இந்தச் செயலைப் போன்று எளியது அல்ல என்கிறார். எதுவென்றால் - ஆண்களுடைய கண்கள் மற்றும் உள்ளம் ஆகிய இரண்டையும்கூட வசீகரிக்கவல்லதான பகவத் விஷயத்தை எப்போதும் கைக்கொண்டு, பகவானுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி ஒருவன் இருக்கக்கூடும்; அவன் அதனைக் கைவிட்டு, இறுதி நிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யத்தை அடைவது எளியது அல்ல என்கிறார்.

416. அங்கு தோஷதர்சனத்தாலே மீளலாம்; இங்கு இது செய்ய வொண்ணாது.

அவதாரிகை - அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்கஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அங்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்ய கைங்கர்யத்தை அடைவது எளிதல்ல என்றால், “அது எப்படி?” என்று கேட்கலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சஷுத்ர விஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே அருவருத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாய் நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமான இவ்விஷயத்தில் தோஷகந்த மில்லாமையாலே தோஷதர்சனம் பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. “ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண: ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம:” என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் - தாழ்ந்த விஷயங்களில் சரீரத்தின் தோஷங்கள் உள்ளதாலும், அந்த விஷயங்கள் அற்பமாக உள்ளதாலும், ஸ்திரமற்றவையாக உள்ளதாலும் அவற்றை உணர்கின்ற ஒருவன் அருவருப்பு கொண்டவனாக அவற்றைக் கைவிட்டு விடுவான். ஆனால் மிகவும் உயர்ந்ததான திருமேனி உள்ளதாகவும், அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டதாகவும், எப்போதும் உள்ளதாகவும், அளவிட இயலாததாகவும் உள்ள பகவத்விஷயத்தில் எந்தவிதமான தோஷங்களும் இருப்பதில்லை என்பதால் தோஷங்களைக் காரணம் காண்பித்துக் கைவிட இயலாது என்று கருத்து.

ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண: ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம: - சார்ங்கம் என்னும் வில் தரித்த ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை எண்ண இயலாது, எத்தனை எண்ண முயன்றாலும் தோஷங்களை எண்ண இயலாது. குணங்கள் அளவற்றவை என்பதால் எண்ண இயலாது; தோஷங்கள் இல்லாமையால் எண்ண இயலாது - என்றது காண்க.

417. தோஷமுண்டானாலும் குணம் போலே உபாதேயமா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - சஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிங்குச் சொல்லலாவதில்லையேயாகிலும், ஸ்வவிஷய பக்திபரவசர்க்கு ஸ்வஸம்ச்லேஷ ஸுகத்தை உருவ நடத்தாதே விச்லேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே “கடியன் கொடியன்” இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே; அதுதான் மீளுகைக் குடலானாலோவொன்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷ முண்டானாலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தாழ்ந்த விஷயங்களுக்கு உரைக்கப்பட்ட தோஷங்கள் ஏதும் பகவத் விஷயத்திற்குக் கூற இயலாது. ஆனாலும் தன்னிடம் ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளவர்களுக்கும் தன்னுடன் சேர்ந்து இருக்கவல்ல சுகத்தைப் பூர்ணமாக அவன் அளிப்பதில்லை. ஆகவே திருவாய்மொழி (5-3-5) - கடியன் கொடியன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனிடம் சில தோஷங்கள் உண்டு அல்லவோ? அதன் காரணமாகப் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் அவனை விட்டு அகன்று போவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அப்படி ஆற்றாமையாலே தோற்றுவன சில தோஷ முண்டானாலும், “கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்” என்று அவை தன்னையே விரும்பி மேல்விழும்படி இருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல் விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமா யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - அதாவது பிரிவாற்றாமை காரணமாக ஏற்படும் தோஷங்கள் அவனிடம் உள்ளது என்று தோன்றினாலும், திருவாய்மொழி (5-3-5) - கொடிய வென்னெஞ்ச

மவனென்றே கிடக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனையே விரும்பி அவனிடம் ஈடுபாடுடன் உள்ளதன் காரணமாக, தோஷமாகத் தோன்றும் அவை தாழ்ந்தவையாக இருப்பதில்லை. அவையே, அவனை மேலும் விரும்பி ஈடுபாடு அடையத்தக்க குணங்களாகக் கைக்கொள்ளும்படியாக இருக்கும் என்று கருத்து.

418. லோகவிபரீதமா யிறே இங்கிருப்பது.

அவதாரிகை - லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணமுபாதேயமாயன்றோ இருப்பது தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (லோகவிபரீதம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த உலகில் பொதுவாக தோஷங்கள் என்பது கைவிடத்தக்கதாகவும், குணம் என்பது கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவும் அல்லவோ உள்ளது? அப்படி உள்ளபோது குற்றமானது குணம் போன்று கைக்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தோஷம் விடுகைக்குடலாய் குணம் பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும் லோகப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிறே இவ்விஷயத்தி லிருப்பதென்கை.

விளக்கம் - குற்றம் என்பது கைவிடத்தக்கதாகவும், குணம் என்பது கைக்கொள்ளத் தக்கதாகவும் உள்ள நிலையானது உலகவிஷயங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். பகவத் விஷயத்தில் அது போன்று இருப்பதில்லை என்று கருத்து.

419. குணம் உபாதேயமாகைக்கீடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

அவதாரிகை - எல்லாஞ் செய்தாலும் தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாகக் கூடுமோ வென்னு மாகாங்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எவ்விதமாகச் சமாதானம் உரைத்தாலும், குற்றம் என்பதைக் குணமாகக் கருதிக் கைக்கொள்ள இயலுமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு இங்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்க்கு உபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்த சேஷிகதத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை. இத்தால், அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தாலே குண முபாதேயமாகிற வோபாதி, அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷமு முபாதேயமாகக் குறையில்லை என்றதாய்த்து. இப்படியாகையாலே தோஷமுண்டானானுமது மீளுகைக் குடலாகாதென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய குணமானது அவனிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுடன் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுக்குக் கைக்கொள்ளும்படியாக உள்ளதன் காரணம், “இவன் நமக்கு இயல்பான எஜமானன்” என்பதால் ஆகும். அதே போன்று அவன் நமக்கு எஜமானனாக உள்ளதால் அவனிடம் தோஷங்கள் என்று நமக்குத் தோன்றுவதும் கைக்கொள்ளத் தக்கவையே ஆகும். ஆகவே அவனிடம் உள்ளவை என்ற காரணத்தால் குணங்கள் எவ்விதம் கைக்கொள்ளத்தக்கவையாக உள்ளனவோ அதே போன்று, அவனிடம் உள்ளது என்று நமக்குத் தோன்றும் காரணத்தால் குற்றங்களும் கைக்கொள்ளத் தக்கவையே ஆகும் என்று கருத்து. ஆகவே அவனிடம் தோஷம் உள்ளது என்று தோன்றினாலும், அது அவனை விட்டு நாம் அகலக் காரணம் ஆகாது என்று கருத்து.

420. நிர்க்ருணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணாவானென்று சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே.

அவதாரிகை - விச்லேஷ தசையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதி தோஷத்தை அங்கீகரித்து, அதுதான் குணவதுபாதேயமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்தார் கீழ்; அந்த நைர்க்ருண்யாதி தோஷந்தான் முதலிலே இவ்விஷயத்தி லில்லை யென்னுமிடத்தை அபியுத்த வசநங்களாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். அதில் முதலிலே, ஆழ்வாருடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்.

விளக்கம் - (நிர்க்ருணன் என்றால் அருள் அற்றவன் என்று பொருள்). பிரிந்துள்ள நிலையில் தோன்றுவதான கடியன், கொடியன் போன்றவை குற்றங்களாக இருப்பதாகத் தோன்றினாலும், அவற்றைக் குணமாகவே ஏற்பதைக் குறித்துக் கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். ஆனால் உண்மையில் “கருணை அற்றவன்” முதலான குற்றங்கள் அவனிடம் இல்லை என்பதை, நம்பத் தகுந்தவர்களுடைய வாக்குகள் கொண்டு உரைக்கிறார். அவற்றில் முதலில் ஆழ்வாருடைய வாக்கு கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “என தவளவண்ணர் தகவுகளே” என்று எங்ஙனே யிருந்தன சுத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே இப்படி ருஜூக்களுமாய் பரது:காஸஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் நடையாட அபலைகளுக்கு அழகிதாகக் குடிக்கிடக்கலா யிருந்ததென்று, பெண்பிள்ளை யாற்றாமைக் குதவாதது கொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்ருணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே, அவள் வாயைப் புதைத்தாப்போலே “தகவுடையவனே” என்று, கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நங்குற்றங்காண் என்று க்ருணாவத்தையைச் சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே யென்றபடி.

விளக்கம் – “திருவாய்மொழி (2-4-5) - என தவளவண்ணர் தகவுகளே - என்ற பாசுரத்தில் ‘அடியார்கள் விஷயத்தில் சுத்தஸ்வபாவம் உள்ளவன்’ என்று கூறியபடி இருந்த உனது கருணைகள் எங்கே போயின? நாட்டில் இவ்விதம் உன்னைப் போன்ற நேர்மை தவறாதவர்களும், மற்றவர்களுடைய துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவர்களுமாகிய சில தர்மவான்கள் நடமாடினால், இங்கு பெண்கள் மிகவும் சுகமாக வாழலாம்”, என்று தாய் ஒருவள் தனது பெண் விஷயத்தில் அவன் இரக்கம் கொண்டு உதவாமல் இருந்தது குறித்து, அவன் கருணை அற்றவன் என்று உரைத்தாள். அவ்விதமாக உரைத்து அவள் தனது வாயை மூடுவதற்கு முன்பாகவே, அந்தத் தாயின் மகள், திருவாய்மொழி (2-4-6) – தகவுடையவனே - என்று கூறினாள். அதாவது தனது தாயிடம் அந்தப் பெண், “நீ உரைப்பது தவறாகும். கருணையின் இருப்பிடமும் பிறப்பிடமும் என்றுள்ள ஒருவனிடம் கருணை இல்லை என்று நீ கூறுவது சரியா? அவன் தனது கருணையை நம்மிடம் கான்பிக்காதது நமது குற்றம் காரணமாக அல்லவோ?”, என்று அவனுடைய கருணையின் பூர்ணத்வம் குறித்து உரைப்பது போன்றதாக அல்லவோ காணலாம்!

421. இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ஸ்நேஹமும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

அவதாரிகை - இவ்வுக்திதான் தாயார் சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்ரமோ, ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிற சங்கையிலே, இதன் ஸஹ்ருதய த்வத்தை மூதலிக்கிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் தாய் ஒருவள், “அவன் குணம் இல்லாதவன்” என்று உரைத்தது கேட்ட மகள், ஒரு சொல் அளவில் மட்டுமே “நீ கூறுவது போன்று அவன் இல்லை” என்று மறுத்தாளா அல்லது தனது மனப்பூர்வமாக இவ்விதம் உரைத்தாளா என்ற சந்தேகம் எழலாம். இந்தப் பெண் மனப்பூர்வமாகவே உரைத்தாள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, குணஹாநி சொன்னத்தைத் தள்ளி குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று, “மிக விரும்பும்” என்று, ஸ்நேஹமும், “பிரான்” என்று உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே; ஆகையால் “தகவுடையவனே” என்றவிது ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை.

விளக்கம் - தன்னுடைய தாயானவள், “அவன் குணம் அற்றவன்” என்று கூறியதைக் கேட்டு, அந்தச் சொற்களைத் தள்ளிய மகள், “அவன் குணம் உள்ளவன்” என்று உரைக்கும்படியாகச் செய்தது எதுவென்றால், ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள கருணை காரணமாகவே ஆகும் என்று அறியவேண்டும். இதனை அடுத்துள்ள திருவாய்மொழி (2-4-6) – மிக விரும்பும் - என்பதால் வெளிப்படும் சிநேஹம் மூலமும், (2-4-6) – பிரான் - என்று அவன் காண்பித்த சிநேஹத்திற்கு நன்றி கூறுவதன் மூலமும் மகள் உரைத்தாள் அல்லவோ? எனவே, (2-4-6) – தகவுடையவனே - என்று உரைத்தது மனப்பூர்வமாகவே ஆகும் என்று கருத்து.

422. நிர்க்ருணனாக சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்த்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிநே சொல்லிற்று.

அவதாரிகை - அநந்தரம், பிராட்டியுடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நிர்க்ருணனான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இந்த விஷயத்தில் சீதையின் வாக்குகளைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பிரிவாற்றாமையாலே பெருகக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னாற்றாமைக் குதவவந்து முகங் காட்டப்பெறாத இன்னாப்பாலே, “க்யாத: ப்ராஜ்ஞ க்ருதஜ்ஞ்ச ஸாநுக்ரோச்ச ராகவ: ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோச்சங்கே” என்று, பெருமாளை நிர்க்ருணராக சங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தையிலும், “மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்” என்று, இப்படி சங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்யஹாநி யென்கையாலே, சங்கா காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிநே சொல்லிற்றென்கை.

விளக்கம் - தன்னுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாக ஜனகனின் புத்ரியான சீதை, இராமன் தனது பிரிவாற்றாமை நீக்கும்விதம் வந்து உதவாமல் இருந்த காரணத்தால் மிகுந்த துன்பம் கொண்டாள். ஆனால் இராமாயணம் ஸுந்தரகண்டம் (26-13) – க்யாத: ப்ராஜ்ஞ க்ருதஜ்ஞ்ச ஸாநுக்ரோச்ச ராகவ: ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோச்சங்கே - உயர்ந்த அறிவுள்ளவன், நன்றி மறக்காதவன், இரக்கம் உள்ளவன், சிறந்த அறிவுள்ளவன், சிறந்த ஒழுக்கம் உள்ளவன் - என்று பலவிதமான உயர்ந்த தன்மைகள் கொண்ட இராமன், என்னுடைய புண்ணியக்குறைவு காரணமாக எனக்குக் கருணை காண்பிக்க இயலாமல் உள்ளானோ என்று ஸர்வேச்வரனைக் குணம் இல்லாதவனாகச் சந்தேகத்துடன் உரைக்கும் நிலையிலும் கூட, “மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத் - எனது புண்ணியக்குறைவே இந்தச் சந்தேகத்தின் அடிப்படைக் காரணம்”, என்று அவனிடம் குணம் இல்லாமல் போயிற்றா என்று சந்தேகத்திற்கான காரணமும் தன்னிடமே உண்டு என்றது காண்க.

423. குணதோஷங்களிரண்டும் சஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்.

அவதாரிகை - (ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு) என்கிறவிடத்திலே, அர்த்தாதுக்தமான பகவத் ஸம்ச்லேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) என்கிறவிடத்தில், அர்த்தாதுக்தமான தத்

விச்லேஷமுமாகிற இவையிரண்டும் செய்யுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (குண தோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சூர்ணை 415ல் “ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு” என்பதில் ஆழ்ந்த பொருளாக மனதில் படுவதான “ஸர்வேச்வரனுடைய சேர்க்கை”, சூர்ணை417ல் “தோஷமுண்டானாலும்” என்பதில் ஆழ்ந்த பொருளாக உள்ள “ஸர்வேச்வரனுடைய பிரிவு” ஆகிய இரண்டு நிலைகளாலும் விளைவது என்ன என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - குணமாவது, ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆச்ரிதர்க்கு முற்றாட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்குங் கலவி; தோஷமாவது, அவ்வநுபவாலாபத்தாலே அவர்கள் கண்ணாஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு.

விளக்கம் - (குணம்) - ஸர்வேச்வரன் தனது ஸௌந்தர்யம் போன்ற பலவற்றையும் தனது அடியார்கள் அநுபவிக்கும் விதத்தில் முழுவதுமாகக் கொடுத்தபடி இருப்பதாகும். (தோஷம்) அப்படிப்பட்ட அநுபவம் கிட்டாதபோது அவர்கள் மதி மயங்கித் தவித்தபடிச் செய்வதான ஸர்வேச்வரனுடைய பிரிவு ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இவை யிரண்டும், (சுஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையும் குலைக்கையாவது), ஓரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குணமிரண்டையும் குலைக்கையாவது, “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” என்றும், “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்றும், தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே சுஷுத்ர விஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, சுஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கையும்; “பயிலுஞ்சுடரொளி” யிலே ததீயசேஷத்வத்திலே ஊன்றி நின்ற ஆழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூபநிருபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்ய ரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையிலாசை கரை புரண்டு அநந்தரந் திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினாப்போலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழியப் புறம்பொன்றுக் காளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான அவன் பக்கலிலே

சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கையும்.

விளக்கம் – (சஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையும் குலைக்கையாவது) – இந்த இரண்டில் ஒவ்வொன்றே இரண்டையும் குலைப்பதாக உள்ளது. குணம் என்பது இரண்டையும் குலைக்கை என்பது எப்படி? இது இரண்டு விஷயத்தில் குலைக்கும் என்கிறார்.

- முன்றாம் திருவந்தாதி (14) – மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு – என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) – மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயத்தின் மேன்மை காரணமாக தாழ்ந்த விஷயங்களின் மீது உள்ள ஈடுபாட்டைத் தவிர்த்து, அவற்றில் விருப்பம் இல்லாத நிலையை ஏற்படுத்துவதால், அற்பமான விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாட்டை இல்லாமல் ஆக்குகிறது.
- திருவாய்மொழி (3-7) - பயிலுஞ்சுடரொளி – என்னும் திருவாய்மொழியில் பாகவத கைங்கர்யத்தில் ஆழ்ந்து நின்ற ஆழ்வாரை, அந்த அடியார்களுடைய தன்மையை உணர்த்தும் விதத்தில் கூறப்பட்டதான ஸர்வேச்வரனுடைய அழகு, சீலம் போன்றவைகள் மூலம், அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் உள்ள சுவையை மறந்து ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை கரைபுரண்டு ஓடும்படிச் செய்து, அடுத்த திருவாய்மொழியில் (3-8) – முடியானே - என்று தானும் தன்னுடைய இந்திரியங்களும் மிகுந்த தாகம் எடுத்தவர்கள் தண்ணீருக்காக ஏங்குவது போன்று அழைக்கும்படிச் செய்தது (எதுவென்றால், அவனுடைய குணம்). இவ்விதம் ஆழ்வாரைச் செய்தது போன்று, அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் முதலான செயல்களில் ஈடுபட்டாலும், தன்னைத் தவிர வேறு எதற்கும் அடிமையாக்காதவிதம் செய்பவனாக கண்ணையும் மனதையும் ஈர்த்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்ளும்படிச் செய்து, புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்ற நிலையைக் குலைக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - தோஷ மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, அநுபவாலாப க்லேசத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸாய், “உண்டறியா ஞறக்கம் பேணாள்”, “பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலுட்டாள் பாவைபேணாள்” என்கிறபடியே, முன்பநுபவித்துப் போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற சஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையும்; “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டா ரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு” என்றும், “தனிமாத் தெய்வத் தனிரடிக் கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக் கலவியின்பமே நாலும் வாய்க்க நங்கட்கு” என்றும் இப்படி தத்விஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸம் வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸமே அமையுமென்றிருக்கு மவர்களையும், அந்த ததீயருடனே கூடியிருந்தாலு மவர்கள் பக்கல் நெஞ்சற்று அவனை அநுபவிக்கையி லாசையாலே, “காணவாராய்”, “காணுமாறருளாய்” என்று கூப்பிடுவது, “வெஞ்சிறைப்புள்” இத்யாதிகளாலே அவர்கள் தங்களோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்டையில் நெஞ்சு பற்றாதபடி பண்ணுகையும்.

விளக்கம் - அடுத்து, தோஷம் இரண்டையும் எவ்விதம் குலைக்கிறது என்கிறார். ஸர்வேச்வரனை அநுபவிக்கும் நிலைமை கிட்டாத காரணத்தால் ஏற்படும் துன்பத்தால் எப்போதும் அவனிடம் தங்கள் மனதை வைத்தவர்களாக, திருநெடுந்தாண்டகம் (12) - உண்டறியா ஞறக்கம் பேணாள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-5-9) - பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலுட்டாள் பாவைபேணாள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப முன்பு தாங்கள் அநுபவித்தபடி இருந்த உலகியல் இன்பங்களான தாழ்ந்த பயன்களில் மனம் பொருந்தாமல் உள்ள நிலையை ஏற்படுத்துதல். திருவாய்மொழி (8-10-3) - அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டா ரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு, திருவாய்மொழி (8-10-7) - தனிமாத் தெய்வத் தனிரடிக் கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக் கலவியின்பமே நாலும் வாய்க்க நங்கட்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடனான சேர்க்கை வேண்டாதபடி, அவன் அடியார்களுடைய சேர்க்கையால் இன்பம் ஏற்படும் என்று உள்ளவர்களைக் கூட, அவர்கள் அடியார்களுடன் சேர்ந்துள்ள காலத்திலும் அந்த அடியார்களிடம் ஈடுபடாமல், ஸர்வேச்வரனை அநுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராய் - என்றும், (8-1-2) - காணுமாறருளாய்

- என்றும் அவனை அழைத்தல், மற்றும் திருவாய்மொழி (1-4-1) - வெஞ்சிறைப்புள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடியார்களை வெறுத்து சொற்கள் உரைத்தல் போன்றவற்றைச் செய்யவைப்பதால், புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான அடியார்களுக்கு கைங்கர்யம் என்பதில் மனம் நிற்காதபடி செய்தல்.

424. நித்யசத்ருவா யிறே யிருப்பது.

அவதாரிகை – இதில், சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிது தன்பக்கலிலே அகப்பட்டாரைப் புறம்பொரு விஷயமறியாதபடி பண்ணும் இவ்விஷயத்தின் ஸ்வபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக் கொண்டவித்தனை; புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கு மென்னுமதுவே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதம்; ஆனபின்பு சூத்ர புருஷார்த்த பஞ்சகத்வம் ப்ராஸங்கிக மாகையாலே அத்தைவிட்டு ப்ராகரணிகமான சரம புருஷார்த்த பஞ்சகத்வத்தை மூதலிக்கிறார் (நித்ய சத்ருவாயிறே யிருப்பது) என்று.

விளக்கம் - சூர்ணை 423ல் கூறப்பட்ட “சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும்” என்பது, தன்னிடம் ஈடுபாடு கொண்டவர்களை மற்ற எந்த விஷயத்தையும் அறியாதபடி செய்யவல்ல பகவத் விஷயத்தின் தன்மையை உணர்த்துவதற்காகக் கூட்டிக்கொண்டார். இங்கு “புருஷார்த்த” என்று சொற்றொடரே அவசியமானதாகும். ஆகவே “சூத்ர” என்பது இந்த இடத்தில் வந்தேறிய கருத்து என்பதால், இங்கு கூறப்படும் விஷயத்திற்கு அது அவசியமற்றது என்று கருதி அதனைக் கைவிட்டு, இந்த இடத்திற்குப் பொருத்தமாக உள்ள “புருஷார்த்த” என்பதை இங்கு விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந:” என்று, பெருமானுக்கு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப் பற்றி அவனையல்ல தறியாதேயிருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்யசத்ருவை ஜயித்திருக்கு மென்கையாலே. ததீய கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு நித்ய சத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை. ஆகையால், இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்சலேஷ விசலேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து.

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-1) - சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந: - எப்போதும் சத்ருக்களாக உள்ள இந்த்ரியங்ளை வென்ற சத்ருக்நன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள சத்ருக்நன், ஸர்வேச்வரனாகிய இராமனுக்கு மிகவும் ப்ரியமான பரதனையே தனக்கு உத்தேச்யம் என்று பற்றிய பரதன் அல்லாமல், வேறு எதனையும் அறியாதவன் ஆவான். அவன் பரதனுக்குத் தொண்டு செய்வதற்குத் தடையாக உள்ள “இராமனின் ஸௌந்தர்யம்” என்ற நித்யசத்ருவை வென்றவன் ஆவான். இவ்விதம் இராமாயணத்தில் கூறப்பட்டதன் மூலம், அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளவன் என்ற ஒருவனுக்கு நித்யமான பகையாக உள்ளது ஸர்வேச்வரனுடைய அழகே ஆகும் என்று கருத்து. ஆகவே இவ்விதம் மிகவும் உயர்ந்த விஷயமான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பிரிந்துள்ளதும் சேர்ந்துள்ளதும் என்ற நிலைகள் இரண்டும் (எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல்), புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான பாகவத கைங்கர்யம் என்பதைக் குலைக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணதோஷங்க ளிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் (குணதோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது, (இங்கு அது செய்ய வொண்ணாது) என்கிறவிடத்தில் சொன்ன பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரியான ஸௌந்தர்ய சீலாதிகள்; தோஷமாவது, (குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்) என்கிறவிடத்திற் சொன்ன “கடியன் கொடியன்” இத்யாதிகள். (இரண்டும் கூடாத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்) என்றது, ஓரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது சூர்ணை 423ன் தொடக்கத்தில் கூறப்பட்ட குணங்கள் மற்றும் தோஷங்கள் ஆகிய இரண்டும் செய்வதை இங்கு “குணதோஷங்களிரண்டும்” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார் எனலாம். குணம் என்பது சூர்ணை 416ல் “இங்கு அது செய்ய வொண்ணாது” என்று கூறப்பட்டதும், ஆண்களின் கண்கள் மற்றும் நெஞ்சம் ஆகிய இரண்டையும் அபகரிக்கவல்லதான அழகு மற்றும் சீலம் போன்றவையும் ஆகும். தோஷம் என்பது சூர்ணை 417ல் “குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்” என்று கூறப்பட்டதும், திருவாய்மொழியில் (5-3-5) - கடியன் கொடியன் - என்று கூறப்பட்டதும் ஆகும். சூர்ணை 423ல் - (இரண்டும் கூடாத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்) என்று கூறப்பட்டது

என்னவென்றால், “குணம் அல்லது தோஷம்” ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று மட்டுமே இரண்டு புருஷார்த்தங்களையும் குலைக்கும் – என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - குணமிரண்டையும் செய்கையாவது, “மலைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், ஸ்வவைலசுஷண்யத்தாலே ஆழங்கால்படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வ நிஷ்டையைக் குலைக்கையும்;

விளக்கம் - குணம் இந்த இரண்டையும் செய்வது எப்படி என்று முதலில் அருளிச்செய்கிறார். இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) - மலைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள் - என்பது போன்றவற்றில் கூறப்பட்டபடி, தாழ்ந்த புருஷார்த்தங்களைக் குலைக்கிறது; தனது அழகு போன்றவை மூலம் ஈடுபாடு உண்டாக்கி, புருஷார்த்தத்தின் எல்லைநிலமான அடியார்களிடம் ஈடுபாடுடன் இருத்தல் என்ற நிலையைக் குலைக்கிறது - இவை குணம் செய்யும் செயல்களாகும்.

வ்யாக்யானம் - தோஷமிரண்டையுங் குலைக்கையாவது, குணம்போலே உபாதேயமாய், அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம், பந்து, கழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், “சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ் புகுதல் உறுமோ” என்னும்படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - அடுத்த தோஷம் இந்த இரண்டையும் செய்வது எப்படி என்று அருளிச்செய்கிறார். குணம் போன்று கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவும், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே எப்போதும் ஈடுபடும்படிச் செய்வதாலும் உணவு, உறக்கம், பந்து, கழல் போன்ற எதிலும் மனம் பொருந்தாமையை ஏற்படுத்தி, தாழ்ந்த புருஷார்த்தங்கள் குறித்த ஈடுபாட்டைக் குலைக்கிறது. மேலும் திருவாய்மொழி (8-10-3) – சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ் புகுதல் உறுமோ -

என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான அடியார்களிடம் ஈடுபடுதல் என்பதையும் குலைக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - இந்த யோஜனைக்கு, (நித்யசத்ரு) என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி குணவிசிஷ்ட வஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனு மன்றிக்கே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இங்ஙனே விபஜித்து யோஜிப்பாருமுண்டு. அப்போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும், தோஷம் சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும் பூர்வ யோஜனைகளிற் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரம பர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற இதுதான் துர்லபமென்று ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே கீழோடே யந்வயம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் இரண்டாவது விதமாகப் பொருள் கொண்டால், சூர்ணை 424ல் உள்ள “நித்யசத்ரு” என்பது அழகு முதலான தன்மைகளுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் என்ற பொருள் தரும். இந்த இரண்டுவிதத்திலும் அல்லாமல், சூர்ணை 423ல் கூறப்பட்ட “குணம்” என்ற பதம் புருஷார்த்தத்தின் எல்லையைக் குலைக்கும் (அதாவது அடியார்களிடம் ஈடுபடவிடாமல் தடுக்கும்) என்றும், தோஷம் என்ற பதம் தாழ்ந்த புருஷார்த்தத்தில் ஈடுபட விடாமல் குலைக்கும் என்றும் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் உரைப்பவர்களும் உண்டு. இவ்விதம் கொண்டாலும், குணம் என்பது புருஷார்த்தத்தின் எல்லையைக் குலைக்கும் என்பதற்கும், தோஷம் என்பது தாழ்ந்த புருஷார்த்தத்தின் ஈடுபாட்டைக் குலைக்கும் என்பதற்கும் முன்பு கூறியபடியே பொருள் கொள்க. ஸர்வேச்வரனுடைய தன்மை இதுவாக உள்ளதால், கடைசி நிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்னும் இதுவே கிட்டுவதற்கு அரியது என்பதை சிம்ஹாவலோகன நியாயத்தினால், கடந்த சூர்ணையுடன் சேர்த்து பொருள் கொள்ளவேண்டும் (சிம்ஹாவலோகன ந்யாயம் - தான் நடந்து வந்த பாதையை மீண்டும் நோக்குவது சிங்கத்தின் இயல்பு).

425. இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

அவதாரிகை - (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவிதில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்ய மென்று

நிர்ணயித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறார் மேல் (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சூர்ணை 410ல் “ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்” என்று கூறப்பட்டது; அதில் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதாக உள்ள பேறு என்பது இறுதி நிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்று நிரூபித்தார். இத்தகைய பேற்றைப் பெற்றுத் தருகின்ற உபாயம் இத்தகையது என்று இந்தச் சூர்ணையின் நிரூபிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதி யிட்டால், இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத் ப்ராபகமென்கை இத்தால், ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரம ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாகவேணு மென்றபடி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆசார்ய கைங்கர்யமே அடையத்தக்க பேறு என்று நிரூபித்தால், இத்தகைய பேற்றுக்கு ஏற்றபடி இருப்பதாக அல்லவோ இந்தப் பேற்றைப் பெற்றுத் தரும் உபாயம் இருத்தல் வேண்டும்? ஆகவே ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்ற இந்தப் பேற்றுக்கு உபாயமாக ஆசார்யனே இருத்தல் வேண்டும் என்று கருத்து.

426. அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

அவதாரிகை - இப்படி யல்லாதபோது வரும் ஹாநியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் ஏற்படும் தோஷம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது, ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும் தன்னி லைக்யமில்லை யென்கை. ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகைக்யம், சரமபர்வத்துக்கு மொக்குமிறே; ஆகையாலேயிறே பிள்ளை யமுதனார்,

“பேறொன்று மற்றில்லை நின்சரணன்றி, அப்பேறளித்தற் காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி” என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமேயாக அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - இவ்விதம் பேற்றுக்கு ஏற்றபடியான உபாயமாக ஆசார்யனைக் கொள்ளாமல் ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றினால், பேற்றுக்கு அதனைப் பெற்றுத் தரவல்ல உபாயத்துக்கு ஒன்றுடன் ஒன்று ஒற்றுமை இல்லை என்று கருத்து. முதல் நிலையில் உள்ள “பேறு – உபாயம்” என்பதற்கு இடையே உள்ள ஒற்றுமை, இறுதி நிலையிலும் பொருந்தவேண்டும் அல்லவோ? இதனால்தான் திருவரங்கத்தமுதனார் இராமானுச நூற்றந்தாதியில் (45) - பேறொன்று மற்றில்லை நின்சரணன்றி, அப்பேறளித்தற் காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி - என்று பலன் மற்றும் பலனைப் பெறும் உபாயம் ஆகிய இரண்டையும் ஒரே விஷயமாக அருளிச்செய்தார்.

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப் பிடித்துக் கார்யங் கொள்ளுமோபாதி.

அவதாரிகை - இப்ப்ரபந்தத்தி லுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) இத்யாதி வாக்யத் தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தனான வீச்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந உபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப் போந்தது; இப்போது, ஈச்வரனைவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ர விரோதமும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் சம்பவியாதோ, ஈச்வரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினால்வரு மேற்றந்தானேதோ வென்கிற சங்கையின் மேலே யருளிசெய்கிறார் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இந்த நூலின் தொடக்கத்திலிருந்து, சூர்ணை 407ல் – ஸ்வதந்த்ரனை - என்பது முடிய, ஸித்தோபாயம் என்று அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே உயர்ந்த உபாயமாகவும், ஆசார்யன் என்பவர் அறியாதவற்றை உணர்த்தவல்ல உபாயமாகவும் அல்லவோ கூறி வந்தார்? இப்படி உள்ளபோது இங்கு ஸர்வேச்வரனை விடுத்து, ஆசார்யனே உபாயம் என்று கூறினால், சாஸ்த்ரத்தோடு மட்டும் அல்லாமல், தன்னுடைய பேச்சிலும் முரண்பாடு ஏற்படும் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றுவதைக் காட்டிலும் ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினால் உண்டாகும் உயர்வு

என்ன? இது போன்ற பல சந்தேகங்களுக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஈச்வரனைப் பற்றுக்கை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுக்கை, அவன் காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி யென்கை. இங்ஙனருளிச் செய்தது, ஈச்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான அநந்யத்வமும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதி லிவ் விஷயத்தைப் பற்றுமதுக் குண்டான கார்ய ஸித்தியில் அமோகத்வமும் தோற்றுக்கைக்காக. அதெங்ஙனே யென்னில்? சரணத்வோக்தியாலே ததநந்யத்வம் ஸம்பரதிபந்நம். (ஈச்வரனைப் பற்றுக்கை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - மஹாப்ரபுவா யிருப்பா னொருவனை வசீகரித்துக் காரியங் கொள்ளுவா னொருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங் கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சினகிக் காரியஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே உதறி விடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடி யென்று அறுதியிட வொண்ணாதாப்போலே, ஆச்ரிதனான விவனுடைய வபேசுஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சினகிக் காரியஞ் செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே முறுகிச் செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுக்கை அவன் காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - அப்படி ப்ரபுவானவன்றன்னையே காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனாய் காரியஞ் செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் காரியம் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆச்ரிதனான விவனுடைய வபேசுஷித மறுதியாக பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும் அமோகத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுதல் என்றால் அவனுடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்து நம்முடைய செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதல் போன்றது; ஆசார்யனைப் பற்றுதல் என்றால் அவருடைய திருவடியைப் பிடித்துக் கார்யம் நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதல் போன்றது என்று கருத்து. இவ்விதம் கூறியது ஏன் என்றால்- ஈச்வர விஷயம் என்பது ஆசார்ய விஷயத்தைக் காட்டிலும் வேறு அல்ல; ஈச்வரனைப் பற்றுவதைக் காட்டிலும் ஆசார்யனைப் பற்றுவதன் மூலம் எண்ணும் காரியம் நிச்சயமாக நிறைவேறும் என்று உணர்த்தவே ஆகும். அது எப்படி? “காலைப் பற்றி” என்று கூறுவதால் ஈச்வரனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. (ஈச்வரனைப் பற்றுக்கை

அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) - மிகுந்த செல்வம் நிறைந்துள்ள ஒருவனை வசப்படுத்தி தன் செயலை நிறைவேற்றிக் கொள்ள ஒருவன் எண்ணினால், அந்தச் செல்வந்தனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தனது செயலை நிறைவேற்ற முயன்றால், அந்தப் பணக்காரன் தனது மனதில் உள்ள இரக்கம் காரணமாக அந்தச் செயலை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கலாம் அல்லது தனது சுதந்திரம் காரணமாக அதனை உதறித் தள்ளவும் செய்யலாம். ஆகவே அந்தச் செயல் நிறைவேறுமா இல்லையா என்பது உறுதியில்ல என்றாகிறது. அதாவது தன்னை அண்டியவனுடைய விருப்பமானது அந்தப் பணக்காரன் தனது கருணையால் மனம் இரங்கினால் நிறைவேறும்படியும், தனது சுதந்திரத்தால் கர்வம் கொண்டால் நிறைவேறாதபடியும் ஆகலாம். (ஆசார்யனைப் பற்றுக்கை அவன் காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) - ஆனால் அந்தச் செல்வந்தனுடைய கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு தனது விருப்பத்தைக் கூறி விண்ணப்பித்தால், அந்தப் பணக்காரன் மிகுந்த கருணை உள்ளவனாக மாறி, அந்தக் காரியத்தைச் செய்து கொடுக்காமல் இருக்கமாட்டான்; ஆக அந்தச் செயல் நிச்சயமாக நிறைவேறும் என்றாகிறது. ஆக, ஆசார்யனைப் பற்றுதல் என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுதல் போன்றதால், அடியவனாகிய இவன் விருப்பம் நிச்சயம் நிறைவேறும் என்று கருத்து.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

அவதாரிகை – ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப் பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாய மென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈச்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீச்வரனோ டந்வயத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் ததநந்யத்வ நிபந்தந மென்னுமத்தையும் ஈச்வரனைப் பற்றுதல் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையுமருளிச் செய்தார் கீழ்; இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார், இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசிவிச்வாஸங்கள் விளைகைக் குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈச்வர சேதநர்க்ளிருவர்க்குமிவ னுபகாரக னானமையை யருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஆக, சூர்ணை 425ல், “இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம் ” என்பதால், அடையப்பட உள்ள பேறு இன்னது என்று நிர்ணயம் செய்து, அதற்கான மார்க்கம் இவ்விதம் பொருத்தமாக இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறியதால், ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்ற பேறு கிட்ட ஆசார்யனே உபாயம் என்று விவரித்தார். இவ்விதம் கொள்ளாமல் ஈச்வரனை உபாயமாகக் கொண்டால் உண்டாகவல்ல முரண்பாட்டினையும் உரைத்தார். மேலும் ஆசார்யன் பேறாக உள்ள நிலை என்பது ஈச்வரனுடன் ஆசார்யனுக்கு உள்ள சம்பந்தம் காரணமாகவே என்பது போன்றே, ஆசார்யன் உபாயமாக உள்ள நிலை என்பது அவர் ஈச்வரனோடு ஒன்றாக உள்ளதால் ஆகும் என்பதையும் கூறினார். மேலும் ஈச்வரனைப் பற்றுதலைக் காட்டிலும் ஆசார்யனைப் பற்றுவதால் ஏற்படும் ஏற்றத்தையும் இதுவரை அருளிச்செய்தார். இனி, இந்த ஆசார்ய விஷயத்தைப் பற்றுபவர்களுக்கு அதில் ருசியும், விச்வாஸமும் ஏற்படுவதற்காக, பல காரணங்கள் மூலம் ஆசார்யனின் வைபவத்தை உரைக்க உள்ளார். முதலில் ஸர்வேச்வரன் மற்றும் சேதனன் ஆகிய இருவருக்கும் ஆசார்யன் செய்யும் உதவியை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், சேஷிசேஷ பூதரான வீச்வர சேதந ரிருவர்க்கும் அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபாகாரக னென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் உபாயமாக உரைக்கப்பட்ட ஆசார்யன், அனைவருக்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அடிமையான ஜீவாத்மா ஆகிய இருவருக்கும் வேண்டியதை அளித்து உபகாரங்கள் செய்கிறார் என்று கருத்து.

429. ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான்; சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான்.

அவதாரிகை – இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் மற்றும் ஜீவாத்மா ஆகிய இருவருக்கும் ஆசார்யன் எவ்விதம் உபகாரம் செய்தார் அல்லது உதவி செய்யும் விதத்தில் அளித்தது என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட் யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு மெட்டப்படாமையாலே இழவாளனா யிருக்கிற வீச்வரனுக்கு, சேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினான்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸ்தகல்பனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியான வவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. இத்தால், ஆசார்யனுடைய சேதநேச்வரர்க ளிருவர்க்கு முபகாரகனாகையாகிற வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்டிகள் செய்தும், அவதாரங்கள் பல எடுத்தும் வசீகரம் செய்ய முனைந்தாலும், ஒரு ஜீவாத்மாவும் தன்னை வந்து சேராமல் இழந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஜீவாத்மாவை, அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு தெரியாதவற்றை உணர்த்தி, ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்தின்படி ஆசார்யன் ஜீவாத்மாவை ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்படுத்துகிறார். ஸர்வேச்வரனை அறியவல்ல ஞானம் மறைக்கப்பட்டு எல்லையற்ற காலம் இல்லாத ஒரு பொருள் போன்று கிடந்த ஜீவாத்மாவுக்கு, ஸர்வேச்வரனுடன் அவனுக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தி, அடிமையான அவனுக்கு எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனைக் காண்பித்துக் கொடுக்கிறார். இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரன், ஜீவாத்மா ஆகிய இருவருக்கும் ஆசார்யன் உதவி செய்கிறார் என்ற பெருமை உணர்த்தப்பட்டது.

430. ஈச்வரன்தானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

அவதாரிகை - இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (ஈச்வரன்றானும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலும் ஒரு விதத்திலும் ஆசார்யனுடைய மேன்மையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இதுக்கிட்டுப் பிறவாத வீச்வரன்றானும் இவ்வாசார்யத்வத்தி னேற்றத்தைப்பற்ற விதில் மிகவும் ச்ரத்தை பண்ணி யிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - ஆசார்யனாக இருக்கும் தன்மையைத் தனது இயல்பாகக் கொள்ளாத ஸர்வேச்வரன், ஆசார்யனாக இருக்கின்ற தன்மையின் ஏற்றத்தைக் கண்டு, தானும் அதில் ஆசையுடன் இருப்பான் என்று கருத்து.

431. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலே அந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையு மபயப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும்.

அவதாரிகை - அதெங்கே கண்டதென்னு மபேசையிலே, அத்தை மூதலிக்கிறார் (ஆகையிறே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் உள்ளதை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, “ஸதாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய:, ஆசார்யாணமஸாவஸா விதி ஆபகவத்த:” என்னும்படி குரு பரம்பரையிலே த்வயோபதேஷ்ட்ருத்வே நாந்வயித்ததும்; ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டு அர்ஜுநனைக் குறித்து, தத்வ விவேகாதி சரமோபாய பர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதை யருளிச்செய்ததும்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிமித்தமாக, “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம” என்று அபயப்ரதாந மருளிச்செய்தது மென்கை. இத்தால், ஈச்வரனு மாசைப்படும்படி யன்றோ ஆசார்யத்வத்தின் பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஆசார்யனாக உள்ள நிலையை ஸர்வேச்வரன் ஆசைப்பட்டதால் அல்லவோ, ஸதாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய:, ஆசார்யாணமஸாவஸா விதி ஆபகவத்த: - ஆசார்யனுடைய பரம்பரையை அறியவேண்டும், ஆசார்ய பரம்பரையில் உள்ள ஒவ்வொருவரையும் ஸர்வேச்வரன் முடிய அறிதல் வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆசார்யபரம்பரையில் ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டிக்கு த்வயத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனாக வந்து நின்றான்? அதனால் அல்லவோ ஆசார்யனின் செயலைக் கைக்கொண்டவனாக, அர்ஜுநனை ஒரு காரணமாக வைத்துக்கொண்டு, தத்வ விவேகம் தொடக்கமாக, “தானே

இறுதி உபாயம்” என்பது வரையிலான உபதேசங்களை உள்ளடக்கிய ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையை வெளிப்படுத்தினான்? மேலும் விபீஷணனை ஒரு காரணமாக வைத்துக்கொண்டு, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-35) – ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம - என்னை ஒருமுறை சரணம் புகுந்தவனுக்கும், “உனக்கு நான் அடிமை” என்று என்னிடம் கூறுபவனுக்கும் அனைத்து உயிர்கள் மூலமாக உண்டாகவல்ல அச்சத்தை நீக்கி, அச்சம் இன்மையை அளிக்கிறேன்; இது எனது விரதம் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அபயப்ரதானம் அருளிச்செய்தான். இவை மூலம் ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படும்படியாக அல்லவோ ஆசார்யனுடைய மேன்மை உள்ளது என்ற கருத்து உணர்த்தப்பட்டு, ஆசார்ய வைபவம் கூறப்படுகிறது.

432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணாலாவது விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈச்வர த்வயமு முண்டாகில்.

அவதாரிகை - இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் ஒருவிதத்திலும் ஆசார்யனுடைய மேன்மையை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உபயவிபூதியையும் விபூதிமானான வீச்வரனியும் தானிட்டது வழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே இன்னமுமிரண்டு விபூதியும் விபூதிமானாயிருப்பானோ ஈச்வரனும் வேறோ யுண்டாகி லென்கை. “யோதத்யாத் பகவத் ஜ்ஞாநம் குர்யாத் தர்மோபஸேவநம், க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந” என்னா நின்றதிறே. இத்தால், ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகா ராவகாச ரஹித மஹோபகார கர்த்ருத்வமாகிற வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும், இந்த இரண்டு விபூதிக்கும் சொந்தக்காரனாகிய ஸர்வேச்வரனையும் ஜீவாத்மாவுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடக்கும்படி ஆசார்யன் உதவி செய்கிறார். இத்தகைய உதவிக்கு ஏற்ற கைம்மாறு

செய்யவேண்டும் என்றால், இது போன்று மேலும் இரண்டு விபூதிகளும், இந்த இரண்டு விபூதிகளையும் உடைய மற்றொரு ஸர்வேச்வரனும் இருந்தால் மட்டுமே இயலும். யோதத்யாத் பகவத் ஜ்ஞாநம் குர்யாத் தர்மோபஸேவநம், க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந - ஸர்வேச்வரன் குறித்த ஞானம் மற்றும் தர்மம் ஆகியவற்றைக் குறித்து எந்த ஆசார்யன் உபதேசம் செய்தாரோ அந்த ஆசார்யனுக்குக் கைம்மாறாக இந்த உலகம் முழுவதையும் அளித்து பணிவிடை செய்யவேண்டும். அவ்விதம் செய்தாலும் தகுந்த கைம்மாறு செய்ததாகாது - என்றது காண்க. இதன் மூலம் கைம்மாறு செய்ய இயலாத பேருதவி செய்த ஆசார்யனுடைய பெருமை மேலும் உணர்த்தப்பட்டது.

433. ஈச்வர ஸம்பந்தம் பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இன்னமுமொரு முகத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வர ஸம்பந்தம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் ஒருவிதத்தாலும் ஆசார்யனுடைய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவ்விடத்தில், (ஈச்வர ஸம்பந்தம்) என்கிறது, (ஈச்வரனைப் பற்றுக்கை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாச்ரயணரூப ஸம்பந்தத்தை; அது, (பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாகையாவது), கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனாக்கவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனோ டுண்டான ஸம்பந்த மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருக்கை. ஆசார்ய ஸம்பந்தமாகிறது, (ஆசார்யனைப் பற்றுக்கை) என்று கிழ்ச் சொன்ன ததாச்ரயணரூப ஸம்பந்தம்; அது, (மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாகையாவது), கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவும்விடும் ஸ்வதந்த்ர னன்றிக்கே ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலு மிவனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தே விடும் நிரதிசய க்ருபாவானோட்டை ஸம்பந்த மாகையாலே, ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸார விமோசனைக ஹேதுவா யிருக்கை. இத்தால் மோக்ஷைக ஹேதுவ நிபந்தநமான வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - சூர்ணையில் உள்ள “ஈச்வர ஸம்பந்தம்” என்பது சூர்ணை 427ல் கூறப்பட்ட “ஈச்வரனைப் பற்றுமை” என்பதான ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்பதாகிய தொடர்பையே ஆகும். அந்தத் தொடர்பு, “பந்த மோக்ஷங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்கும்” என்றது - நம்முடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி ஸம்ஸாரத்தில் மீண்டும் ஆழ்த்தவும், தனது க்ருபையின் காரணமாக மோக்ஷம் அளிக்கவும் வல்ல, தடையற்ற சுதந்திரம் நிறைந்த ஸர்வேச்வரனுடனான தொடர்பு என்பதால், இந்த இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்கும் என்று கருத்து. “ஆசார்ய ஸம்பந்தம்” என்பது சூர்ணை 427ல் கூறப்பட்ட “ஆசார்ய ஸம்பந்தம்” என்ற ஆசார்யனை அண்டி நிற்பதான தொடர்பையே ஆகும். அது, “மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாக இருக்கும்” என்றது - அந்தத் தொடர்பு கர்மங்களுக்கு விளைவாக மீண்டும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழலவிடுதல் என்பதைச் செய்யாமல், அனைத்துவிதத்திலும் ஜீவனைக் கரையேற்றுவதான எல்லையற்ற க்ருபை உள்ள ஒருவருடைய ஸம்பந்தம் என்பதால், பிறப்பு மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டுக்கும் பொதுவாக இல்லாமல், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்க மட்டுமே காரணமாக உள்ளதாகும். இதன் மூலம் ஆசார்யன் மோக்ஷத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ள வைபவம் கூறினார்.

434. பகவல்லாபம் ஆசார்யனாலே.

அவதாரிகை - உத்தாரகத்வத்தி லாசார்யனுடைய ஆதிக்யத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; உபகாரகத்வத்தி லீச்வரனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கைக்காக அடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார் மேல் (பகவல் லாபம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மோக்ஷத்திற்கு கொண்டு போகும் தன்மையில் ஆசார்யனுடைய வைபவத்தைக் கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். உபகாரம் செய்வதில் ஸர்வேச்வரனுடைய முதன்மையை அருளிச் செய்யும் பொருட்டு இந்தச் சூர்ணையில் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிருபாதிக சேஷியாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனா யிருக்கும் பகவானை லபிக்கை, தத்ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநத்துக்

காளாக வேணுமென்று தன்னை யங்கீகரித்து தத்வ்யாமோஹ விஷயமாக்கின ஸ்வாசார்யனாலே யென்கை.

விளக்கம் - தனக்கு இயல்பான ஸ்வாமியாக உள்ளவனும், எல்லையற்ற சுதந்திரம் உள்ளவனுமாகிய ஸர்வேச்வரனை ஜீவாத்மா அடைதல் எப்படி என்றால் - ஸர்வேச்வரனுடைய நினைவு ஒன்றையே தனக்குக் கிட்டும் பலனாகக் கொண்டு, அவனையே திருப்பல்லாண்டு பாடியபடி இருக்கும் நிலைக்குத் தன்னை ஆளாக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, தன்னை ஏற்றுக்கொண்டு, அன்பிற்கு இலக்காக்கிய ஆசார்யனால் ஆகும் என்று கருத்து.

435. ஆசார்யலாபம் பகவானாலே.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதனான வாசார்யன்றன்னை லபிக்கைக்கு ஹேது வேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய லாபம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஆசார்யனை அடைவதற்குக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவல்லாப ஹேதுவாய் பரமப்ராப்யபூதனான வாசார்யனை லபிக்கை, “ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம்” இத்யாதிப்படியே, நிரூபாதிக ஸுஹ்ருத்தாய் விசேஷ கதாஷ்டப் பற்றாசுகளையும் தானே கல்பித்துக்கொண்டு விசேஷ கதாஷ்டத்தை பண்ணி அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்திலே மூட்டி ஸதாசார்ய ப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்கும் நிர்ஹேதுக க்ருபாவானான பகவானாலே யென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளவரும், மிகவும் உயர்ந்த பேறாக உள்ளவரும் ஆகிய ஆசார்யனை அடைதல் என்பது - ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம் - ஸர்வேச்வரனுடைய உயர்ந்த திருவுள்ளம் - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் நன்மைகள் செய்பவனாயும், ஜீவன் அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையும் அங்கீகரித்து அவனுக்கு விசேஷமான கதாஷ்டங்கள்

செய்பவனாயும், தன்னிடம் அவன் விரோதம் பாராட்டாமல் எப்போதும் தன்னிடம் அவன் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கும்படிச் செய்பவனாயும், ஜீவாத்மா நல்லவர்களுடன் எப்போதும் கூடியிருக்கும்படிச் செய்பவனாயும், நல்ல ஆசார்யனை அடையும்படிச் செய்பவனாயும் உள்ள, காரணம் இல்லாமல் கருணை காண்பிக்கும் ஸர்வேச்வரனால் ஆகும் என்று கருத்து.

436. உபகார்ய வஸ்து கௌரவத்தாலே ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவு முபகாரகன் ஈச்வரன்.

அவதாரிகை - ஆனால் இருவரு முபகாரத்தில் ஸமரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (உபகார்ய வஸ்து) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அப்படியென்றால் உதவி செய்வதில் ஆசார்யனும் ஸர்வேச்வரனும் ஒத்தவர்களா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபயருமுபகரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவான பந்தமோக்ஷாபய ஹேதுவாய் ப்ரதம பர்வமுமாயிருக்கிற பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோக்ஷைக ஹேதுவாய் சரமபர்வமுமாயிருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்த ஆசார்யனிற்கு காட்டில் ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரக னென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன், ஆசார்யன் ஆகிய இருவரும் உதவி செய்த வஸ்துக்களான முறையே ஆசார்யன், ஸர்வேச்வரன் என்பவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது, ஆசார்யனால் உதவி செய்யப்படுவவனும், ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் ஸர்வேச்வரனால் உபகரிக்கப்படுவவரும், ஸம்ஸாரம் என்பதில் இருந்து விடுதலை என்பதான மோக்ஷத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளவரும் ஆகிய ஆசார்யனுடைய பெருமையால், ஸர்வேச்வரனை அளித்த ஆசார்யனைக் காட்டிலும் ஆசார்யனை அளித்த ஸர்வேச்வரனே மிகப் பெரிய உதவி செய்தவன் என்று கருத்து.

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ஞுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவை யுண்டானாலும் ப்ரயோஜன மில்லை.

அவதாரிகை – “அசிந்த்யாத் புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே” என்கிறபடியே ஆசார்யன்றனக் கேற்றம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளாலேயிறே; அந்த ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ஞுண்டானவ னிந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழ நின்றாகிலும் அவை பகவல் லாபத்துக் குடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (1) – அசிந்த்யாத் புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே – இப்படிப்பட்டது என்று எண்ண இயலாததும், வியக்க வைப்பதும், ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை காரணமாக எளிதாகக் கிட்டவல்லதும் ஆகிய ஞானம் மற்றும் வைராக்யம் ஆகியவற்றின் கூட்டமாக உள்ளவரும், பகவானை மட்டுமே த்யானிப்பவரும், பகவத் பக்திக்குக் கடல் போன்றவரும் ஆகிய நாதமுனிகளை நான் வணங்குகிறேன் – என்பதன் மூலம் ஆசார்யனுக்கு மேன்மை என்பது ஞானம், வைராக்யம், பக்தி என்பதால் ஏற்படுகிறது என்று அறியலாம். அப்படிப்பட்ட ஞானம், வைராக்யம், பக்தி போன்றவை நிறைந்த ஒருவன், ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தில் சிறிது குறைவாக நின்றால் கூட அவனால் ஸர்வேச்வரனை அடைய இயலாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கீழ்ச்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமாயிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் “இவனென்னுடையவன்” என்றபிமாநிக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அதை நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநம் அப்ராப்த விஷய வைராக்யம் ப்ராப்தி விஷயபக்தி யாகிற ஆத்மகுணங்க ளில்லையே யாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞாநாதிக ளானவவை பூர்வ ஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாய்த்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேது வாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜந மென்கை.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டபடி ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மேலே உயர்த்தி விடுபவரும், உதவி செய்பவருமாக உள்ள ஆசார்யன், “இவன் எனது சிஷ்யன்” என்று சொந்தம் கொண்டாடும்படியாக, ஆசார்யனுடைய திருவடிகளில் தனக்கு ஏற்பட்ட ஸம்பந்தம் என்பது, தனக்கு உண்டான மாறுபட்ட எண்ணங்களால் குறையாத விதத்தில் பார்த்துக் கொண்டால் போதுமானது; அவனுக்கு ஆத்ம ஆபரணங்களாக உள்ள உண்மை அறிவு, சிற்றின்பத்தில் வெறுப்பு, ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி போன்றவை இல்லையென்றாலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் காரணமாக அவற்றை அவன் காலப்போக்கில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால், அனைத்து மங்களங்களையும் அளிக்கவல்ல காரணமான ஆசார்ய ஸம்பந்தம் என்பது தனது மாறுபட்ட எண்ணங்களால் குறைந்தால், ஞானம் போன்றவை இவன் செய்த புண்ணியங்களால் ஏற்பட்டாலும், அவை பகவான் இவனை ஏற்பதற்குக் காரணமாக ஆகமாட்டா என்பதால் பலனற்றவையே ஆகும்.

438. தாலி கிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலி போனால் பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யத்தை விளைக்கும்.

அவதாரிகை - ப்ரயோஜந மில்லாமையேயன்று, அவத்யகரமுமென்கிறார் (தாலி கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறியது போன்று பயனற்றவை மட்டுமே அல்லாமல், அவை தாழ்வினையும் உண்டாக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலி யொன்றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்களில்லையே யாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டு கொள்ளலா யிருக்கும்; இத்தனை பூஷணமுண்டே என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப் பொகட்டால், விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யாவஹங்களா யிருக்கு மென்கை. இத்தால், ஆத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ளில்லையே யாகிலும், ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே அவை க்ரமேண உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க

எல்லா முண்டானாலும் அவை ச்லாக்யதா ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி.

விளக்கம் - கற்பு நிறைந்த ஒரு பெண்ணுக்கு அவளுடைய கணவனுடன் அவளுக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்த்துகிற தாலியானது இருந்தால் போதுமானது; செல்வம் குறைவாக உள்ள காரணத்தால் அவளுக்கு வேறு ஆபரணங்கள் இல்லையென்றாலும், ஏதோ ஒரு காலத்தில் செல்வம் கிட்டும்போது மற்ற ஆபரணங்களைச் செய்து அவள் அணிந்து கொள்ளமுடியும். ஆனால் “இத்தனை ஆபரணங்கள் உள்ளனவே” என்று எண்ணியவளாக ஒரு பெண் தனது தாலியைக் கழற்றினால், அவளுடைய அந்தச் செயல் விதவைக்குச் செய்யும் அலங்காரம் போன்று, தாலி தவிர அவள் அணிந்துள்ள ஆபரணங்கள் அனைத்தும் அவளுக்குத் தாழ்வை மட்டுமே உண்டாக்கும். இதே போன்று, ஆத்மாவுக்கு அணிகலன்களாக உள்ள ஞானம், வைராக்யம், பக்தி போன்றவை ஒருவனுக்கு இல்லை என்றாலும், ஆசார்ய ஸம்பந்தம் நீங்காமல் இருந்தால், அவருடைய க்ருபை காரணமாக அவனுக்கு அவை சரியான காலத்தில் வந்து சேர்ந்துவிடும். மாறாக ஒருவனுக்கு ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் ஆகியவை இருந்து, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் நீங்கினால், அவை சிறப்புக்குக் காரணம் ஆகாமல் தாழ்மைக்குக் காரணமாகிவிடும் என்று கருத்து.

439. தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன் தானே நீரைப் பிரித்தால் அத்தை யுலர்த்தமாபோலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணு மீச்வரன் தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அத்தை வாடப்பண்ணும்.

அவதாரிகை - ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக னீச்வரனன்றோ, அது குலைந்தாகிலு மித்தனை ஆத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாமரையை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கு ஆசார்ய ஸம்பந்தம் உள்ளபோதிலும், அவனுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மலரச் செய்வது ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ? அந்த ஆத்மஸம்பந்தம் நீங்கினாலும், ஆத்மகுணங்கள் உள்ள ஒருவனுக்கு ஸர்வேச்வரன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மலரும்படிச் செய்யமாட்டானோ? இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு, “செங்கமல மந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்” என்னும்படி நியமேந விகாஸகனாய்ப் போரு மாதித்யன்றானே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்சேஷித்தால் அந்த தாமரையை விகஸிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப்போலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தை பெற்று ஸ்வஸத்தா தாரகமான தத்ஸம்பந்தம் குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந “உள்ள உலகளவும் யானு முளனாவன்” என்னும்படி விகஸிப்பிக்கு மீச்வரன்றானே, ஸ்வஸத்தா தாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன் குலைத்துக்கொண்ட காலத்தில், தான் விகஸிப்பிக்கக் கடவ அந்த ஸ்வரூபத்தை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே, நாளுக்கு நாளும் நஷ்ட ப்ரஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை. “நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்ப்புத்தே: கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - ஜலஜம் என்ற பெயர் பொருந்தும்விதமாக (ஜலஜம் = தண்ணீரில் பிறந்த பொருள்), நீரில் பிறந்து, நீரையே தனக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள தாமரைக்கு, பெருமாள் திருமொழி (5-6) – செங்கமல மந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் தவறாமல் மலர்ச்சியை அளிப்பவனாகிய சூரியனே அந்தத் தாமரையானது தன்னைக் காப்பாற்றியபடி உள்ள தண்ணீரை விட்டுப் பிரிந்தால், தாமரையை மலரச் செய்யாதது மட்டும் அல்லாமல், வாடும்படியும் செய்துவிடுகிறான். இதே போன்று, ஆசார்யனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக ஒரு பொருளாகி, தான் இவ்விதம் ஒரு பொருளாக இருப்பதற்குக் காரணமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஒருவன் இழக்காமல் இருந்தால், அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஞான வளர்ச்சி மூலமாக பெரிய திருவந்தாதி (76) – உள்ள உலகளவும் யானு முளனாவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி ஆத்மஸ்வரூபத்தை மலரும்படிச் செய்யும் ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால் - ஜீவாத்மா தனது இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ள ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை தன்னுடைய வேறுபட்ட எண்ணங்கள் காரணமாக குலைத்துக் கொள்ளும்போது, அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை மலர்த்த வேண்டிய ஸர்வேச்வரனாகிய தான், மலரச் செய்யாமல் விடுவது மட்டும் அல்லாமல், மேன்மேலும் அறிவையும் குறையும்படிச் செய்கிறான் என்று கருத்து. நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்ப்புத்தே: கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி - ஆசார்யனை இழந்த அறிவற்ற ஒருவனிடம்

நாராயணனும் மாறுபாட்டை அடைகிறான்; நீரை விட்டு அகன்ற தாமரையை எவ்விதம் சூரியன் வாடச் செய்கிறானோ அது போன்றே ஆகும் – என்றது காண்க.

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

அவதாரிகை - இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் “ஒழிக்க வொழியாது” என்கிற பகவத் ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநத்துக் குடலாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தை யொழிய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவ்விதம் ஏன் கூறவேண்டும்? ஆசார்ய ஸம்பந்தம் என்பது நீங்கினாலும், திருப்பாவை (28) - ஒழிக்க வொழியாது – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பகவத் ஸம்பந்தம் என்பது கரையேற்றாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநாதி ஸித்தமா யிருக்கச் செய்தேயும், ஆசார்ய னுணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸ்தகல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக் கடவதா யிருக்குமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாக வந்த தானும் குலைந்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கிடையாதென்கை. ஆகையால் இது போய்த்தாகிலும் அது நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக் குடலென்றிருக்க விரகில்லை யென்று கருத்து.

விளக்கம் - பகவத் ஸம்பந்தம் என்பது எல்லையற்ற காலமாக உள்ளது என்றாலும், ஆசார்ய ஸம்பந்தம் இல்லாமல் உபதேசம் இன்றி உள்ளபோது, அந்த பகவத் ஸம்பந்தம் இல்லை என்றே ஆகிறது. ஆனால் ஆசார்ய உபதேசத்தின் பின்னர் பகவத் ஸம்பந்தம் அவனுடைய கார்யங்களைச் செய்ய உதவுகிறது. இப்படிப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தம் என்பது ஆசார்ய ஸம்பந்தம் நீங்கியவுடன், ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால் வந்த காரணத்தால், தானும் நீங்கிவிடுகிறது. எனவே ஆசார்ய ஸம்பந்தம் இல்லை என்றால் பகவத் ஸம்பந்தமும் கரையேற்ற உதவாது என்று கருத்து.

441. இரண்டு மையயாதோ, நடுவில் பெருங்குடி யென்னென்னில்;

அவதாரிகை - இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் லபியாமையா லாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்த அநந்தரம், பாகவத விஷய ஸம்பந்தமு மவ்வோபாதி யிவனுக்கவச்யாபேக்ஷித மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (இரண்டு மமையாதோ? நடுவிற் பெருங்குடி யென்னென்னில்) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யஸம்பந்தம் இல்லையென்றால் பகவத் ஸம்பந்தமும் கிட்டாமல் போகும் என்பதால், ஆத்மா கரையேற இந்த இரண்டுமே அவசியமாகும் என்று அருளிச்செய்தார். தொடர்ந்து ஆசார்ய ஸம்பந்தம் போன்றே பாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தமும் ஜீவாத்மாவுக்கு அவசியம் என்று உணர்த்தும்விதமாக, அதனைக் குறித்து ஒரு வினாவை எழுப்பிக் கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத் ஸம்பந்த ஸ்தாபகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும், தத் ஸ்தாபிதமான பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற உபயமும் போராதோ, ப்ராப்ய மத்யம பர்வோக்ததயா நடுவிற் பெருங்குடிபோலே யிருக்கிற பாகவதர்களோடு “ஸாத்விகைஸ் ஸம்பாஷணம்” என்கிற ஸம்பந்த மத்தைப் பற்றவேண்டுவ தென்கிறதாகி லென்கை.

விளக்கம் - ஆத்மா கரையேறுவதற்காக பகவத் ஸம்பந்தத்தை நன்றாக ஏற்படுத்தித் தரவல்ல ஆசார்ய ஸம்பந்தமும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மூலம் நிலையாக்கப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தமும் என்ற இரண்டும் மட்டும் போதாதோ? ஜீவாத்மாவுக்கு அடையத்தக்க பயனாக உள்ள கைங்கர்யம் என்பதற்கு நடுவில் உள்ளது பகவத் கைங்கர்யம் என்பதாகும் (சூர்ணை 411). இது பாகவதர்களுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டுகள் ஆகும். ஒரு கிராமத்தில் உள்ள முக்கிய தலைவர்கள் போன்று, “ஸாத்விக ஸாதுக்களுடன் உரையாடுதல்” என்பதான வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப உள்ள பாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தம் இங்கு எதற்காக வேண்டும் என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொள்கிறார்.

442. கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இது வேணும்.

அவதாரிகை – இப்பர்ச்சத்துக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (கொடியை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – கடந்த சூத்திரத்தில் எழுப்பிய கேள்விக்கு இங்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உபக்நாபேக்ஷமாய் வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணாஹத்துக்கெல்லாம் இடங்கொடுக்கத்தக்க பெரியதொரு உபக்நத்திலே சேர்க்கும்போது, முதலிலே அது தன்னோடே சேர்க்கப் போகாமையாலே தரைப்படாமல் முந்துறதான் இதுக் காச்யமாய்க் கொண் டணுகி நின்று தன்னோட்டை யந்வயமுகேந கொள் கொம்பிலே நொழுந்துவிக்கும் சுள்ளிக்கால்பேக்ஷிதமாமாப்போலே, கோல்தேடியோடுங் கொழுந்துபோலே அபிமுகனான விச்சேதநன் ஆசரித ரத:பதியாம லுத்தரிப்பிக்கும் மஹதாச்யமான ஆசார்யன் திருவடிகளில் அந்வயிக்கும்போது, முதலிலே தந்வயம் ஸித்திக்கை அரிதாகையாலே முந்துறத் தாங்க ளாஸந்நராய் நின்று தங்கனோடே யிணக்குவித்து அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும் பாகவதர்க ளோட்டை ஸம்பந்த மவச்யா பேக்ஷித மென்கை.

விளக்கம் – ஒரு கொடியானது வளரும்போது அது படர்வதற்கு இடம் அளிக்கவல்ல ஒரு பந்தலை அமைத்து அதில் அந்தக் கொடியைச் சேர்ப்பார்கள். ஆனால் அந்தப் பந்தலில் கொடியைத் தொடக்கத்திலேயே சேர்க்க இயலாது என்பதால், கொடி முதலில் தரையில் துவண்டு விழாமல் இருப்பதற்காக, முதன்முதலில் அது படர்வதற்கு இடம் கொடுப்பதாகவும், தன்னுடைய தொடர்பு மூலம் அந்தக் கொடியானது தன்னைப் பற்றிக் கொண்டு அந்தப் பந்தலில் ஏற உதவி செய்வதாகவும் உள்ளது எதுவென்றால் அந்தப் பந்தலைத் தாங்கி நிற்கும் சுள்ளிக்கால்கள் (பந்தலின் கால்கள்) ஆகும். இங்கு இந்தச் சுள்ளிக்கால்கள் தேவைப்படுவது போன்று, பாகவத ஸம்பந்தம் அவசியம் என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். இரண்டாம் திருவந்தாதி (27) – கோல் தேடி ஓடும் கொழுந்து போலே - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை அண்டிய அடியார்களுக்கு எந்தவிதமான தாழ்ச்சியும் வராத விதத்தில் அவர்களைக் கரையேற்றவல்ல கொடிக்கம்பு போன்றுள்ள ஆசார்ய ஸம்பந்தம் என்பதைப் பெற இந்தச் சேதனன் முயல்கிறான். அது கிட்டுவதற்கு அரிதாக

உள்ளதால், முதலில் தங்களோடு சேர்ந்து கொண்டு அதன் மூலம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஏற்படுத்தவல்ல பாகவத ஸம்பந்தம் என்பது அவசியமாகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஆசார்யாந்வயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில், (ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே) என்பானென் னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை. பாகவதாந்வயந்தனக்கடி யவனாகையாலே; ஆபிமுக்ய பர்யந்தமாகத்தானே க்ருஷி பண்ணிக் கொண்டு வந்து பின்னை பாகவதர்களோடே யிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றான் ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்ப்பது; இது இத்தனையும் இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸித்தம். எங்ஙனே யென்னில்; சேதநனை கொடியினுடைய ஸ்தானேயாகவும், ஆசார்யனை கொள்கொம்பினுடைய ஸ்தானேயாகவும், பாகவதர்களை சுள்ளிக்காலினுடைய ஸ்தானேயாகவு மருளிச்செய்கையாலே, கர்ஷகனா யிருப்பா னொருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தை யிட்டு முளைப்பித்து கொழுந்து சரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு போந்ததொரு கொடியை, இதுக்கினி ஓர் உபக்நம் வேணுமென்று தானே உபக்நமும் தேடி அதிலே சென்றேறுகைக்கு சுள்ளிக்காலும் நாட்டி இவ்வழியாலே உபக்நத்திலே சேர்க்குமாப்போலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக இச்சேதநனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, “ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்” இத்யாதிபடியே க்ரமேணாபிமுக்ய பர்யந்தமாக விளைத்து இவனுக்கோ ராசார்யனையும் இன்னானென்றுதானே திருவுள்ளம் பற்றி, அவனோடே சேர்க்கும் பாகவதர்களோடே முதலந்வயிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே அந்வயிப்பிக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, கொள்கொம்பிலே யேறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே அந்தக் கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜநமாமாப்போலே, ஆசார்ய விஷயத்தி லீச்வரன் சேர்த்த சேதநனா லுள்ள ப்ரயோஜநமு மீச்வரனதே யென்னுமிடமும் பலிதம். இனி அசேதநமான கொள்கொம்பு போலன்றியே சேதநோத்தமனான இவ்வாசார்யன் றானும் பரஸம்ருத்தயேக பரனாகையாலே, ஸ்வசேஷியான வீச்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிட்டுவது பாகவதர்களால் மட்டுமே என்று உரைத்தால், சூர்ணை 425ல் - ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே - என்று எப்படிக் கூறப்பட்டது? இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - அது தவறில்லை. பாகவதர்களுடன் சேர்க்கையை ஏற்படுத்துவது பகவானே ஆகிறான் என்பதால் ஆகும். நல்லவர்களுடன்

ஸம்பந்தம் ஏற்படுதல் என்பதை ஸர்வேச்வரன் தானாகவே ஜீவனுக்கு உண்டாக்கி, பின்னர் பாகவதர்களுடன் சேர்த்து வைத்து, அதன் பின்னர் அந்த ஜீவனை ஆசார்யனிடம் சேர்க்கிறான். இந்தக் கருத்து அனைத்தும் மேலே இவர் அருளிச்செய்த பந்தல், சுள்ளிக்கால் என்ற உதாரணத்தில் வெளிப்படை ஆகும். எப்படி? ஜீவனைக் கொடியாகவும், ஆசார்யனைக் கொள்கொம்பாகவும், பாகவதர்களைச் சுள்ளிக் காலாகவும் கொள்வதன் மூலம் ஆகும். ஒரு உழவன் தனது பயனுக்காக முதலில் விதையை விதைத்து, கொழுந்து விடும்படியாக ஒரு செடியை வளர்க்கிறான்; ஒரு கட்டத்தில், “இந்தச் செடிக்கு இனி கொள்கொம்பு வேண்டும்”, என்று எண்ணியவனாக, தானே ஒரு கொள்கொம்பை வைத்து, அதில் அந்தச் செடி பற்றிக் கொண்டு ஏறும்விதமாகச் சுள்ளிக்கால்களை நட்டு, அதன் மூலம் மூலம் அந்தச் செடி பந்தலில் சேரும்படிச் செய்கிறான். இதே போன்று அனைத்து உயிர்களுக்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் தனக்குப் பயன்படுவதற்காக ஜீவனைப் படைக்கிறான். பின்னர் சூர்ணை 435ல் கூறப்பட்ட - ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் - என்ற ச்லோகத்தில் கூறியபடி, ஆபிமுக்யம் என்பதான ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு என்பது முடிய ஜீவாத்மாவுக்கு ஏற்படுத்துகிறான். அடுத்து இவனுக்கு இன்னவர் ஆசார்யன் என்று தனது திருவுள்ளத்தில் தீர்மானிக்கிறான். அந்த ஆசார்யனிடம் சேரவைக்கும் பாகவதர்களுடன் முதலில் இந்த ஜீவாத்மாவைச் சேர்க்கிறான். அவர்கள் மூலம் ஆசார்யனிடம் சேர்ப்பிக்கிறான். இந்தக் கருத்து மிகவும் தெளிவாக அந்த உதாரணம் மூலம் விளங்கும். ஆக கொள்கொம்பில் படரவிட்ட கொடியானது உழவனுக்கு உதவுவது போன்று, ஆசார்யனோடு ஸர்வேச்வரனால் சேர்க்கப்பட்ட ஜீவாத்மாவால் உண்டாகும் பயன் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கே ஆகிறது என்று கருத்து. அறிவு இல்லாத பந்தல் போன்று அல்லாமல், சிறந்த அறிவுள்ள இந்த ஆசார்யன், மற்றவர்களுடைய நலம் என்பதை மட்டுமே சிந்திப்பவர் என்பதால், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படும் பலனையே தனது பலனாகவும் கொள்ளுவார் அல்லவோ?

443. ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு, ஆசார்யாபிமாந மொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர் முன்னாகப் பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய

அபிமாநமே உஜ்ஜீவநத்துக்கு உசிதோபாயமென்னு இப்ப்ரபந்த தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். பெருவிலையான ஆபரணத்துக்கு நாயகக்கல்போலே யாய்த்து வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேசம் நாயகரத்நமா யிருக்கும்படி. இத்தனையு மருளிச் செய்கையைப் பற்ற அதிஷ்டிகையிட்டுக் கொண்டு வந்தது கீழடங்கலும்; மேலடங்கலும் இதில் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது. இதில் ப்ரதமத்திலே, இவ்வர்த்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதேசலப்த மென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து “ஸ்வாபிமாநத்தலே” என்று தொடங்கும் இந்தச் சூர்ணை முதல், “ஆசார்ய அபிமாநமே உத்தாரகம்” என்றுள்ள சூர்ணை 447 முடிய உள்ள சூர்ணைகள் மூலம், இவ்விதமாக பாகவதர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு பற்றப்படும் சிறந்த ஆசார்யனுடைய அபிமானம் என்பதே ஜீவன் கரையேறுவதற்கான உபாயம் என்று இந்த ப்ரபந்தம் மூலம் வெளிப்படும் கருத்தை உணர்த்துகிறார். மிகுந்த விலையுள்ள ஓர் ஆபரணத்திற்கு நடுவில் பதிக்கப்படும் உயர்ந்த இரத்தினங்கள் போன்று இந்தப் பகுதி ஸ்ரீவசனபூஷணத்துக்கு உள்ளது (“இந்த பகுதி” என்பது சூர்ணை 447ல் உள்ள “ஆசார்ய அபிமானமே” என்று தொடங்கி உள்ள சூர்ணைகளைக் குறிக்கும்). இந்தப் பகுதியில் இந்த அர்த்தத்தை அருளிச்செய்யும் விதமாகவே, அவதாரிகை தொடக்கமாக இதுவரை உள்ள பகுதிகளிலும், இனி வர உள்ள பகுதிகளிலும் (சூர்ணை 447க்கு மேலே உள்ளவை), இந்த ஆசார்ய நிஷ்டையை நிலைநாட்டுகிறார். இவ்விதம் கூறத் தொடங்கும்போது, முதலில் இந்த அர்த்தமானது நம்மாழ்வார் தொடக்கமான சிறந்த ஸம்ப்ரதாயத்தால் வந்தது என்பதை அனைவரும் நம்பவேண்டும் என்பதற்காக, இது தனக்கு மிகவும் நம்பத் தகுந்தவர்களுடைய உபதேசத்தால் கிட்டியதாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநாதிகாலம் ‘நானே யெனக்கு நிர்வாஹகன்’ என்றிருக்கும் தன்னுடைய துரபிமாநத்தாலே, ‘இவன் நமக்கு சேஷம், இவன் கார்யம் நமக்கே பரம்’ என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈச்வராபிமாநத்தை அழித்துக்கொண்ட இவனுக்கு, துர்கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போரும் பரமதயாளுவான ஆசார்யன், “இவன் நம்முடையவன்” என்றபிமாநித்திருக்கு மந்த அபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை என்று,

ஸகல சாஸ்த்ரஸாரவிதக்ரேஸரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து ததேக பரதந்த்ரராய் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் அவரருளிச் செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை, தஞ்சமாகப் பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையால், ஆசார்யாபி மாநமே இவ்வாத்மாவுக் குஜ்ஜீவநோபாய மென்று கருத்து.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாக “நானே எனக்கு எஜமானன்” என்று எண்ணியபடி தவறான சிந்தனைகளுடன் கூடிய ஜீவாத்மா, அந்தத் தவறான எண்ணத்தால், “இந்த ஜீவாத்மா நமக்கு அடிமைப்பட்டவன், இவனுடைய செயல்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பது நமது கடமை” என்று ஜீவாத்மாவைக் கரையேற்றக் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையை அழித்துக் கொள்கிறான். இப்படியாக உள்ள ஜீவாத்மாவின் பரிதாபமான நிலையைக் கண்டு, அவனைத் தனது சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொண்டு இவனைக் கரையேற்றுவதே தனது கடமை என்று ஆசார்யன் உள்ளார். இப்படியாக மிகவும் கருணையுடன் “இந்த ஜீவாத்மா நம்மைச் சேர்ந்தவன்” என்று எண்ணும் ஆசார்ய அபிமானம் தவிர கரையேற வேறு வழியில்லை என்று, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களின் பொருளை அறிந்தவர்களின் தலைவரான நம்பிள்ளைக்கு நீண்ட நாட்கள் சிஷ்யராக இருந்து, நம்பிள்ளைக்கு மட்டுமே அடிமையாக நின்று வரும், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களின் பொருளையும் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யக் கேட்டு அவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டபடி ஆழ்ந்துள்ளவரும், நமது ஆசார்யராக உள்ளவரும் ஆகிய வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையானவர் அனைவருக்கும் தஞ்சமாகப் பலமுறை அருளிச்செய்யக் கேட்டுள்ளேன் என்று கருத்து. ஆகவே ஆசார்யனுடைய க்ருபையே இந்த ஜீவாத்மா கரையேறத் தேவையான உபாயம் என்று கருத்து.

444. ஸ்வ ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று.

அவதாரிகை - இப்படி (ஆசார்யா பிமாநமொழிய கதியில்லை) என்பானென்? சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாத்யுபாய விசேஷங்களுண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இதொழிந்தவை யெல்லா மிவனுக் குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை அடைவே யருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, பக்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இவ்விதம் சூர்ணை 443ல் உள்ளபடி – ஆசார்ய அபிமாநம் ஒழிய கதியில்லை – என்று ஏன் கூறவேண்டும்? சாஸ்த்ரங்களில் பக்தி உபாயம் போன்ற பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன அல்லவோ? இவ்விதம் ஒரு சந்தேகம் எழலாம் என்பதால், ஆசார்ய அபிமானம் தவிர்ந்துள்ள மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் உண்மையாக இவனுக்கு உபாயம் அல்லாமல் உள்ளதை வரிசையாக அருளிச்செய்கிறார். அவற்றில் முதலானவதாக பக்தியோகம் உபாயம் அல்லாமல் இருப்பதை இந்தச் சூர்ணையில் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா விஹிதையாய் ஸ்வயத்தந ஸாத்யையான பக்தி, பகவதேக பாரதந்த்ர்ய விரோதியான விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யுண்டாக்கு மென்னும் பயத்தாலே இவனுக் குபாயமன்றியிலே நழுவி நின்ற தென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு உபாயமாக விதிக்கப்பட்டதும், ஜீவாத்மா தனது முயற்சியால் அடைவதும் என்று கூறப்படும் பக்தியானது, பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்பது என்ற நிலைக்கு விரோதியாக உள்ளதால், “பக்தியிடம் வசப்பட்டிருத்தல்” என்ற தனது சுதந்த்ர நிலையை ஏற்படுத்துக்கூடும் என்ற அச்சம் காரணமாக, இவனுக்கு உபாயமாக உள்ளது என்று தன்மையில் இருந்து நழுவுகிறது.

445. பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

அவதாரிகை - அநந்தரம், ப்ரபக்தி யுபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் – அடுத்து ப்ரபத்தியும் உபாயமாக இல்லாத நிலையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுரூபையாய் மஹா விச்வாஸரூபையான ப்ரபத்தி, பந்தமோக்ஷோபாய நிர்வாஹகனான பகவான் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மீளவும் கர்மாநுகுணமாக வைத்த சிந்தை வாங்குவித்து ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்? என்கிற மஹாபயத்தாலே இவனுக் குபாயமன்றியிலே நழுவி நின்ற தென்கை.

விளக்கம் - தன்னுடைய சுதந்திரத்திற்கு ஏற்றபடி ஸர்வேச்வரனிடம் மஹாவிச்வாஸம் என்ற வடிவமாக உள்ளது ப்ரபத்தியாகும். ஆனால் இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது, ஸம்ஸாரபந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றின் நிர்வாஹகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தனது தடையற்ற சுதந்திரம் காரணமாக, மீண்டும் கர்மங்களைக் காரணமாகக் காண்பித்து, ஸம்ஸாரத்தில் உழலும்படிச் செய்தால் என்ன செய்வது என்ற அச்சம் காரணமாக, இவனுக்கு உபாயமாக உள்ள தன்மையில் இருந்து விலகுகிறது.

446. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

அவதாரிகை - அநந்தரம், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகீய ஸ்வீகார முபாயமன்றிக்கே யொழிந்தமையை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்ததாக, ஆசார்யனை தான் பற்றுகின்ற பற்று என்பதும் உபாயமாக இல்லாமல் உள்ளதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆசார்யனையும் உபாயமாகத்தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வபலித்வ கர்த்ருத்வரூபமாய் ஸ்வரூப நாசகமாயிருக்கிற அஹங்காரத்தையுள்ளே யுடைத்தா யிருக்கையாலே, ஸ்வ விநாசகரமான காலனை ப்ரதி க்ரஹித்து அந்தப் பொன்னாலே அங்குளீயக தாரணம் பண்ணினால் அவத்யகரமாமோபாதி தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக் கவத்யகரமா யிருக்கு மென்கை. ஆகையால் இதுவும் உபாயமன்றியே நின்றதென்று கருத்து.

விளக்கம் – ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றுகின்ற பற்று என்பது, “நான் இவ்விதம் பற்றுகிறேன், இதன் பலன் எனக்குக் கிட்டும்”, என்ற ஆத்மஸ்வரூப விரோதியான அஹங்காரத்தை ஏற்படுத்திவிடும். இது எவ்விதம் உள்ளது என்றால், தன்னுடைய மரணத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அதனால் கிட்டும் பணம் மூலமாக தங்கமோதிரம் வாங்கி அணிவது போன்று உள்ளது. இந்தச் செயல் எத்தனை தாழ்ச்சியோ அது போன்று

ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றும் பற்று என்பதும் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்காத தாழ்ந்த செயல் ஆகும். ஆகவே இது உபாயம் அல்ல என்று கருத்து.

447. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

அவதாரிகை - பாரிசேஷ்யாத் கீழ் தாமருளிச்செய்ததே உபாயமென்று தலைக்கட்டுகிறார் (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று.

விளக்கம் – மற்ற அனைத்தையும் தள்ளியதால் எஞ்சி நிற்பதும், தான் மேலே அருளிச் செய்ததும் ஆகிய ஆசார்ய அபிமானமே மேலான உபாயம் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, மோசஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாதி களொன்று முபாயமன்றியிலே நின்றபின்பு, நிரதிசய க்ருபாவானாய் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி நிரபாயமாக நோக்கிக்கொண்டு போரு மாசார்யன் “இவன் நம்முடையவன்” என்றிருக்கு மந்தவபிமானமே யிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்தரிப்பிக்கு மென்கை. ஆக, (ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே) என்று தொடங்கி உபபாதித்துக் கொண்டு வந்த சரமோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி சோதித்து நிர்ணயித்தருளினாராய்த்து.

விளக்கம் - மோசஷ உபாயங்கள் என்று சாஸ்த்ரங்கள் விதித்துள்ள பக்தி போன்றவை உபாயம் அல்ல என்று ஆன பின்னர், எல்லையற்ற கருணை உள்ளவராகவும், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் நம்மை அங்கீகரித்துக்கொண்டு, நமக்கு எந்தவிதமான தீமையும் வராமல் காப்பாற்றுவதும் ஆசார்யன் ஆவார். இவ்விதம் உள்ள ஆசார்யன், “இவன் நம்மைச் சேர்ந்தவன்” என்று கொள்ளும் அபிமானம் மட்டுமே இவனை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உயர்த்திவிடும் என்று கருத்து. ஆகவே, சூர்ணை 407ல் ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே – என்றுள்ள வாக்கியம் தொடங்கி விவரித்து வந்து இறுதி உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை, உள்ளது உள்ளபடி ஆராய்ந்து இங்கு நிரூபித்து அருளினார் என்று கருத்து.

448. கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், இவ்வுபாய நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்ய விஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார். அதில், ப்ரதமத்திலே, ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யிச்சிப்பானல்லனென்னு மிடத்தைத் த்ருஷ்டாந்த முகேந வருளிச்செய்கிறார் (கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அடுத்ததாக ஆசார்ய அபிமானம் என்ற உபாயத்தில் நிலைநிற்கும் அதிகாரிக்குச் செய்யத்தக்க விஷயங்கள் எவை என்று விரிவாக அருளிச்செய்கிறார். அவற்றில் முதலாவதாக, எளிதாகக் கிட்டவல்ல ஆசார்யனைக் கைவிட்டு, அரிதாக உள்ள பகவத் விஷயத்தை உபாயமாக விரும்புதல் கூடாது என்று இந்தச் சூர்ணையில் ஓர் உதாரணம் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கையிலே யிருக்கிற தநம்போலே அதிஸுலபனா யிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்து வைத்த தநம்போலே எட்டப்படாமையாலே “அரும்பொருள்” என்னும்படி துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற இச்சிக்கக் கடவனல்ல னென்கை. “ஸுலபம் ஸ்வகூரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்த மந்வேஷதி ஸ்ஷிதௌ” என்றும், “பற்று குருவை” என்று தொடங்கி, “தன், கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த, அப்பொருள் தேடித் திரிவானற்று” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - அதாவது, கையில் உள்ள பணம் போன்று மிகவும் எளிதாகக் கிட்டவல்ல ஆசார்யனைத் தாழ்வாகச் சிந்தித்து ஆராதிக்காமல் கைவிட்டு, பூமிக்கு அடியில் மற்றவர்களால் புதைத்து வைக்கப்பட்ட காரணத்தால் யாருக்கும் எட்டாமல் உள்ளதால் “இது கிட்டுவதற்கு அரியது” என்று கிட்டுவதற்கு அரிதாக உள்ள பகவத் விஷயத்தைத் தனக்குப் பாதுகாப்பாக விரும்புதல் கூடாது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் தெளிவாகக் காணலாம்:

- ஸுலபம் ஸ்வகூரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்த மந்வேஷதி சஷிதௌ - கிடைப்பதற்கு எளிய ஆசார்யனைக் கைவிட்டு யார் ஒருவன் கிடைப்பதற்கு அரிய பகவானை வணங்குகிறானோ அவன், கையில் உள்ள பொருளை விட்டு பூமியில் புதைத்து வைக்கப்பட்ட பொருளைத் தேடும் மூடன் ஆவான்.
- ஞானசாரம் (34) - தன், கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த, அப்பொருள் தேடித் திரிவானற்று - தான் அண்டியுள்ள ஆசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமல்ல என்று எண்ணி, மற்றொருவனான பரம்பொருளைத் தஞ்சமாகக் கொள்ளுதல் என்பது, தனது கையில் உள்ள செல்வத்தை விடுத்து யாரோ பூமியில் புதைத்து வைத்துள்ள செல்வத்தைத் தேடி அலைபவன் செயல் போன்றதாகும்.

449. விடாய் பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேசஷித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகர ஸலிலத்தையும் ஸரித் ஸலிலத்தையும் வாயீகூப பயாஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன் [உதகம் = நீர், ஜீமூதம் = மேகம், ஸாகரஸலிலம் = திருப்பாற்கடல் நீர், ஸரித்ஸலிலம் = ஆற்று நீர், வாயீ = குளம், பயஸ்ஸு = நீர், கூபம் = கிணறு]

அவதாரிகை - இன்னமும் சில த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்ல னென்கிறார் மேல் (விடாய் பிறந்தபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் சில உதாரணங்கள் மூலம், எளியவனாக உள்ள ஆசார்யனைக் கைவிட்டு, அரியவனாக உள்ள பகவானை ஆசைப்படக்கூடாது என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பாநம் பண்ணலாம்படி பாத்ர கதமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக வநாதரித்துத் தரையிலே யுகுத்து. ஆகாசஸ்தமாக் கொண் டெட்டாதபடியாயும் பூமிஸ்தமாயிருக்க தூரஸ்தமாயும் ஆஸந்தமா யிருக்கச்செய்தே பெருகுங்காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கேயும் எப்போதும் முண்டானாலும் அவ்வளவும் சென்று உபஜீவிக்க

வேண்டியும் இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கந்திராதிகள் கொண்டு கல்லிப் பெறவேண்டி யிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப்போலே, ரக்ஷாகாபேசை பிறந்த தசையிலப்போதே தனக்குதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற வாசார்யவிஷயத்தை ஸௌலப்யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாச வர்த்தியாய் துஷ்ப்ராபமா யிருக்கிற பரத்வத்தையும், பூமியிலேயாயும் ஸுரிராப்தியளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றியே யுதவாத வ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்காலிகர்க் கொழிய பாச்சாத்யர்க் குதவாத விபவத்தையும், நித்யஸந்நிதி யுண்டாயும் ஸம்பாஷணாதிகளா லிவனோடு கைகலந்திராத வர்ச்சாவதரத்தையும், இருக்கிறவிடந் தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதி க்ரமேண யத்நித்து தர்சிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக் கடவனல்ல னென்கை. “சக்ஷுர் கமயம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ர கமயந்து யஸ் மரேத், கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்த மபிவாஞ்சதி” என்றும், “எட்டவிருந்த குருவை யிறை யன்றென்று விட்டு” என்று தொடங்கி, “அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பா னற்று” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - தாகம் அதிகமாக உள்ளபோது தனது கையில் உள்ளதான பாத்திரத்தில் உடனே பருகவல்லதான நீரை, தரையில் கொட்டிவிட்டு, ஆகாயத்தில் உள்ளதால் கைக்கு எட்டாமலும், பூமியில் உள்ளபோதிலும் மிகவும் தூரத்தில் உள்ளதாலும், அருகில் இருந்தாலும் நீர் பெருகும் காலம் அல்லாமல் மற்ற காலங்களில் கிட்டாமல் உள்ளதாலும், எந்தக் காலத்திலும் கிட்டும் என்றாலும் நீண்ட தூரம் சென்று பருகும்படி உள்ளதாலும், இருந்த இடத்தில் கிடைக்கும் என்றாலும் மண்வெட்டிகள் போன்ற பலவற்றால் மட்டுமே பூமியை வெட்டிப் பெறவேண்டும் என்பதாலும் கிட்டுவதற்கு அரிதாக உள்ள நீரையும், மேகத்தில் உள்ள நீரையும் விரும்புவன் போன்று செய்வது என்னவென்றால் - தன்னை யாரேனும் காப்பாற்றவேண்டும் என்று எண்ணிய சமயத்தில் தனக்கு உதவும் நிலையில் எப்போதும் ஆசார்யன் அருகில் உள்ளார் என்றபோதிலும், அவருடைய எளிமையைக் கண்டு உதாஸீனம் செய்து - பரமபதத்தில் உள்ளவனாய், கிட்டுவதற்கு அரியவனாக உள்ள பர நிலையையும், பூமியில் உள்ளபோதிலும் திருப்பாற்கடல் வரை சென்று காண முடிந்தவர்களுக்கு மட்டும் உதவும் வ்யூஹ நிலையையும், அருகில் வந்து அவதரிக்கும் போதும் அந்தக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு அல்லாமல் பிற்காலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு உதவாத அவதார நிலையையும், எந்தக் காலத்திலும் அருகில்

உள்ளபோதிலும் பேசுவது முதலான செயல்கள் செய்து ஜீவன்களுடன் சேர்ந்து நிற்காத அர்ச்சாவதார நிலையையும், ஜீவன் உள்ள இடத்திலேயே உள்ள ஸர்வேச்வரன் என்பதற்கு ஏற்ப யமம், நியமம் போன்ற நெறிகளை முறையாகக் கடைப்பிடித்து நின்றால் மட்டுமே காண இயல்வதாகிய அந்தர்யாமி நிலையும் ஆசைப்படுதல் கூடாது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புராண ஸமுச்சயம் - சக்ஷர் கமயம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ர கம்யந்து யஸ் மரேத், கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்த மபிவாஞ்சதி - கண்ணுக்கு நேரே புலப்படும் ஆசார்யனை விட்டு சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே அறியவல்ல ஸர்வேச்வரனை யார் ஒருவன் எண்ணுகிறானோ, அவன் கையில் உள்ள நீரை விடுத்து மேகத்தில் உள்ள நீரை விரும்புவன் போன்றவன் ஆவான்.
- ஞானசாரம் (33) - எட்டவிருந்த குருவை யிறை யன்றென்று விட்டு ... அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பா னற்று - அருகில் உள்ள ஆசார்யன் தனக்கு எஜமான அல்லன் என்று கைவிட்டு, அடைவதற்கு அரிதாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை அடைய முற்படுதல் என்பது, கண்ணை மூடிக்கொண்டு கையில் உள்ள தண்ணீரை நிலத்தில் கொட்டிவிட்டு ஆகாயத்தில் உள்ள நீர் தனது தாகத்தைத் தீர்க்கும் என்று நிற்பவன் செயல் போன்றதாகும்.

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பிடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக் கடவன்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸுலபமான வாசார்ய விஷயம் ஸ்வ ரக்ஷணத்துக் குடலாயிருக்க இத்தை யுபேக்ஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனே யாகிலும், ப்ராப்யத்வேநவவை யிவனுக்கு வாஞ்சநீயங்களன்றோ வென்ன; அவை யெல்லா மாசார்யனே யென்றிருக்கக் கடவ னென்கிறார் (பாட்டுக் கேட்குமிடமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக எளியவனாக உள்ள ஆசார்யன் தன்னைக் காப்பாற்றுவராக உள்ளபோது, அவரைக் கைவிட்டு, அடைவதற்கு அரியவனாக உள்ள பரமபதநாதனை

விரும்புதல் கூடாது என்றாலும், அடையத்தக்க பேறாக உள்ளவன் பரமபதநாதன் என்ற காரணத்தால் அவன் விரும்பத்தக்கவன் அல்லவா? இந்தக் கேள்விக்கு, “அவையும் ஆசார்யனே என்றிருக்கவேண்டும்” என்று பதில் அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே” என்கிறபடியே நிரந்தராநுபவபரரான நித்யமுக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பண்ணும் ஸாமகாநம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும் அஸூர ராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்க ளார்த்த நாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹ ஸ்தலமும், அவர்க ளார்த்த த்வநி கேட்டுத் துடித்துக் கொண் டெழுந்திருந்து “நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்” என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணையில் நின்று மிவ்வருகே வரக் குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்டவடி பேரவிடாதே வளைத்துக் கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், “யேஷாமிந்தீவர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித:” என்றும், “ஒண்சங்கதை வாளாழியா னொருவனடியே னுள்ளானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமாகிற விந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்தலமாய் ப்ராப்யமா யிருக்கு மாசார்ய விஷயமேயென் றத்யவஸித் திருக்கக் கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது), பிறறறியாதபடி திரை வளைத்துக் கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமித்வ ஸ்தலம்; (ஊட்டுமிடமாவது) சக்ஷுர் விஷயமா யிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆச்ரிதரை புஜிப்பிக்கு மர்ச்சாவதார ஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். “யேநைவ குருணாயஸ்ய ந்யாஸ வித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துத்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ:” என்றும், “வில்லார்மணி கொழிக்கும்” என்று தொடங்கி “அருளாலே வைத்தவவர்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே (பாட்டுக் கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாக வவற்றை யாசைப்படக் கடவனல்ல னென்கிற அளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக் கிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக் கடவ னென்கிற தென்று கீழோடே சேர யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (பாட்டுக்கேட்கும் இடமும்) - உபநிஷத்தில் - ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே - இந்த ஸாமகானத்தை எப்போதும் ஓதியபடி உள்ளனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யமுக்தர்கள், தங்களுடைய அந்த

அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவிதமாக ஸாமகானம் பாடும் பரமபதம். (கூப்பிடு கேட்குமிடம்) - அசுரர்கள் மற்றும் ராசுஷஸர்களால் வருத்தப்பட்ட நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் கூக்குரல் எழுப்ப, அதனைக் கேட்பதற்கு ஏற்ப கண்வளர்கின்ற திருப்பாற்கடல். (குதித்த இடமும்) - இப்படியாக அவர்கள் எழுப்பிய கூக்குரலைக் கேட்டு துடித்தபடி எழுந்து, ஸ்ரீஹரிவம்சம் (113-62) - நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் - ஆதிசேஷன் என்ற மெத்தையை விட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணன் மதுராவிற்ரு வந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருப்பாற்கடலில் உள்ள ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையை விட்டு இங்குள்ளவர்களின் அருகில் வருவதற்குக் குதிப்பவர்கள் போன்று அவதரித்த இடங்கள். (வளைத்தவிடம்) - நினைத்த செயல் நிறைவேறும் வரை மலைக்காமல் முயல்பவர் போன்று, எடுத்த வைத்த திருவடி நகராமல் நிற்கின்ற அர்ச்சாவதார இடங்கள். (ஊட்டுமிடம்) - யேஷாமிந்தீவர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித: - யாருடைய இதயத்தில் கருநெய்தல் போன்ற திருமேனி உள்ள ஸர்வேச்வரன் நன்றாக அமர்ந்துள்ளானோ - என்றும், திருவாய்மொழி (8-8-1) - ஒண்சங்கதை வாளாழியா னொருவனடியே னுள்ளானே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் யாரை விரும்புகிறானோ அவர்களுடைய இதயத்தாமரையில் வீற்றிருந்து தனது அழகை எப்போதும் காண்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ இடம். இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் உறையும் இடங்கள் அனைத்தும் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற இடமாக அடையத்தக்கதாக இருக்கும் ஆசார்யனே என்று உறுதியுடன் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. (வளைத்தவிடம்) - மற்றவர்கள் அறியாதவிதத்தில் தரை ஆழ்ந்து கொண்டுள்ள அந்தர்யாமி நிலை என்றும் கூறலாம். (ஊட்டுமிடம்) - கண்களுக்குக் காணலாம்படி நின்று, தனது வடிவழகு மற்றும் திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆகியவற்றை அடியார்களுக்கு உணர்த்தவல்ல அர்ச்சாவதாரம் என்றும் கூறலாம். யேநைவ குருணாயஸ்ய ந்யாஸ வித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ: - எந்த ஒரு ஆசார்யனால் எந்த ஒரு ஜீவாத்மாவுக்கு சரணாகதி வித்யை அளிக்கப்பட்டதோ, அந்த ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமபதம், திருப்பாற்கடல், துவாரகை போன்ற அனைத்தும் அந்த ஆசார்யனே ஆவார் - என்றது காண்க. மேலும் ஞானஸாரத்தில் (36) - வில்லார்மணி கொழிக்கும் - திருவேங்கடமலை தொடக்கமாக உள்ள அனைத்து திவ்யதேசங்களும் ... கருணை பொழிந்த ஆசார்யனே ஆவார் - என்றும் கூறப்பட்டது. அல்லது இந்தச் சூர்ணைக்கு, அவற்றைத் தனது ரசுஷகம் என்று ஆசைப்படாமல், அதாவது தன்னைக் காப்பாற்றும் வஸ்துக்கள் என்று

விரும்பாமல், அவை அனைத்தும் ஆசார்யனே என்று மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியத்துடன் சேர்த்தும் பொருள் கொள்ளலாம்.

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தர பரரும்; அநுகூலர் ஆசார்ய பரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணீயர் ஈச்வர பரதந்த்ரர்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாசகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகத்வ ததுபய ரஹிதத்வங்களால் ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அநுபயராயு மிருக்குமவர்களை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இவனுக்கு ப்ரதிகூலம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள இந்த அதிகாரிக்கு, ஸ்வரூபத்தை அழிக்கவல்ல விரோதியாக உள்ளவர், ஸ்வரூபத்தை வளர்க்க வல்லவர், இப்படியாக இல்லாதவர் என்ற காரணங்களால் விரோதி, நண்பர், நடுநிலைமையுடன் உள்ளவர் என்ற தன்மை கொண்டவர்களை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனாய் பரத்வாதி பஞ்சகத்திலுள்ள ப்ராவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே ஒருமடை படுத்தி, “தேவு மற்றறியேன்” என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அணுகி லாத்ம நாசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும்; பாரதந்தர்யத்துக் கிசைந்து வைத்தே பகவத் வ்யதிரித்த தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தச்சரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூப நாசகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகரும்ல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்தர்யத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பாரதந்தர்யத்திலே யூன்றியிருக்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தர பரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால், கீழ் பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்நிவ்ருத்திகளுக் குறுப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தர்சநம் பண்ணுவித்தாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான விவனுக்கும்

ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும் தர்சிப்பித்து தததிகமாக உபேக்ஷணீய விஷயமு மிவனுக்கொன் றுண்டென்னுமிடம் தர்சிப்பித்தா ராய்த்து.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஆசார்ய அபிமானத்தில் நிலையாக உள்ளவனும், பரம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சை அந்தர்யாமி என்றபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய ஐந்து நிலைகள் மீது காண்பிக்கும் அன்பு முழுவதையும் ஆசார்யனிடம் காண்பிப்பவனும், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு (2) - தேவு மற்றறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவனும் ஆகிய இந்த அதிகாரிக்கு, “அவர்களை அடுத்துச் சென்றால் ஆத்மாவிற்குத் தீமை ஏற்படுத்தும் விரோதிகள்” என்றுள்ளவர்கள் யார் என்றால் - ஆத்மா என்பது தங்களுக்கே உரியது என்று எண்ணும் ஸ்வதந்த்ரர்கள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டவர்கள் என்று அறிந்துள்ளபோதிலும் அவனைத் தவிர மற்ற தேவதைகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களும் ஆவர். அந்த அதிகாரிக்கு, “அவர்கள் தொடர்பால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்கு வளர்க்கும் நன்மை செய்பவர்கள்” என்றுள்ளவர்கள் யார் என்றால் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்றாக உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொண்டு அதன் எல்லையிலேயே நிற்பவர்களான நல்ல ஆசார்யர்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாக இருப்பவர்கள் ஆவர். இப்படியாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பவர்களாயும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை வளர்ப்பவர்களாயும் அல்லாமையால், ஏற்றுக் கொள்ளுவதற்கும் தள்ளுவதற்கும் கூடாதவர்களான நடுநிலைமையாளர்கள் யார் என்றால் - எல்லைநிலமான ஆசார்யனிடம் அடிமைப்பட்டிருத்தலில் விருப்பம் இல்லாமல், ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே அடிமைப்பட்டிருத்தலை விரும்பியபடி உள்ளவர்கள் ஆவர். விரோதிகள் என்று கூறும்போது ஸ்வதந்த்ரர் மற்றும் மற்ற தெய்வங்களிடம் அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்று இருவரையும் கூறுதல் என்பது, சூர்ணை263ல் கூறப்பட்ட அனைவருக்கும் பொருந்தும் என்று கருத்து. அதாவது, முதல் நிலையான ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் உள்ளவனுக்கு விரோதியாக உள்ள ஒருவன், எல்லையான ஆசார்யனிடம் அடிமைப்பட்டு இருப்பவனிடம் விரோதியாக இல்லாமல் இருக்கமுடியாது அல்லவோ? ஆகவே ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்கும் ப்ரபந்ந அதிகாரி ஒருவன் பழகுவதற்கும், பழகாமல் விலகுவதற்கும் காரணமாக நன்மை செய்பவர்கள் மற்றும் விரோதிகள் ஆகியோரை முன்புள்ள சூர்ணையில் கூறியது போன்று, ஆசார்ய அபிமானத்தில் ஆழ்ந்து நிற்கும் அதிகாரி ஒருவன் பழகாமல் விலகி நிற்கவேண்டியதான

விரோதிகள் மற்றும் சேர்ந்து பழகுவதற்கு ஏற்ற நன்மை செய்பவர்கள் ஆகியோரை இங்கு உணர்த்திய பின்னர், அங்கு கூறப்படாதவர்களாகிய நடுநிலையானவர்கள் என்பவரையும் இங்கு கூறினார்.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வதிகாரிக் குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தயநுஷ்டாநங்களைப் பல படியாலு மருளிச்செய்தார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விநியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்ய அபிமானம் என்பதில் ஆழ்ந்துள்ள அதிகாரிக்கு இருக்க வேண்டியதான எண்ணங்கள் மற்றும் ஒழுக்கங்கள் ஆகியவற்றை இதுவரை அருளிச் செய்தார். இனி பக்தி முதலானவற்றைத் தங்களுடைய உபாயமாகக் கொண்டு, அவற்றில் நிலைநிற்பவர்களுடைய அறிவு மற்றும் ஒழுக்கங்களுக்கும், ஆசார்ய அபிமானத்தில் நிலைநிற்பவனுடைய அறிவு மற்றும் ஒழுக்கங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேற்பாடுகளை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும் ஆசார்யாபிமான நிஷ்டனான விவனை யொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரி ஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதிகாரம் நமுவாமல் நடக்கைக் குறுப்பாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலே யுபாய சேஷமா யிருக்கும்; ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரக மாகையா லுபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக் குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்கை. (இவனுக் குபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமான போது, ஆசார்யனுக் கபிமதமாய்க் கொண்டு இவைதா னிவனுக்கு உபேயமாயிருக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - ஆசார்ய அபிமானம் என்பதில் ஊன்றியுள்ள இவனைத் தவிர மற்றுள்ள அதிகாரிகளுக்கு, உபாயம் என்பது அந்தந்த அதிகாரியை மட்டுமே நம்பியுள்ளதால், அவர்களுடைய அறிவு மற்றும் அதற்கேற்ற ஒழுக்கம் ஆகியவை, பலனை அடையும்வரை நமுவாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதால், அதன் காரணமாகவே உபாயத்திற்கு உதவியாக இருக்கும். ஆனால், ஆசார்ய அபிமானத்தில் நிலைநிற்கும் அதிகாரிக்கு அந்த அபிமானமே கைதூக்கிவிடுவதால், உபாயத்தில் நிலைநிற்க வேறு ஏதும் அவசியம் இல்லை; ஆகவே இந்த அதிகாரிக்கு ஏற்படும் அறிவு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஆசார்யனின் முகமலர்ச்சி என்பதான அடையத்தக்க விஷயத்தை அடைய உதவியாக இருக்கும் என்று கருத்து. இந்தச் சூர்ணையின் இறுதியில் உள்ள “உபேய அங்கமாய் இருக்கும்” என்பதை “உபேயமாய் இருக்கும்” என்றும் சிலர் கொள்வர். இவ்விதம் கொண்டால், இந்த அதிகாரியின் அறிவு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஆசார்யன் விரும்புவதாக இருந்தபடி பலன் அளிக்கும் என்று கருத்து.

அவதாரிகை - இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிகொண்டு வர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு அவச்யம் நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்ய மென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாகத் தன்னுடைய ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் தனது ஆசார்யனுக்கு மகிழ்வை அளிக்கும் என்று எண்ணியபடி வாழ்கின்ற இந்த அதிகாரிக்கு அவசியமாக விலக்கத்தக்கவைகள் எவை என்று கூறத் திருவுள்ளம் பற்றினார். இதனால் முதலில் சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைத் தள்ளுதல் அவசியமானது என்று கூறுகிறார்.

543. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஏவம்பூதனான மிவ்வதிகாரிக்கு பரதார பரிக்ரஹாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டாநங்கண்ட பரருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படும்தொன்றென்கை.

விளக்கம் – இவ்விதம் உள்ள இந்த அதிகாரிக்கு மற்றவர்களுடைய மனைவியை அடைதல் போன்றதான தாழ்ந்த செயல்கள் தனக்கு அழிவையும், தனது ஒழுக்கங்களைப் பார்த்தபடி உள்ளவர்களுக்கு அழிவையும் உண்டாக்குவதால் கைவிடத்தக்கது என்கிறார்.

454. தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னை யநாதரித்தும் தன் அனுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும்.

அவதாரிகை – உபயவிநாசமு மித்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன அருளிச் செய்கிறார் (தான் நசிக்கிறது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதன் மூலம் இருவருக்கும் அழிவு ஏற்படுவது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆசார்யாபிமாநத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்கள் மூன்றுக்கு மபிமத விஷயமா யிருக்கிற தான் நசிக்கிறது, அம்மூவர்க்கு மிது அநிஷ்டமாகையாலும், அபசாரமாவது, அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூமான அபசார த்ரயத்திலு மந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது, சரமபர்வபர்யந்தமாக வந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனான தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்வவித்தான இவனிப்படி செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லையாகப் பட்டன்றோ! நமக்குப் பின்னையென்! என்று தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தைத் தாங்க ளங்கீகரித்து மென்மை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நசிப்பானென், தோஷங்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில்; ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜாதான் சிஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனை அநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம் பண்ணி தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாபிமதனான இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரன்றானே திருத்திக் கொள்ளுமதொழிய பிறரநாதரிக்கப் பொறாமையாலே அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. “அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதேமா மநந்யபாக், ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யஸ் ஸம்யக் வ்யவஹிதோ ஹி ஸ.” என்று உபாஸக விஷயமாக அருளிச்செய்தபடி கண்டால், எல்லை நிலத்திலே வந்து

நின்ற இவ்வதிகாரி விஷயத்திலவனிருக்கும்படி சொல்ல வேண்டாவினே; ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் ரசிக்கும்படி இருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்யமென்ற தாய்த்து.

விளக்கம் – ஆசார்ய அபிமானம் என்ற நிலையில் நின்று, ஸர்வேச்வரன் - அவன் அடியார்கள் - ஆசார்யன் ஆகிய முன்று பேருக்கும் விரும்பத்தக்கவனாக உள்ளவன் கெடுவது என்பது அந்த மூவருக்கும் இது விருப்பம் இல்லாத செயல் என்பதாலும், அபசாரம் என்பது விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்வதாலும், மிகவும் கொடியதான மூன்று அபசாரங்களிலும் சேருகையாலும் ஆகும் (இங்கு மூன்று அபசாரம் = பகவத் பாகவத, ஆசார்ய அபசாரங்கள்). இதனால் மற்றவர்கள் அழிவது எப்படி? கடைசி நிலையில் வந்து நிற்கும் பாகவதர்களில் சிறந்தவனான தன்னை, “சாஸ்த்ரங்கள் தள்ளியதைச் செய்பவன்” என்று வெறுப்பதாலும், “தத்வஞானம் நிறைந்த இவனே இவ்விதம் செய்கிறான், இவன் இவ்விதம் செய்வது குற்றம் இல்லை என்று இவன் அறிந்ததால் அல்லவோ? ஆக நமக்கும் ஏதும் தீமை நேராது”, என்று எண்ணியவர்களாக இவனுடைய தாழ்ந்த செயல்களை ஏற்று அவர்களும் செய்வதால் ஆகும். அநாதரிப்பவர்கள் என்பவர் பாகவதர்களுடைய பெருமையை அறியாதவர்கள்; “செய்யத்தக்கது, செய்யதகாதது” குறித்து ஏதும் அறியாதவர்கள் ஆவர். இவர்களுடைய ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றுவவர்களும் அழிகிறார்கள். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - “அநாதரிப்பவர்கள் ஏன் அழியவேண்டும்? குற்றங்கள் உள்ளது கண்டால் அநாதரித்து ஒதுங்கலாம் அல்லவோ?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு அரசபுத்ரன் குற்றம் செய்தால் அரசன் அவனைத் தண்டிக்கலாம், ஆனால் அந்த ராஜகுமாரனைத் மற்றவர்கள் தவறாகப் பேசினால் அவர்கள் அரசனுடைய கோபத்துக்கு ஆளாவார்கள் அல்லவோ? இதே போன்று, தான் விரும்பிய இவனிடம் குற்றம் ஏற்பட்டால், ஸர்வேச்வரன் அவனைத் தானே ஒதுக்க முயல்வான் அல்லாமல் மற்றவர்கள் அவனை ஒதுக்குவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான் என்பதால் அவனை ஒதுக்குபவர்களுக்கு நாசமே உண்டாகும்; ஆகவே பாகவதனான அவனை ஒதுக்குதல் கூடாது. ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் (9-30) – அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதேமா மநந்யபாக், ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யஸ் ஸம்யக் வ்யவஹிதோ ஹி ஸ: – மிகவும் தாழ்ந்த நடத்தை கொண்டவன் என்றாலும், மற்ற எதனையும் விருப்பாமல் என் பக்தனாக நின்று என்னை மட்டுமே வணங்கி நின்றால், அவன் நல்லவன் என்றே கருதப்படுகிறான்; காரணம் இவன்

சிறந்த ஒழுக்கம் உள்ளவன் - என்றது காண்க. இவ்விதம் பக்தியுடன் உள்ளவர்கள் குறித்து ஸர்வேச்வரன் கொண்டுள்ள நிலைப்பாடை ஆராய்ந்தால், பக்தியின் எல்லையில் நிற்கும் இந்த அதிகாரியின் விஷயத்தில் அவனுடைய நிலைப்பாடு குறித்து உரைக்கவேண்டாம் அல்லவோ? ஆகவே இவ்விதமாகத் தானும் மற்றவர்களும் அழிவதற்கு காரணமாக உள்ளதால் சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டதைச் செய்யாமல் கைவிட வேண்டும் என்று கருத்து.

455. விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று; நரக ஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் ப்ராய்ய ப்ரதிபந்தமுமாய் இருக்கையாலே தியாஜ்யம்.

அவதாரிகை - இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாசஹேது வாகைக்கடி, சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே; இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதார போகத்துக்குக் குறையில்லையென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (விஹிதபோகம் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இவ்விதம் மற்றவர்களுடைய மனைவியை அனுபவித்தல் என்பது சாஸ்த்ரத்தால் தள்ளப்பட்டது என்பதால் அல்லவோ அந்த செயல்கள் தன்னையும் மற்றவரையும் அழிக்கின்றன; இவ்விதம் அல்லாமல் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதான தனது மனைவியை அனுபவித்தல் என்பதற்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை அல்லவோ என்ற கேள்வி எழ, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விசிஷ்ட வேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில் போகம், தாத்ருச சாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்ரஹம் போலே லோக விருத்தமுமன்று, செம்பினாலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கோர துக்காநுபவம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி ப்ரத்யக்ஷ பரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோக விருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்க ளிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்ய போகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், “சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்வந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்” இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும், உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடு வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா

தென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷ தர்சனத்தாலும் அப்ராப்தி தர்சனத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசார ப்ரதாநரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்த விஷய விரக்தி ப்ரியனான வாசார்யனுக் கநபிமதமாகையாலே ஆசார்ய முக கமல விகாஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

விளக்கம் - சரீரத்துடன் சேர்ந்த ஆத்மா குறித்து உரைக்கப்படும் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதான தனது மனைவியிடம் அனுபவிக்கும் இன்பம் என்பது அதே சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்பட்டதான மற்றவர்கள் மனைவியை அனுபவித்தல் என்பது போன்று உலகவாழ்க்கையுடன் முரண்பட்டதல்ல. அதே போன்று தனது மனைவியை அனுபவித்தல் என்பது பெரியதிருமொழி (1-6-4) – செம்பினால் இயன்ற பாவையை - மற்றவர் மனைவியை அனுபவிப்பவர் நரகம் போகும்போது அங்கு செம்பினால் செய்யப்பட்ட தீயில் உள்ள பெண் உருவத்தைக் காட்டி அணைக்கக் கூறுவர் – என்பதற்கு ஏற்ப நரகத்திற்கு இட்டுச் செல்வதற்கும் காரணம் ஆகாது. இவ்விதம் கண்களால் காணப்படவல்ல உலக நடையுடன் மாறுபடுதல், சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் மட்டுமே காணவல்ல நரகத்திற்குக் காரணமாதல் ஆகிய இரண்டும் தனது மனைவியை அனுபவித்தால் இல்லாமல் இருந்தாலும்; மற்றவர் மனைவியை அனுபவித்தல் என்பது உலகவழக்கத்துக்கு முரணானது, நரகத்திற்குக் காரணமாகவல்லது என்று இருந்தாலும்; அவை இரண்டுமே ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டதாகவே உள்ளன. எப்படி என்றால் ப்ருகுவல்லி - சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்வந்யேவாத்மாநம் பச்யேத் - ஐந்து இந்த்ரியங்கள், மனம் ஆகியவற்றை அடக்கியவனாக, இவை இரண்டையும் அடக்கியதால் உண்டாகும் செருக்கு அற்றவனாக, உலகவிஷயங்களில் ஈடுபாடு அற்றவனாக, தனது ஆத்மாவின் உள்ளே இருக்கும் ப்ரமாத்மாவைக் காணவேண்டும் - என்பது போன்ற வேதவாக்கியங்கள் மற்றும் திருமந்த்ரம் போன்றவற்றால் பக்தியில் ஆழ்ந்த நிலையில் உள்ள உபாஸகன் மற்றும் ப்ரபந்நன் ஆகிய இருவருக்குமே பெண்கள் மூலம் கிட்டும் இன்பம் ஆகாது என்று கூறும் ப்ரமாணங்களுக்கு முரணாக உள்ளதால் ஆகும். மேலும் இந்தச் செயல்கள் பெண்களிடம் உள்ள தோஷத்தை உணர்த்துவதாலும், பெண்கள் மூலம் கிட்டும் இன்பத்தை அருவறுப்புடன் காணும் நல்ல ஒழுக்கம் உள்ள சான்றோர்களால் “தள்ளத்தக்கது” என்று

பழிக்கப்பட்டதாலும், பெண்கள் விஷயத்தில் ஈடுபாடு இல்லாமை என்பதையே விரும்புகின்ற ஆசார்யனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயல் என்பதாலும், ஆசார்யனுடைய திருமுகம் என்னும் தாமரையின் மலர்ச்சியை அனுபவிக்கவல்ல பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ளதாலும் - இப்படியாகப் பலவிதமான தீமைகளை உண்டாக்கவல்லதால் இந்த அதிகாரி அடியுடன் கைவிடத்தக்கது என்று கருத்து.

456. போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

அவதாரிகை - போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவையொன்றுமில்லையே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (போக்யதா புத்தி குலைந்து) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தனது மனைவியை அனுபவிக்கும்போது, “இது இன்பம்” என்று எண்ணாமல் “இது இல்லற தர்மம்” என்று எண்ணினால், இது போன்ற தோஷம் வராது அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தியில் காழுகதயாவரும் போக்யதா புத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான சிஷ்டர் பைத்ருகருணமோசக ப்ரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும், ஸ்நாந திவஸத்தி லங்கீகரியாவிடில் ப்ருணஹத்யாதி தோஷமுண் டென்னு மத்தைப் பற்றவும் தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கு மாப்போலே இவனுமப்படி தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்த தர்மநிஷ்டனான இவனுக்கு அந்ய தர்மாந்வயம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமென்கை. இத்தால், போக்யதா புத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்ய போகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும்; ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாய்த்து. ஆகையால் ஏதேனு மொருபடி யந்வயித்தாலும் ஸ்வரூபஹாநி தப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணு மென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதான மனைவியிடம் சேரும்போது, காமம் மூலம் உண்டாகும் இன்பத்தைக் கைவிட்டு; பக்தியில் நிலைநின்ற முனிவர்கள் உள்ளிட்ட சான்றோர்கள், “பித்ரு கடன் தீர்ப்பதற்காகப் புத்திரர்களைப் பெறவேண்டும்” என்ற காரணத்தினாலும், வீட்டுக்கு விலக்காகிவிட்டு நீராடிய நாளில் மனைவியுடன் சேராவிட்டால் கர்ப்பத்தை அழித்தல் போன்ற கொடிய குற்றங்கள் வந்து சேரும் என்ற காரணத்தாலும், “தர்மம்” என்ற எண்ணத்துடன் மனைவியுடன் சேர்வது போன்று, இவனும் தர்மம் என்ற எண்ணத்துடன் சேரக்கூடும். இது தர்மம் என்றாலும், ஸித்ததர்மம் என்பதான “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம்” என்பதால் நிலைநிற்கும் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு மற்ற தர்மங்களைக் கடைப்பிடித்தல் என்பது முரண்பட்டதால், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே உபாயம் என்று எண்ணியுள்ள ஸ்வரூபம் அழியும் என்று கருத்து. ஆகவே “இன்பம் உண்டாக்குவது” என்ற எண்ணத்துடன் மனைவியிடம் சேர்ந்தால் ஸர்வேச்வரனையே பொருளாகக் கொண்டுள்ள ஸ்வரூபம் அழிவது போன்று, தர்மம் என்ற எண்ணத்துடன் மனைவியுடன் சேர்ந்தால், ஸர்வேச்வரனையே உபாயம் என்று கொண்டுள்ள ஸ்வரூபம் அழியும். ஆகவே எவ்விதத்தில் ஆராய்ந்தாலும் இந்த அதிகாரிக்குத் தனது மனைவியுடன் சேர்தல் என்ற இன்பம் ஆகாது என்றாகிறது. எனவே எந்த எண்ணத்தில் மனைவியுடன் சேர்ந்தாலும், ஸ்வரூபம் அழிதல் என்பது உறுதியாகிறது. ஆகவே அதனை விலக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

457. “சேஷத்ராணி மித்ராணி” என்கிற ச்லோகத்தி லவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும் பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்த விஷயப்ரவண சித்ததையாலே ப்ராக்ருத ஸகல போக்ய வஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்று மவஸ்தை பிறக்கவும் வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக் கென்கிறார் மேல் (சேஷத்ராணி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குக் கெடுதல் ஏற்படும் என்பதால் உண்டாகும் அச்சம் காரணமாக மட்டும் மனைவியிடம் ஈடுபடுதல் முதலிய விஷயங்களைத் தவிர்த்தால் போதாது; ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற விஷயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் ஈடுபடவேண்டும், இந்த உலகில் உள்ள மற்ற பொருள்கள் அனைத்தும்

வெறுக்கத்தக்கவை என்ற சிந்தனை ஏற்படவேண்டும் - இந்த நிலைகள் ஆத்மஸ்வரூபம் குலையாமல் இருப்பதற்கு அவசியமாகும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:” என்று பேரருளாளரான பெருமானைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த ச்லோகத்திற்கு சொல்லுகிற சேஷத்ர மித்ர தநாதிகளான ஸமஸ்த வஸ்துக்களு மக்நி கல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக் கென்னை. இந்தச் ச்லோகார்த்தத்தை “நல்ல புதல்வர்” இத்யாதியாலே அருளாளப்பெருமானெம் பெருமானாரு மருளிச்செய்தாரிநே.

விளக்கம் - ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயத்தில் - சேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா: - எனது எஜமானனே! நிலங்கள், நண்பர்கள், செல்வம், புத்திரர்கள் மனைவி, பசுக்கள், வீடுகள் போன்ற அனைத்தும் உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ளன - என்று தேவராஜனைக் குறித்து நான்முகன் உரைத்த ச்லோகத்தில் கூறப்படுவதான நிலை, உறவுகள், செல்வம் போன்ற அனைத்தும் நெருப்பு போன்று சுடுவதாகத் தோன்றவேண்டும் என்ற நிலை ஆத்மஸ்வரூபம் குலையாமைக்காக ஏற்படவேண்டும் என்று கருத்து. இதே ச்லோகத்தின் கருத்தை அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் தனது ஞானசாரத்தில் (19) - நல்ல புதல்வர் - என்று பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார்.

458. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரணா யோக்யதையும்; உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

அவதாரிகை - இனிமேல் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதி த்ரயமு மிவனுக் கவச்யாபேக்ஷித மென்னுமத்தை அறிவிக்கக்காக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்ய பூமியில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இனி அடையத்தக்கதாக உள்ள பரமபதத்தில் இந்த அதிகாரிக்கு ஈடுபாடு மிகவும் அவசியம் என்பதை உணர்த்துவதற்காக கர்மம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய நான்கையும் கைக்கொள்ளும் நான்குவிதமான அதிகாரிகளுக்குப் பொதுவானவற்றை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ராப்ய பூமியாவது) - தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளியிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது), அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாசை. (த்யாஜ்ய பூமியாவது), அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கைக்குடலான தேசம்; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது), இத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னு மிச்சை. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையாவது), வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெறாதபோது, தேஹ தாரணமான போஜந மில்லாவிடில் தேஹம் தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன்றிக்கே யிருக்கை. (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) என்றது, இவையித்தனையும், உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி.

விளக்கம் - (ப்ராப்ய பூமியாவது) - தனது ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற ஸ்வாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியுள்ள இடமான பரமபதம். (தத்ப்ராவண்யமாவது) - அந்தப் பரமபதத்தை அடைந்தால் மட்டுமே உயிர் தரிக்க இயலும் என்று எழுகின்ற மிகுதியான ஆசை. (த்யாஜ்ய பூமியாவது) ஸர்வேச்வரனை விட்டு அகன்று நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ள இந்தப் பூமி. (தஜ்ஜிஹாஸையாவது) - இந்தப் பூமியை விட்டு அகன்றே தீரவேண்டும் என்ற ஆசை. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையாவது) - ஸ்வரூபத்துக்கு எஜமானாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியை அநுபவிக்க இயலாதபோது, சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தேவையான உணவு போன்றவை கிட்டாத சரீரம் உயிர் வாழாதது போன்று, தான் உயிர் வாழத் தகுதி அற்றவன் என்றிருத்தல். (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) - இந்த மூன்றும், நான்குவிதமான உபாயங்களைக் கைக்கொண்ட நான்குவிதமான அதிகாரிகளுக்கு, அவரவர்களுக்குத் தேவையான அதிகாரத்தை ஏற்படுத்த அவசியமாகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (உபாய சதுஷ்டயமாவது), “ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே” என்று தொடங்கி கீழருளிச் செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத

ஸ்வீகாரங்களும், பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வகத ப்ரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவும். இதிலும் முற்பட்ட யோஜனைக் கௌசித்யமுண்டு; கீழே நாலுபாயத்தையும் சேர இவர்தாமே யருளிச் செய்ததுக்குச் சேருகையாலே.

விளக்கம் – (உபாய சதுஷ்டயமாவது) - சூர்ணை 444ல் கூறப்பட்ட “ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே” என்று தொடங்கி கீழே அருளிச்செய்யப்பட்ட பக்தியும், ப்ரபத்தியும், ஆசார்யனைத் தான் பற்றுகின்ற பற்றும், ஆசார்யனால் தான் பற்றப்படும் பற்றும் உபாய சதுஷ்டயம் - நான்கு உபாயங்கள் - என்று கருத்து. அல்லது பக்தி, ப்ரபத்தி, ஸர்வேச்வரனைத் தான் பற்றும் பற்று, ஸர்வேச்வரனால் தான் பற்றப்படும் பற்று என்றும் கொள்ளலாம். இந்த இரண்டுவிதமான பொருள்களில், முதலில் கூறப்பட்ட நான்கே பொருத்தமாக உள்ளதாகும். இதன் காரணம் முதலில் கூறப்பட்ட நான்கினைக் குறித்தே இவர் முன்பு அருளிச்செய்துள்ளதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இதில் பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டரிருவர்க்கும், “மாக வைகுந்தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும்” என்கிற ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும், “வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: ந சௌரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம்”, “கொடுவுலகங் காட்டேல்” என்னும்படி, ப்ராப்ய வஸ்துவை யிழந்து ப்ராக்ருத மத்யே யிருக்கைக் குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாசையும், “உன்னை விட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிறபடியே, பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையு மவச்யமுண்டாக வேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத ப்ரகத ஸ்வீகார நிஷ்டரான விருவருக்கும் (எல்லாம் வகுத்தவிடமே) என்றிருக்கையாலே, ஆசார்ய னெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய், அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்ய பூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷயமு மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநுகுணமாக அவச்ய முண்டாக வேணுமென்று, அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச் சொல்லக்கடவது.

விளக்கம் – இவற்றில் பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டில் நிலையாக நிற்பவர்கள் இருவருக்கும் கீழே உள்ள நிலைப்பாடு அவசியம் வேண்டும்:

- திருவாய்மொழி (9-3-7) - மாக வைகுந்தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும் - என்று கூறப்படுவதான அடைவதற்கு ஏற்ற இடமான பரமபதத்தின் மீது அளவற்ற ஈடுபாடு.
- யௌநகஸம்ஹிதை - வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: ந செளரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம் - க்ருஷ்ணன் மீது ஆசை இல்லாத மனிதர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதைக் காட்டிலும், மிகுந்த காட்டுத்தீ போன்ற ஒரு கூட்டிற்குள் வாழ்வதே சிறந்தது - என்றும், திருவாய்மொழி (4-9-7) - கொடுவுலகங் காட்டேல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அடையத்தக்க ஸர்வேச்வரனை இழந்து இந்த உலகில் வாழ்வதற்குக் காரணமான ஸம்ஸாரம் என்ற கைவிடத்தக்க பூமி மீது வெறுப்பு
- திருவாய்மொழி (5-7-1) - உன்னை விட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன் - என்று கூறுவது போன்று ஸர்வேச்வரன் குறித்த அனுபவம் கிட்டாதபோது ஆத்மாவைத் தரிப்பதற்குத் தேவையான சக்தியற்று இருத்தல்.

ஆசார்யன் விஷயத்தில் தான் பற்றும் பற்று, ஆசார்யன் தன்னைப் பற்றும் பற்று ஆகிய இரண்டிலும் நிலைநிற்கும் இருவருக்கும், சூர்ணை 450ல் - எல்லாம் வகுத்தவிடமே - என்று கூறப்பட்டதால், ஆசார்யன் எழுந்தருளியுள்ள இடமே அடையத்தக்க இடமாகவும், ஆசார்யனைப் பிரிந்துள்ள இடமானது கைவிடத்தக்க இடமாகவும், ஆசார்யன் திருமேனி போன்றவையே அனுபவிக்க வேண்டிய விஷயங்களாக உள்ளதாலும், அடையத்தக்க வேண்டிய இடத்தில் ஈடுபாடு முதலானவை மூன்றும் அவசியம் உண்டாகவேண்டும். இவற்றை அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்றபடி பிரிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம்” என்று, தாமருளிச் செய்த ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநம் ததீய வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுக்கந்த பகவத் விஷயத்தில் பரிபூர்ணானுபவாதிகள் ஸித்திப்ப தவ்வியூதியிலேயாகையாலும் ப்ராப்ய பூமி பரமபதம்; இருள் தருமா ஞால மாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்ய பூமி. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம

தாரணா யோக்யதையாவது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுக்கந்த பகவத் விஷயத்திலும் முண்டான வநுபவம் பெறாத வளவில் நான் தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு (10) - மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம் – என்பதற்கு ஏற்ப தான் அருளிச் செய்ததான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்ற பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்றவர்களுக்கு இருப்பிடம் பகவானின் அடியார்களுடைய மேன்மை ஓங்கி நிற்கும் இடமான ஸ்ரீவைகுண்டமே என்று மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலும், எல்லைநிலமான ஆசார்ய அபிமானம் என்பதில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு தனது ஆசார்யன் மகிழ்வதான பகவத் விஷயத்தில் நிறைந்த அனுபவம் போன்றவைகள் கிட்டுவது அத்தகைய பரமபதத்தில் மட்டுமே என்பதாலும், அந்தப் பரமபதமே அடையவேண்டிய இடம் (ப்ராப்யபூமி) என்று கொள்க. திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தரு மாஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி இருப்பதும், அத்தகைய பகவத் அனுபவங்களுக்குத் தடையாக உள்ளதும் ஆகிய ஸம்ஸாரம் என்பது (த்யாஜ்ய பூமி) கைவிடத்தக்க இடமாகும். (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையாவது) – தனது ஆசார்யன் விஷயத்திலும், ஆசார்யன் மகிழும் ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் ஏற்பட்ட அனுபவம் கிட்டாதபோது, தன்னால் உயிர் தரிக்க இயலாத நிலை என்றும் பொருள் கொள்க.

459. “பழுதாகா தென்றறிந்தேன்” என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமணமாக அநுஸந்திப்பது.

அவதாரிகை - உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு நழுவி நின்ற ப்ராகாரத்தைக் கீழ்ருளிச் செய்த வந்தரம் “ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று” என்றும், “ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்” என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார ரூபோபாய த்வயத்துக்கு ப்ரமாண தர்சநம் பண்ணுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பழுதாகாது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட நான்குவிதமான உபாயங்களில், ஸர்வேச்வரனைப் பற்றி நிற்பதான பக்தி மற்றும் பரபத்தி ஆகிய இரண்டு உபாயங்களும் இப்படிப்பட்ட உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரிகளுக்கு நழுவுகின்ற விதத்தைச் சூர்ணைகள் 444 மற்றும் 445ல் அருளிச்செய்தார். அதன் பின்னர் சூர்ணை 446ல் “ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று” என்றும், 447ல் “ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்” என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஆசார்ய விஷயத்தில் தான் பற்றும் பற்று, ஆசார்யன் தன்னைப் பற்றும் பற்று என்பதான இரண்டு உபாயங்களுக்கும் ஏற்ற ப்ரமாணங்களை உரைக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். இவற்றில் முதலில் ஆசார்யனைத் தான் பற்றும் பற்று உபாயமாதல் என்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அமோகமா யிருப்பதோ ருபாயமறிந்தேன்; ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஸமாச்ரய னீயனாய்க் கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக் கண்டு தங்களுக் குத்தாரகராக வாச்ரயித் துஜ்ஜீவிக்கு மவர்கள், ஆத்மாவோ டவிநாயுதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல் திறந்து அங்கே ஸம்ருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய் ததீய கைங்கர்ய நிரதராய்க் கொண்டு வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பர் என்று பரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த “பழுதாகா தென்றறிந்தேன்” என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் முற்படச் சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை. இதில் ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்கார கர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததே யாகிலும் பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து, “குருணா யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே, தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமா துபகச்சத:” என்று, பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - இங்கு நான்முகன் திருவந்தாதி (89) – பழுதாகா தென்றறிந்தேன் - என்ற பாசுரத்தை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். அந்தப் பாசுரத்திற்கான பொருளை அருளிச் செய்கிறார் - வீணாகாமல் இருப்பதான ஓர் உபாயத்தை அறிந்தேன். தன்னை அடைபவர்களுக்கு நன்றாக அடையத்தக்கவனாகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளரும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை விட்டு அகலாத வழியை எண்ணியபடி ஒவ்வொரு

நாளும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள ஞானத்தில் சிறந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்; தங்களைக் கரையேற்றத் தயாராக உள்ள அவர்களைக் கண்டு, அவர்களை அண்டி கரையேற எண்ணுபவர்கள், ஆத்மாவோடு பிரிக்க இயலாதபடி கலந்துள்ள பாவங்களை நீக்கி, ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் வாயிலைத் திறந்து உள்ளே சென்று அங்கு ஞானம் நிறைந்தவர்களாக இருப்பார்கள்; இங்கு ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி, மிகவும் உயர்ந்தவராக இருப்பார்கள் - என்று நம்பத் தகுந்தவர்களில் உயர்ந்த திருமழிசையாழ்வார் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (89) - பழுதாகா தென்றறிந்தேன் - அருளிச்செய்தார். இதனை ஆசார்ய விஷயத்தில் முதலில் கூறப்பட்டதான “தான் ஆசார்யனைப் பற்றும் பற்று” என்ற உபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் “தான் பற்றும் பற்று” என்பது அஹங்காரத்தை உள்ளடக்கியதால் தோஷத்தோடு கூடியது என்ற தாழ்வை உண்டாக்கவல்லது என்றாலும், பலன் அளிக்கும் விஷயத்தில் தவறிப் போகாது என்று கூறப்பட்டது. பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் - குருணா யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே, தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமா துபகச்சத: - ஆசார்யனால் யார் விரும்பப்படுகிறானோ, ஆசார்யனை யார் விரும்புகிறானோ அவர்கள் இருவரும் முறையாகப் பரமபதம் அடைகிறார்கள் - என்று, ஆசார்யன் பற்றும் பற்று போன்றே, ஆசார்யனை சிஷ்யன் பற்றுதல் என்பதும் தவறாமல் பலன் அளிக்கும் என்று கூறப்பட்டது காண்க.

460. “நல்லவென் தோழி”, “மாறாய தானவனை” என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்திலே முடிந்த ச்லோகத்தையும் “பசர் மநுஷ்ய:” என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அவதாரிகை - இனிமேல் பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறார் (நல்லவென் தோழி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஆசார்யன் சிஷ்யனைப் பற்றும் பற்றான பரகத ஸ்வீகாரம் என்பதான உயர்ந்த உபாயத்துக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தோழியானவள் இவள் தனக்கு பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது, அவன் “நத்யஜேயம்” என்கிற வார்த்தையையும், பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பையுமாய்த்து, இப்போ தவன் வார்த்தை தனக்குப் பலியாத மாத்ரத்தைக் கொண்டு இது தன்னிலு மதிசங்கை பண்ணா நின்றாள். இனி இவளெங்ஙனே ஜீவித்துத் தலைக்கட்டப் புகுகிறாளென்னு மிழவு தோற்றவிருக்க அவளைப் பார்த்து, என்னிலு மென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸ்நிக்தையான வென்னுடைய தோழி! அநந்தசாயியாய் அத ஏவ ஸர்வஸ்மாத்பரரா யிருக்கிறவர், அதுக்குமேல் ச்ரிய:பதிகளாய் ஒருவருக்கு மெட்ட வொண்ணாத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிதணைய நிற்கையு மன்றிக்கே அவர்க்கும் நமக்கும் பர்வத பரமானுக்க ளோட்டை வாசிபோரும்படி ச்ஷுத்ரரான மநுஷ்யர் நாம், ஆனபின்பு நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக் கொண்டு நம்மால் அவரை வளைக்கப்போமோ; அது கிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடைய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தன் திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வார், “ஆசார்ய தேவோ பவ” என்கிறபடியே நமக்குத் தேவராயிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச் சொல்லி யிசைக்கவுமாம், கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்தை சேர்த்து வைத்து தழைக்கவுமாம், திருக்குழல் பணியைச் சமைத்து வைத்தழைக்கவுமாம், திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம். அன்றிக்கே நான் நம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப் பண்ணவுமாம், வல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண்டிருக்கக்கடவோம், நாம் மேல்விழக் கடவோமல்லோம் என்றாண்டா ளருளிச்செய்த “நல்லவென் தோழி” என்கிற பாட்டையும்;

விளக்கம் - ஆண்டாளின் தோழி ஒருவள், ஆண்டாள் ஸர்வேச்வரனைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது எதுவென்றால், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) – நத்யேஜயம் – நான் கைவிடமாட்டேன் - என்று அவன் கூறிய சொற்களும், பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்த பிறப்பும் என்று எண்ணினாள். ஆனால் அவனுடைய சொற்கள் தனது விஷயத்தில் பலிக்காமல் உள்ளது கண்டு, அந்தச் சொற்கள் குறித்து சந்தேகம் அடைந்தாள். இனி இவள் எவ்விதம் பிழைக்கப்போகிறாள் என்று நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது அவளிடம் ஆண்டாள், நாச்சியார் திருமொழி (10-10) – நல்லவென் தோழி – என்று உரைத்த பாசுரத்திற்கான பொருளை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். என்னைக் காட்டிலும் என்னுடைய

துன்பத்தைக் கண்டு அதிக துன்பம் கொள்ளும் எனது தோழியே! ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டு அதன் காரணமாக அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாக உள்ளவன், அதற்கு மேலும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்பதான யாருக்கும் எட்டாத உயர்ந்த பெருமை கொண்டுள்ள ஒருவன், தெய்வப்பிறவியில் பிறந்து அதே தெய்வப் பிறவியோடு அவன் இணைய நிற்பான் அல்லாமல் மலைக்கும் மிகச் சிறிய அணுவுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு போன்று அவனுக்கும் நமக்கு இடையே வேறுபாடு உள்ளதால், தாழ்ந்த மனித குலத்தில் நாம் உள்ளதால் நம்மை அடைவானோ? இதற்கு நாம் என்ன செய்ய இயலும்? அவன் முன்பு ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில் ஒரு சொல் உரைத்தான் என்பதையே எண்ணிக் கொண்டு அவனை நம்மால் வளைக்க இயலுமோ? அது இருக்கட்டும்; அவனை நாம் அடைவதற்கு ஒரு வழி உண்டு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த ஏற்றத்தைக் கொண்டவராகவும், எங்கும் நிறைந்துள்ள ஸர்வேச்வரனைத் தனது திருவுள்ளத்தில் அடக்கிக் கொண்டுள்ளவரும் ஆகிய பெரியாழ்வார் உள்ளார். தைத்திரீய உபநிஷத் - ஆசார்ய தேவோ பவ - ஆசார்யனைத் தெய்வமாகக் கொண்டவனாக இருத்தல்வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நமக்கு ஆசார்யனாக உள்ள பெரியாழ்வார், தனக்கு ஆசார்யனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை ஒரு இசை மூலம் இசைய வைக்கக்கூடும்; பாண்டியன் கட்டிய கிழியை அறுத்து வரவழைக்கக்கூடும்; திருமஞ்சனம் செய்வதற்காக நீரைச் சேர்த்து வைத்து அவனை நீராடும்படி அழைக்கக்கூடும்; கண்ணெச்சில்படாமல் தடுக்க திருவந்திக்காப்பு செய்யும் பொருட்டு அழைக்கக்கூடும்; அல்லது அவனை அடைய நான் பெரியாழ்வாரைப் புருஷகாரமாகக் (சிபாரிசு செய்பவராக) கொண்டது போன்று தனக்கு யாரானும் ஒருவரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு அழைக்கக்கூடும். அவர் இவ்விதம் ஏதோ ஒரு வழியில் அவனை வரவழைக்கும்வரை நாம் பொறுமையுடன் காத்திருப்போம்; நாமாக முயற்சி எடுத்து அவனை வரவழைக்க வேறு எந்தச் செயலையும் செய்யமாட்டோம் - என்று உரைத்தமை காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஈச்வரனென்று பாராதே, தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை பொன்மலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டு கூறாம்படி அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கை யுடைய நரஸிம்ஹத்தை, “அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு பாடுதும்” என்று, அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநம்

பண்ணியிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற அவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் அவர்கள் அபிமாநத்திலே யொதுங்கி யிருப்பாருடைய ஸுக்ருதம் - என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த “மாறாய தானவனை” என்கிற பாட்டையும்;

விளக்கம் - அடுத்து நான்முகன் திருவந்தாதி (18) - மாறாய தானவனை - என்ற பாசுரத்திற்கான விளக்கம் மூலம் உணர்த்துகிறார். தான் ஸர்வேச்வரன் என்பதையும் பாராமல் தனக்கு விரோதியான இரண்யாஸுரனைத் தனது கூர்மையான நகங்கள் மூலம், பலவிதமான வரங்களால் தனக்குக் கவசம் பூண்டுள்ள அவன் மார்பைப் பொன்னால் ஆகிய மலையைப் பிளப்பது போன்று இரண்டு துண்டுகளாகப் பிளக்கும்படி ஒரு விளையாட்டு போன்று கிழித்த பலம் கொண்ட நரஸிம்ஹத்தைக் குறித்து எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் திருப்பல்லாண்டு(6) - அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு பாடுதும் - என்று பெரியாழ்வார் பல்லாண்டு பாடினார். அப்படிப்பட்டவர்களிடம் தங்கள் பாரங்களை ஒப்படைத்து, அவர்களுடைய அபிமானத்தில் சிலர் ஒதுங்கியிருக்கக்கூடும்; அவர்களுடைய புண்ணியம் வென்று விடும் - என்பதே இந்த பாசுரத்தின் பொருளாகும்.

வ்யாக்யானம் - “அக்ருத்ரிம” என்று தொடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய் தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிசயத்துக்கெல்லைநிலமா யிருப்பாராய், அந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக் கடியான ஆத்ம யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய், வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்குப் பிதாமஹரா யிருக்கிற நாதமுநிகளைப் பார்த்து, “அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நரா யருளவேணும்” என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிச் செய்த வேதாந்த தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ச்லோகத்தையும்;

விளக்கம் - அடுத்து ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரரத்னம் (65) - அக்ருத்ரிம - எனது ஒழுக்கங்களை ஆராயாமல் உனது திருவடிகளில் இயற்கையாகவே உள்ள உயர்ந்த அன்பிற்கு எல்லை நிலமாக உள்ளவரும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவரும், எனது பாட்டனாரும் ஆகிய நாதமுனிகள் என்னைக் கடாசஷிக்க வேண்டும் - என்ற ச்லோகத்திற்கான விளக்கத்தை உரைக்கிறார். இயல்பாகவே அமையப்பெற்றதும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதும், இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய உனது திருவடிகளில்

உண்டான மிகுதியான அன்புக்கு எல்லைநிலமாக உள்ளவரும், அத்தகைய ஆழ்ந்த அன்புக்குக் காரணமாக உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய உண்மை ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி கொண்டவரும் ஆகிய நாதமுனிகளிடம், “எனது ஒழுக்கத்தை ஆராயாமல் அருள் செய்யவேண்டும்” என்று பரமாசார்யராகிய ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த வேதாந்த ஆழ்பொருளை உள்ளடக்கிய ஸ்தோத்ரத்தின் இறுதி ச்லோகம் காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபசுஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாந யோக்யதையுள்ள மநுஷ்யனாகவுமாம், யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பானொரு ததீயனோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம், ததீயாபிமாநமே உத்தாரக மென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற, “பசுர் மநுஷ்ய: பசுஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்யா: தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம்” என்கிற பௌராணிக ச்லோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்த பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்றபடி.

விளக்கம் – அடுத்து பரத்வாஜ ஸம்ருதியில் – பசுர் மநுஷ்ய: பசுஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்யா: தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம் - என்ற ச்லோகத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதில் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - ஞானம் உண்டாவதற்குத் தகுதி இல்லாத பசு மற்றும் பறவைகளாக இருந்தாலும், ஞானம் அடைவதற்கான அனைத்து தகுதிகளும் கொண்ட மனிதனாக இருந்தாலும், யார் ஒருவர் “ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவன்” என்று அடையாளம் காண்பிக்கவில்ல ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனோடு ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளார்களோ, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் தொடர்பு காரணமாகவே அவர்கள் அடையத்தக்க இடமான பரமபதம் அடைவார்கள் - என்பதாகும். ஆகவே ஒருவனுக்கு ஞானம் இருந்தாலும், இல்லை என்றாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனிடம் கொண்டுள்ள அபிமானம் என்பதே மேலே உயர்த்திவிடும் என்பது மிகவும் தெளிவாக இங்கு உரைக்கப்பட்டது. ஆகவே மேலே உள்ள பலவற்றையும் ஆசார்யன் சிஷ்யனைப் பற்றும் பற்றுதல் என்பதான பரகத ஸ்வீகாரம் என்பதற்குரிய ப்ரமாணங்களாகக் கொள்ளவேண்டும்.

461. ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக்கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அது பாராம லீச்வரன் கார்யஞ் செய்கைக்குடலாய்க் கொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாயிருந்துள்ள ஆசார்யாபிமாநந்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்? ஒன்றுக்கே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் “ஆசார்யாபிமாநந்தான்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட ப்ரபத்தியில் நிலைநிற்கும் அதிகாரிக்கு அவனுடைய தகுதியில் ஏதேனும் குறைபாடு ஏற்பட்டாலும், அதனை ஆராயாமல் அவன் ஸர்வேச்வரனுக்கான கைங்கர்யம் செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், அந்த ப்ரபத்தி உபாயத்துக்கு அங்கமாக ஆசார்ய அபிமானம் உள்ளது என்றிருக்கும்போது, அதனை இப்போது சுதந்திரமான தனி ஓர் உபாயமாக உரைக்கலாமா? இவ்விதம் கொண்டால் ஒன்றுக்கே தனி ஓர் உபாயமாகவும், மற்றொரு உபாயத்துக்கு அங்கமாகவும் உள்ள தன்மை உண்டாகுமோ? இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான், “தமேவசாதயம் புருஷம் ப்ரபத்த்யே”, “தமேவ சரணம் கச்ச” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே விரோதி பாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்கு முடலாய்க் கொண்டு உபாயாந்தரமான பக்திக் கங்கமுமாய்; தத் த்யாக பூர்வகமாக “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ உபாயமாய்க் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாந்த்யத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னுபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்கைக் குறுப்பாகையாலே ஸ்வேதரோபாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தை யுண்டாக்கா நின்று கொண்டு அவ்வழியாலே அதுக் கங்கமுமாய், அத்தையொழியத் தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்குத் தானே உபாயமாய்க் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – ஆசார்ய அபிமானம் என்பது கீழே உள்ள ச்லோகங்களில் கூறப்படுவது போன்று உபாயத்துக்குத் தடையாக உள்ள பாவங்களை நீக்குதல், பக்தி வளர்வதற்குக் காரணமாக இருத்தல் போன்றவற்றைச் செய்கிறது:

- கீதை (15-4) - தமேவசாதயம் புருஷம் ப்ரபத்யே - அந்த ஆதிபுருஷனையே காரணமாக அடைகிறேன்.
- கீதை (18-82) – தமேவ சரணம் கச்ச - அவனையே சரணம் என்று அடைவாய்.

மேலும் ஆசார்ய அபிமானம் என்பது - மற்ற உபாயமான பக்திக்கு அங்கமுமாய், அதனைக் கைவிட்டு, கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என் ஒருவனை மட்டுமே சரணம் அடைவாய் - என்று விதிக்கும்படியாக விலக்குவது என்ற இரண்டுக்கும் தானே உபாயமாக உள்ள சுதந்திர உபாயமான ப்ரபத்தி போன்று - உபாயத்திற்கு வேண்டிய தகுதியில் உள்ள குறைபாடுகளை ஆராய்ந்து ஸர்வேச்வரன் ஒதுக்கிவிடாமல் இவன் செயல்களைச் செய்யும்படி ஸர்வேச்வரனை ஆக்குவதால், “ஆசார்ய அபிமானம்” என்ற தன்னைக் காட்டிலும் வேறான உபாயமான ப்ரபத்திக்கு பலன் தரக்கூடிய சக்தியை அளிப்பதால், அந்த ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக உள்ளது; அந்த ப்ரபத்தி அல்லாமல் தன்னையே உபாயமாகக் கொள்ளும்போது விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்குதல் முதலானவற்றுக்குத் தானே உபாயமாக இருந்தபடி சுதந்திரமான உபாயமாகவும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “அநாசார்யோபலப்தா ஹி வித்யேயம் நச்யதி த்ருவம்” என்றும், “சாஸ்த்ராதிஷு ஸுத்ருஷ்டாபி ஸாங்கா ஸஹபலோதயா, நப்ரஸித்த்யதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசத:” என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்யையை யவலம்பிக்கு மவனுக்கும் அதுக்கோ ராசார்யோபதேசம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸகலோபாயாங்கமாயிருக்க, “தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி” என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவா னென்னென்ன; (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் இந்தச் சூர்ணைக்குப் பொருள் கூறலாம். அநாசார்யோபலப்தா ஹி வித்யேயம் நச்யதி த்ருவம் – ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்படாத வித்யை பலன் இல்லாமல் போகிறது - என்றும், பாரத்வஜ ஸம்ஹிதை – சாஸ்த்ராதிஷு

ஸுத்ருஷ்டாபி ஸாங்கா ஸஹபலோதயா, நப்ரஸித்தயதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசத: - சாஸ்த்ரங்களை நன்றாக அறிந்துள்ளபோதிலும் நல்ல ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்படாத போது அங்கங்கள் மற்றும் பலன்களுடன் கூடியுள்ள வித்யை பலன் தருவதில்லை - என்றும் கூறுவதால் ஒரு வித்யையைக் கற்க முயன்றாலும் அதற்கும் ஓர் ஆசார்யனுடைய உபதேசம் அவசியமாகிறது. ஆக ஆசார்ய அபிமானம் அனைத்து உபாயங்களுக்கும் அங்கமாக மட்டுமே உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளபோது , பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் - தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி - ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் தொடர்பு காரணமாக உயர்ந்த பரமபதம் சேர்க்கிறார்கள் - என்று ஆசார்ய அபிமானம் என்பதைத் தனியொரு உபாயமாக உரைக்கலாமோ என்ற கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அளிக்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ப்ரபத்திதான் கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்தி விவ்ருத்தி விரோதி பரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க் கொண்டு ததங்கமுமாய், “அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திச் சரணாகதி:” என்கிறபடியே, அந்யோபாயங்களை யொழிந்து தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்ட ப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குமாப்போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான் ஏதெனுமொரு உபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேச மவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே அவ்வழியாலே யுபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமா யிருந்ததேயாகிலும், “பாலமுக ஜடாந்தாச்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா, ஸதாசார்யேண ஸம்த்ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்கிதம்”, “பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா” இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமே வோத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாய முமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியானது கர்ம ஞான பக்தி போன்ற மற்ற உபாயங்கள் ஏற்படுவதற்கும், அவை மேன்மேலும் வளர்வதற்கும், அவற்றின் விரோதிகள் நீங்குவதற்கும் காரணமாக உள்ளதால் அவற்றின் அங்கமாக உள்ளது. என்றாலும், அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திச் சரணாகதி: - மற்ற எந்தவிதமான உபாயத்தாலும் தனது ஸ்வரூபத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள இயலாதபோது மஹாவிச்வாசத்துடன் நின்று ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம் என்பதான ப்ரபத்தி என்பது சரணாகதி என்றும் கூறப்படுகிறது - என்ற ப்ரமாணத்திற்கு

ஏற்ப மற்ற உபாயங்களை விலக்கி ப்ரபத்தியாகிய தன்னையே உபாயம் என்று கொள்ளும்போது, விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்குவதும் விருப்பமானவற்றை அளிப்பதும் செய்வதால், தானே ஒரு தனி உபாயமாக உள்ளதாகிறது. இதே போன்று எந்த ஓர் உபாயத்துக்கும் ஆசார்ய உபதேசம் அவசியம் என்பதால், ஆசார்ய அபிமானம் என்பது அந்தந்த உபயங்களுக்கு அங்கமாக உள்ளது. என்றாலும், பாரதவாஜ ஸம்ஹிதை - பாலமுக ஜடாந்தாச்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா, ஸதாசார்யேண ஸம்த்ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்கிதம் - குழந்தைகள், ஊமையர்கள், அறிவற்றவர்கள், குருடர்கள், விரோதிகளால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற பலரும் ஆசார்யனால் பார்க்கப்பட்டதால் பரமபதம் அடைகிறார்கள் - என்றும், பசுர் மநுஷ்ய: பசுஷீவா - பசு, பறவை, மனிதர்கள் என்ற பலரும் ஆசார்யனால் பரமபதம் அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தானே மோஷுத்தை அளிக்கவல்ல தனி ஓர் உபாயமாகவும் ஆசார்ய அபிமானம் உள்ளது என்று கருத்து.

462. பக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபக்தியிலசக்தனுக்கு இது.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென்றருளிச்செய்கிறார் “பக்தியில் அசக்தனுக்கு” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சுதந்திரமான உபாயமாக உள்ள ஆசார்ய அபிமானம் என்பதற்கு அதிகாரி யார் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய” என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸித்த கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த: கரணனுக்கு ஜநிக்குமதாய் ஸ்வபாரதந்தர்ய விரோதியான ஸ்வயத்தந ரூபமா யிருக்கும் பக்த யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வ புத்தியாலும் ஸ்வரூப விரோதித்வ புத்தியாலும் நாமிதுக்கு சக்தரல்லரென்று கை வாங்கினவனுக்கு, நிவ்ருத்தி ஸாத்யதயா ஸுகரமுமாய் பகவத் பாரதந்தர்ய ரூப ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்;

விளக்கம் - ஆளவந்தார் ஆத்மஸித்தியில் - உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய - கர்ம ஞானங்கள் என்பதுடன் கூடிய தூய்மையான மனம் கொண்டவனுக்கு - என்று கூறுவது

போன்று ஆயிரக்கணக்கான முற்பிறவிகளில் ஈட்டப்பெற்ற கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் மனம் தூய்மை அடையப்பெற்றவனுக்கு உண்டாவதும், தனது முயற்சி என்பதால் தான் “ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்டவன்” என்னும் எண்ணத்திற்கு விரோதியாக உள்ளதும் ஆகிய பக்தி உபாயத்தைக் காட்டிலும் – இயற்றுவதற்கு மிகவும் கடினமானது என்னும் அறிவாலும், நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமான “ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்டது” என்ற அறிவாலும், “நாம் இதனைச் செய்வதற்குரிய சக்தி உடையவன் அல்லோம்” என்று எண்ணி மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்ட ஒருவனுக்கு, மற்றவற்றைக் கைவிட்டதன் காரணமாகவே செய்வதற்கு எளியதாக உள்ளதால், பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்ட ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதாக இருக்கக்கூடிய ப்ரபத்தி உபாயமாகும் (அதாவது பக்தியைக் காட்டிலும் ப்ரபத்தி எளிய உபாயம்).

வ்யாக்யானம் - அத்யவஸாய ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்தி யுபாயத்தில் மஹாவிச்வாச முண்டாகை அரிதாகையாலும், பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலும், நாமிதுக்கு சக்தரல்லவென்று தேங்கினவனுக்கும் பச்வாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விச்வாஸ ஸாபேக்ஷமுமன்றிக்கே மோக்ஷைக் ஹேதுவுமா யிருக்கும் பரதந்த்ர ஸ்வரூபனான ஸதாசார்யானுடைய அபிமாந ரூபமான விந்த சரமோபாய மென்கை.

விளக்கம் - (அடுத்து ப்ரபத்தியைக் காட்டிலும் ஆசார்ய அபிமானம் எளியது என்று கூறுகிறார்) உறுதியான ஞானம் என்பதன் வடிவமாக உள்ள ப்ரபத்தி உபாயத்தைக் காட்டிலும் - மஹாவிச்வாஸம் என்பது உண்டாவது மிகவும் அரிது என்பதாலும், ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்படுத்துதல் மற்றும் அதிலிருந்து மோக்ஷம் அளித்தல் ஆகிய இரண்டிலும் ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள சுதந்திரத்தை எண்ணி பயத்தாலும், “நாம் இந்த ப்ரபத்தி உபாயத்துக்குத் தகுதி உடையவர்கள் அல்ல” என்று எண்ணி பின் வாங்குபவர்களுக்கு, பசு முதலானவற்றுக்கும் மோக்ஷம் அளிப்பதால், மஹாவிச்வாஸம் போன்றவை அவசியம் இல்லாமல் உள்ளதால், மோக்ஷத்துக்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளதான ஆசார்ய அபிமானம் என்பது கடைசி உபாயமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - பக்தியி லசக்தனுக்கு துஷ்கரத்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்க ளிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப விரோதித்வம் ப்ரதாந ஹேது; ப்ரபத்தியி

லசக்தனுக்கு விச்வாஸமாந்த்ய பயமே ப்ரதாந ஹேது; “ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று; பகவத் ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று” என்றிறே இவர் தாம் கீழருளிச்செய்தது. இத்தால், அந்யோபாயாசக்ததயா அநந்யகதியானவனே ப்ரபத்த்யதிகாரி யாமோபாதி, இவ்வுபாதிகாரியும் அந்யோபாயா சக்ததயா அநந்யகதியானவ னென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - பக்தியோகத்தில் நிற்கலாம் என்றுள்ள ஒருவனுக்கு அந்த யோகத்தில் நிலைநிற்கத் தேவையான ஆற்றல் இல்லாத காரணத்தால் மிகவும் கடினமாக உள்ள நிலை, தனது முயற்சியால் பக்தி விளையும் என்பதன் காரணமாக “மற்றவர்களுக்கு ஆத்மா வசப்பட்டது” என்பதான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமான நிலை ஆகிய இரண்டு நிலைகளும் பக்தியோகம் நழுவக் காரணம் இருந்தாலும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியாக இருத்தல் என்பதே அந்த நழுவுதலுக்கு முக்கியமான காரணமாகும். ப்ரபத்தியில் நிலை நிற்க எண்ணும் ஒருவனுக்கு - மஹாவிச்வாஸத்தில் உண்டாகும் குறைவு, ஸர்வேச்வரனின் சுதந்திரம் குறித்த பயம் ஆகிய இரண்டும் ப்ரபத்தி நழுவுவதற்குக் காரணமாக உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரம் குறித்த பயமே முக்கிய காரணமாக உள்ளது. சூர்ணை 444ல் – ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று – என்றும், 445ல் - பகவத் ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று – என்றும் இவர் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஆக இதன் மூலம், மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளத் தேவையான சக்தி இல்லாதவன், வேறு புகலிடம் இல்லாத காரணத்தால், ஆசார்ய அபிமானம் என்ற இந்த உபாயத்திற்கு அதிகாரி ஆகிறான்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, இதின் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை “பக்தியி லசக்தனுக்கு” இத்யாதியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறாராகவுமாம். வாக்யார்த்த யோஜனையில் பேதமில்லை; பக்தியி லசக்தனைக் குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானாப்போலே ப்ரபத்தியி லசக்தனைக் குறித்து விஹிதமானவிதும் ஸ்வதந்த்ரமாக குறையில்லை யென்று கருத்து.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். ஆசார்ய அபிமானம் என்னும் இந்த உபாயம் சுதந்திரமானது என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் உறுதி செய்கிறார் என்றும் பொருள் கூறலாம். இந்தச் சூர்ணைக்கான வ்யாக்யானத்தில், கடந்த இரண்டு

மூன்று பத்திகளிலும், இந்தப் பத்தியிலும் கூறப்பட்ட பொருள்களில் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை. பக்தியோகத்தில் ஆற்றல் இல்லாதவனுக்காக விதிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தி உபாயமானது சுதந்திரமான உபாயம் என்பது போன்று, ப்ரபத்தியில் ஈடுபட ஆற்றல் இல்லாதவனுக்காக விதிக்கப்பட்ட ஆசார்ய அபிமானமும் சுதந்திரமானது என்று கூறுவதற்கு எந்தக் குறையும் இல்லை.

463. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாகும்.

அவதாரிகை - இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக் குண்டாக்கும் பல பரம்பரையை யருளிச்செய்து, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ஆசார்ய அபிமானம் என்பது இந்த அதிகாரிக்கு அளிக்கும் பல பயன்களை அருளிச்செய்து, தொடர்ந்து ஆசார்ய அபிமானம் குறித்த இந்த ஆழ்பொருளை இந்தச் சூர்ணை மூலம் முடித்தருளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமத்திலே இச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்த பகவதநந்யார்ஹு சேஷத்வத்தைச் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்தர்யமாகிற அழிலிலே மண்டிச் சருகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்ந்தெழும் படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமான பின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்ய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பிதமாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்ய போகத்வத்தையும் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய கைங்கர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாம் படியாக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - இவ்விதம் மேலே கூறப்பட்ட ஆசார்ய அபிமானம் என்னும் இது முதலில், ப்ரணவத்தால் கூறப்பட்டுள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே ஜீவன் அடிமைப்பட்டுள்ளதை அடியார்களுக்கு அவன் அடிமையாக உள்ள தன்மை முடிய ஜீவனுக்கு உணர்த்துகிறது; அதன் மூலம் எல்லையற்ற காலமாக “நான் எனக்கு மட்டுமே அடிமை” என்னும் எண்ணமாகிற தீயில் விழுந்து ஒரு பொருள் என்று கூற இயலாதபடி இருந்த ஜீவனுடைய

ஸ்வரூபத்தை தளிர்விட்டு முளைக்கும்படிச் செய்யும். இவ்விதம் துளிர்ந்த பின்னர், திருமந்தரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதால் கூறப்படுவதான “ஜீவன் மற்ற யாரையும் சரணம் புகத் தகுதி அற்றவன்” என்பதை இறுதி நிலை முடிய உணர்த்துகிறது; தொடர்ந்து பழம் உண்டாகப் போகிறது என்பதை வெளிப்படுத்தும் அறிகுறியாக உள்ள மலர் போன்று, பலன் ஏற்படுத்துவதற்கு அறிகுறியான உபாயத்தில் கொள்ளும் உறுதியான ஞானம் என்பதை மலரச் செய்கிறது. இவ்விதம் மலரச் செய்த பின்னர் திருமந்தரத்தின் கடைசி பதமான “நாராயணாய” என்பதால் கூறப்படும் கருத்தான “ஸர்வேச்வரனுடைய ஆனந்தம் தவிர ஜீவனாகிய தனக்கு வேறு ஆனந்தம் இல்லை” என்பதை இறுதி நிலை முடிய உணர்த்துகிறது; இப்படியாக எப்போதும் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் இன்பத்தை அளிப்பதால் ஆத்மஸ்வரூபம் என்ற செடியில் பழம் உண்டாகும்படி செய்யும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்தரத்தில் பதத்ரய ப்ரதிபாத்யமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகார த்ரயமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான் சரமபர்வ பர்யந்தமாயிறே யிருப்பது; இவைதான் ஆசார்யோபதேசாதிகளாலே லப்தங்களாகையாலும் அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடி இவன் நம்முடையவனென்கிற ஆசார்யாபிமாந மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாக்கு மென்கிறது. ஆக, இப்படியிருந்துள்ள பதத்ரயார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கி யுஜ்ஜீவப்பித்தே விடும்படி சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - மூன்று ரஹஸ்யங்களாக உள்ள திருமந்தரம், த்வயம் மற்றும் சரமச்லோகம் ஆகியவற்றில் முதன்மையாக உள்ள திருமந்தரத்தில் காணப்படும் மூன்று பதங்களில் (ஓம், நம:, நாராயணாய) கூறப்படுவதான அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் (ஸர்வேச்வரன் தவிர ஜீவாத்மா யாருக்கும் அடிமை இல்லை), அநந்ய சரணத்வம் (ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே சரணம் என்று கொண்டிருத்தல்), அநந்ய போக்யத்வம் (அவன் ஒருவனை மட்டுமே அனுபவிக்கத்தக்கவன் என்றிருத்தல்) என்னும் மூன்று தன்மைகளே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாக, அவை ஆசார்யன் வரை கொண்டு செய்ய வல்லதாக உள்ளன அல்லவோ? இவை ஆசார்யனுடைய உபதேசம் மூலம் கிட்டப்பெறுபவை என்பதாலும், ஆசார்யன் அவ்விதம் உபதேசிப்பது “இவன் நம்முடையவன்” என்று எண்ணுவதாலும் இவற்றை ஆசார்ய அபிமானமே உண்டாக்கும் என்கிறது. ஆக இப்படியாக உள்ளதான

திருமந்திரத்தில் காணப்படும் மூன்று பதங்களுடைய ஆழ்பொருளில் ஈடுபட்டு நிற்கும் நிலையை இத்தகைய ஆசார்ய அபிமானமே இவனுக்கு ஏற்படுத்தி, இவனைக் கரையேற்றிவிடும் என்று அருளிச்செய்ததாகக் கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) இத்யாதியாலே. அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததந்வய ராஹித்யத்தாலே “வாடினேன்” என்னும்படி உறாவிக் கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவத விஷயத்திலே யூன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே, பல்லவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், “நின்று தன் புகழேத்த” என்கிறபடியே சரமபர்வத்தில் நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பல பர்யந்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - இந்தச் சூர்ணைக்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் அருளிச்செய்கிறார். சுதந்திரமான உபாயமாக உள்ள ஆசார்ய அபிமானம் என்ற உபாயம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஒவ்வொரு நிலையாகக் கரை ஏற்றுவதை விளக்கும் விதத்தில் அருளிச்செய்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம் (ஒவ்வொரு நிலை = முதலில் ஸர்வேச்வரணைப் பற்றுதல், அடுத்து அடியார்களைப் பற்றுதல், இறுதியாக ஆசார்யனைப் பற்றுதல்). ஆசார்ய அபிமானம் என்னும் இந்த உபாயம் முதலில் ஜீவனைப் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடச் செய்யும். பின்னர் எல்லையற்ற காலம் அவனுடைய தொடர்பு இல்லாத காரணத்தால், பெரிய திருமொழி (1-1-1) – வாடினேன் வாடி - என்பதில் கூறியதற்கு ஏற்ப வாடிக் கிடந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தளிர்க்கும்படிச் செய்யும். பின்னர் பாகவத விஷயத்தில் ஈடுபடும்படிச் செய்யும். பலன் பெறுவதற்கான தகுதியை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் துளிர்ந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மலரச்செய்யும். பின்னர், கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு (6) – நின்று தன் புகழேத்த – என்பதில் கூறுவதற்கு ஏற்ப இறுதி நிலையான ஆசார்ய அபிமானத்தில் நிலை நிறுத்தி, மலர்ந்திருந்த ஆத்மஸ்வரூபம் என்னும் செடியில் பழத்தை உண்டாக்கும் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால், ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு பயா பயங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்த நிர்ணாயக ப்ரமாண மின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபநத்துக்கீடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபபாதநார்த்தமாக ப்ராப்ய நிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்ய நிர்ணயம் பண்ணினால் இதுக்கு ஸத்ருசமாகவே கொள்ளவேணும் ப்ராபகமென்னுமதும், அல்லாதபோது வரும் தூஷணமும் ஈச்வர விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்தர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டு ஈச்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வர சேதநர்களிருவர்க்கு மிவனுபகாரக னென்றும், ஈச்வரனு மாசைப்படும் பதத்தையுடையவென்னும், இவன் பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானாலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழில் அந்தப்ரயோஜநமும் அவத்யகரமும் ஈச்வர நிக்ரஹ்ஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்த விச்சேதத்தில் பகவத் ஸம்பந்த தெளர்பல்யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் பாகவத ஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாநமொழிய உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனானவன் ஸுலபமான இவ்விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாக இச்சிக்கக் கடவனல்லென்றும், பரத்வாதி ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக் கடவென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாபய ரின்னாரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விநியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும் த்யாஜ்யமென்னு மிடமும், ஸ்வரூபப்ரச்யுதி வாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தையும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக்கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தததிகாரி நிர்ணயமும், இவ்வாசார்யாபிமாந மிச்சேதநனுக் குண்டாக்கும் பலபரம்பரையையும் சொல்லுகையாலே, ஸ்தாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முத்தாரக மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. ஆக இத்தால் வாக்ய த்வயோக் தோபாயோபேய சரமாவதியை அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் – ஆக இந்த ப்ரகரணத்தின் மூலம் கீழே உள்ள பலவற்றையும் உரைத்து, ஆசார்ய அபிமானம் ஜீவனுக்கு உண்டாக்கும் பலன்களையும் கூறுவதன் காரணமாக,

நல்ல ஆசார்யனை அடைதல் என்பதே அனைவரையும் கரையேற்றும் என்பதைக் கூறுகிறார் என்று கருத்து:

- ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றியவர்களுக்கு அச்சம், அச்சம் இன்மை ஆகிய இரண்டு நிலைகளும் மாறி மாறி உண்டாகும் என்னும் நிலைக்கு இடமே இல்லை என்றும்
- மேலே கூறப்பட்ட கருத்திற்கான ப்ரமாணம் இன்னது என்றும்
- இந்தக் கருத்தை உறுதி செய்வதற்கான தகுந்த விளக்கம், அதற்கான நிகழ்வு, இந்தக் கருத்தை விளக்குவதற்குத் தேவையான பேற்றினைக் குறித்த நிர்ணயம், இவ்விதம் பேற்றினை நிர்ணயம் செய்யும்போது அதற்கு ஏற்றபடி உபாயத்தைக் கூறவேண்டும், இவ்விதம் கூறாதபோது உண்டாகும் தோஷம் இன்னது என்றும்
- ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் இந்த ஆசார்யன் அவனுடைய திருவடி போன்று அடிமைப்பட்டவர் என்பதையும், வேறுபடாதவர் என்பதையும் உணர்த்தி, ஈச்வரனைப் பற்றுவதைக் காட்டிலும் இந்த ஆசார்யனைப் பற்றுவதில் உள்ள சிறப்பு இன்னது என்றும்
- ஈச்வரன், ஜீவன் ஆகிய இருவருக்கும் இந்த ஆசார்யனே உதவி செய்கிறார் என்றும், ஆசார்யன் என்னும் பதவியை ஸர்வேச்வரனும் விரும்புகிறான் என்றும், ஆசார்யன் செய்யும் உபகாரத்திற்கு ஈடு செய்யக் கூடியது ஏதும் இல்லை என்றும், ஆசார்யனோடு உள்ள ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிறது என்றும், ஈச்வரனை நமக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்த ஆசார்யனைக் காட்டிலும் ஆசார்யனை நமக்கு அளித்த ஈச்வரனே பெரும் உபகாரம் செய்தவன் என்றும்
- ஆசார்யனுடைய பெருமையும், ஜீவனுக்கு ஆத்மகுணம் இருந்தாலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் இல்லையென்றால் பயனற்றது என்றும், அதுவே ஈச்வரன் இவனைத் தள்ளக் காரணமாகிவிடும் என்றும்

- ஆசார்ய ஸம்பந்தம் இல்லை என்றால் ஈச்வரனுடன் ஸம்பந்தம் கிட்டாது என்றும். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் உண்டாவதற்குப் பாகவத ஸம்பந்தம் அவசியமானது என்றும்
- ஆசார்ய அபிமானம் அல்லாமல் கரையேற வேறு உபாயம் இல்லை என்று உண்மையைக் கூறும் சான்றோர்களே செய்த உபதேசத்தையும், இந்தக் கருத்தின் உறுதியையும், இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய அபிமானம் என்பதில் ஆழ்ந்துள்ளவன் எளியதாக உள்ள இதனைக் கைவிட்டு அரிதாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை ரசுஷகமாக எண்ணக்கூடாது என்றும்
- பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்பதான அடையத் தக்க ஐந்து நிலைகளும் இந்த ஆசார்யனே ஆவார் என்று இருத்தல் வேண்டும் என்பதையும், இப்படிப்பட்ட ஒருவனுக்கு விரோதிகள் மற்றும் நண்பர்கள் இன்னவர்கள் என்பதையும்
- ஆசார்ய அபிமானத்தில் ஆழ்ந்துள்ள அதிகாரியின் ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கங்கள் ஆகியவற்றின் உபயோகமும்
- இவனுக்கு சாஸ்த்ரங்களால் தடுக்கப்பட்டவையான மற்றவர் மனைவியை நாடுதல், விதிக்கப்பட்டதான தனது மனைவியை நாடுதல் போன்றவை கைவிடத்தக்கவை என்றும், தனது ஸ்வரூபத்தை இழக்காமல் இருப்பதற்காக இருக்கவேண்டிய நிலை இன்னது என்றும்
- அடைய வேண்டியதான பரமபதம் என்பதில் மிகுந்த ஈடுபாடு அவசியம் என்றும், ஆசார்யன் விஷயத்தில் “தான் ஆசார்யனைப் பற்றும் பற்றுதல், ஆசார்யன் தன்னைப் பற்றும் பற்றுதல்” ஆகிய இரண்டும் உபாயமாக உள்ள தன்மைக்கான ப்ரமாணம் இன்னது என்பதையும், ஆசார்ய அபிமானம் சுதந்திரமான உபாயம் என்பதையும், அதற்கான அதிகாரிகள் இன்னவர்கள் என்பதையும், ஆசார்ய அபிமானம் உண்டாக்கவல்ல பலன்கள் இன்னவை என்பதையும், ஆசார்யனை அடைதலே அனைவருக்கும் மோசுஷம் அளிக்கவல்லது என்பதையும் கூறினார்.

இப்படியாக இந்த ப்ரகரணத்தில் த்வய மந்த்ரத்தில் கூறப்படும் இரண்டு வரிகளாலும் உரைக்கப்பட்ட உபாயத்தின் எல்லை (ஆசார்ய அபிமானம்), உபேயத்தின் எல்லை (ஆசார்யனின் முகமலர்ச்சி) ஆகிய இரண்டையும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்
ஆறாம் ப்ரகரணமான
சரமபர்வ நிஷ்டை நிருபணம்
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீவசனபூஷணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீபெருந்தேவி ஸமேத ஸ்ரீவரதராஜன் திருவடிகளே சரணம்

திருவரங்கத் திவ்ய தம்பதிகளைத் தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்